TUYỂN TẬP

thơ TRẦN ĐỨC PHỔ

NHÀ XUẤT BẢN TRANDUCPHO 2024

Tuyển tập
THƠ TRẦN ĐỨC PhỔ

Tác giả: Trần Đức Phổ
Bìa: Nguyên Bảo
Trình bày: Thiên Kim
Nhà xuất bản: Tranducpho, Canada
ISBN: 978-1-7775968-8-0

TUYỂN TẬP

thơ TRẦN ĐỨC PHỔ

NHÀ XUẤT BẢN TRANDUCPHO 2024

Tiểu Sử Tác Giả

Trần Đức Phổ

Tên thật Trần Văn Thư

Bút danh khác: Trần Bảo Kim Thư, Tú Điếc.

Sinh ngày 20 tháng 9, tại Quảng Ngãi.

Định cư ở thành phố London, Canada.

Email: ducphot946@gmail.com

Tác phẩm đã xuất bản:

♦ Thơ tự in, phát hành hạn chế:

- Áo Lụa Tình Quê, 2021
- Lạc Nẻo Đường Trần, 2021
- Chim Lồng, 2021
- Những Đóa Hoa Thơ (dịch), 2022
- Vẫn Bay Tà Áo Lụa, 2023
- Tình Đất Tình Người, 2023

♦ Thơ in chung:

- Thơ Việt Đầu Thế Kỷ 21, Nhân Ảnh, 2018
- Tình Nghĩa Mẹ Cha, Nhân Ảnh, 2020
- Tình Thơ Mùa Thu, Nhân Ảnh, 2020
- Tình Thơ Mùa Xuân, Nhân Ảnh, 2022
- Tình Thơ Mùa Xuân, Nhaan Ảnh, 202

Lời Vào Tập

Tôi đã định không viết *lời tựa* cho tuyển tập này, cũng như không làm bảng *mục lục* vì tập thơ đã quá dày. Một thi phẩm cũng giống một mỹ nhân, không nhất thiết phải gầy gò ốm yếu, nhưng cũng không thể phương phi như một tên quan huyện trong Bước Đường Cùng của Nguyễn Công Hoan. Theo tôi, mỹ nhân không những phải đẹp về tâm hồn mà còn phải đẹp về hình vóc, nhất dáng nhì da mà lị. Sách thơ cũng phải thế, không những nội dung hay mà hình thức cũng cần làm cho trang nhã, đẹp mắt. Nghĩ vậy nên tôi đã định không làm *bảng mục lục* cho cuốn thơ này vì số trang đã quá ba trăm. Nhưng sau khi suy nghĩ rằng một tuyển tập thì cần phải có trước có sau (front, and back matter) nên tôi đã thêm vào. Đây cũng là dịp để tôi có đôi lời tâm tình cùng độc giả về tuyển tập này.

Trong suốt hơn mười năm sáng tác, tôi đã tự in được năm cuốn thơ và một cuốn hồi ký. Trong số năm cuốn đó, ngoài một tập

thơ dịch, một tập thơ luật thất ngôn bát cú Lạc Nẻo Đường Trần, số còn lại là theo lối Thơ mới, mà nay mọi người gọi là thơ truyền thống.

Trong tập này tôi chọn ra những bài mà tôi yêu thích nhất để làm thành một tuyển thơ, tạm coi đây là tác phẩm tiêu biểu của mình. Những bài thơ được chọn không hẳn vì nó hay hơn những bài khác, nhưng do nó có ít nhiều dính dáng đến cuộc đời thật của tôi nên được yêu thích hơn. Lại là cái tôi đáng ghét. Thế nhưng quả thật khi chọn bài để làm tuyển tập, tôi đã có mục đích xem quyển này như là cuốn hồi ký thứ hai. Thông qua những những bài thơ tự sự bạn đọc sẽ cảm thấy thấp thoáng đây đó dáng dấp những mảnh đời của tác giả. Nội dung tác phẩm được trình bày theo chủ đề cảm xúc không theo thứ tự về Tình yêu – Quê hương – Gia đình – Xã hội.

Cuối cùng lời tôi muốn nói nhất là cảm ơn gửi đến gia đình, bạn bè, và độc giả gần xa đã khuyến khích, cổ vũ cho tôi hoàn thành tác phẩm này.

Trần Đức Phổ

London, January 17, 2024

Tuyển tập

thơ

TRẦN ĐỨC PHỔ

Tranducpho 2024

Bài Thơ

Bài thơ là những chữ
Viết trên giấy, màn hình
Đơn giản hoặc bí hiểm
Thực tế hay siêu hình

Bài thơ là toán đố
Cần phép giải trái tim
Một hoặc nhiều đáp án
Sau con chữ cần tìm

Bài thơ là công chúa
Giữa rừng sâu ngủ quên
Thiếu nụ hôn hoàng tử
Nàng sẽ ngủ triền miên.

Bài thơ là tia nắng
Soi vào chỗ tối tăm
Tâm hồn bỗng rực sáng
Theo ý tứ âm vần.

Xuaan

Mùa sang gõ cửa
Hồn hoa
Nghe chừng
Trong gió
Vỡ òa
Hương xuân.
Dăm cô má đỏ bồ quân
Khoe tà áo mới
Sắc xuân
Theo
Về!

Cảm Ơn

Cảm ơn một khoảnh trời xanh
Trong đôi mắt biếc để dành cho thơ
Cảm ơn suối tóc đợi chờ
Làn môi dịu ngọt vừa tô son hồng
Để cơn nắng hạ mưa đông
Nhớ nhau than thở sắc không với đời...!

Cảm ơn chút phấn thơm rơi
Mùi hương bông bưởi giữa trời gió bay
Cảm ơn tay nắm bàn tay
Để lòng vơi bớt tháng ngày buồn tênh!
Cảm ơn vì đã có em
Cho mùa xuân đến bên thềm cỏ hoang.

Dễ Thương

Cái ngày hai đứa giận nhau
Con mắt chẳng ngó, mày chau lạnh lùng
Cái đầu nghĩ ngợi mông lung
Cái chân muốn bước…ngại ngùng lại thôi!
Miệng hoa cũng chẳng nói cười
Hình như thế giới…bóng người vắng tanh!

Cái ngày hai đứa làm lành
Con mắt lúng liếng, mày thanh nhu mì
Cái đầu chẳng thể nghĩ chi
Cái chân bịn rịn bỏ đi không đành!
Môi hồng cười nói lanh chanh
Hình như trời đất chỉ dành riêng ta!

Trọn đời đừng dỗi hờn nha
Cứ lành như thế mới là… dễ thương!

Mùi Tháng Giêng

Mưa tháng Giêng dịu dàng con gái
Không nặng sầu, lãng mạn vô tư
Người tháng Giêng an vui, tự tại
Chúc tụng nhau niềm nở, hiền từ

Gió tháng Giêng thơm mùi hoa nở
Em tháng Giêng tóc vấn đuôi gà
Mùa lễ hội áo màu xanh, đỏ
Đường đông vui mỗi bước em qua

Nắng tháng Giêng ngát hương kẹo mứt
Trời tháng Giêng xanh tít tầng cao
Gái tháng Giêng điệu đà, tha thướt
Trai tháng Giêng thầm thĩ ngọt ngào

Vạn vật tháng Giêng bửng đổi sắc
Điêu tàn phút chốc hóa thanh tân
Cỏ cây hớn hở phô màu biếc
Sông suối tuôn trào sức vóc xuân

Ôi, rực rỡ tháng Giêng kiều mỵ!
Mỗi khắc thời mầu nhiệm, mê tơi
Lũ chim chóc hóa thành thi sĩ
Ngâm vang vang tình khúc yêu đời!

Tháng Ba

Tháng ba xuân còn đó
Hoa gạo đỏ trên cành
Hương bưởi thơm trong gió
Cánh đồng làng ngút xanh

Tháng ba nắng nhuộm hồng
Trên chòm hoa Phượng vĩ
Nàng buông tóc dài hong
Chàng thầm vương ngó ý

Tháng ba về nhớ lắm!
Ngọt ngào rét nàng Bân
Em choàng khăn gió ấm
Giấu đôi má bồ quân!

Tháng ba về uyên ương
Hẹn hò xây tổ ấm
Vòng tay nào yêu thương
Siết mãi tình xuân thắm.

Tháng Ba Vắng Em

Tháng ba về còn trắng trời mưa bụi
Tình bao năm gắn bó bỗng xa lìa
Trái tim yêu như hoa gạo ngoài kia
Đang lẩy bẩy trong gió chiều rớt rụng

Tháng ba về bướm vàng dường như cũng
Thẫn thờ bay vì tưởng nhớ mùi hoa
Trái mơ xanh vừa rụng chẳng kịp già
Bài thơ cũ phai phôi niềm lưu luyến

Tháng ba vắng em không còn hò hẹn
Tiếng cuốc gọi hè khắc khoải đêm thanh
Tiễn nàng xuân mà lòng dạ chẳng đành
Dù vẫn biết thời gian không trở ngược

Tháng ba này ta cô đơn đếm bước
Rét nàng Bân chạnh nhớ nụ hôn đầu
Vòng tay yêu không giữ mãi được nhau
Hai lối mộng nên giờ đành xa lạ

Tháng ba về nhưng lòng thôi rộn rã
Dẫu nắng hồng, trời biếc, lá me xanh
Khi vắng em cuộc sống thiếu an lành
Nên ngày tháng dĩ nhiên là vô nghĩa.

Tháng Tư

Tháng Tư nồng ấm mùi hương đất
Của những cơn mưa sớm chợt về
Tu hú trong lùm kêu trái ngọt
Ngoài vườn lảnh lói tiếng đàn ve

Tháng Tư phượng thắm hồng đôi má
Tà áo trắng phau tuổi dậy thì
Nón trắng nghiêng che trời nắng hạ
Say lòng theo mỗi bước em đi

Tháng Tư đường bỗng dưng chợt ngắn
Đi chưa mỏi cẳng đã đến trường
Còn nhớ đầu thu vừa khai giảng
Cũng con đường ấy dài thê lương!

Tháng Tư vội vã ghi lưu bút
Con mắt nai buồn liếc có đuôi
Nghe chừng tim nhảy trong lồng ngực
Một cái vẫy tay với nụ cười

Tháng Tư của học trò tha thiết
Gạch nối mộng mơ với cuộc đời
Của những yêu thương và ly biệt
Của thầy, của bạn, của tường vôi!

Rong Ca Tháng Tư

Tháng Tư phượng vỹ đỏ chưa em
Ve đã râm ran khúc nhạc rền
Nắng đã nhuộm hồng đôi má thắm
Hương sen bát ngát cả trời đêm?

Tháng Tư vừa có những cơn mưa
Chợt đến chợt đi chẳng thể ngờ
Có những bàn tay luôn nắm vội
Ngại ngùng bẽn lẽn một vần thơ!

Tháng Tư còn lại chút xuân phai
Nơi màu hoa tím tóc em cài
Nơi nét môi ngoan vừa kẻ đậm
Nơi đuôi con mắt liếc nhìn ai!

Tháng Tư sắp đến những mùa thi
Những ngón tay đan hứa hẹn gì
Những đóa hoa lòng chưa hé nụ
Đã buồn lây lất hận phân ly.

Tháng Tư chầm chậm tháng Tư ơi!
Cho kẻ thương yêu mãi chẳng rời
Cho khúc tơ chùng không nỡ đứt
Lệ sầu chẳng đọng ở vành môi!

Tháng Năm

Tháng Năm viễn xứ nở đầy hoa
Thảm cỏ xanh nhung trải mượt mà
Chim hót râm ran mời gọi bạn
Trời trong không gợn chút mây xa

Tháng Năm vạn vật tái sinh sôi
(Sau những ngày đông đã ngủ vùi!)
Cây: lá chen cành khoe lộc biếc
Phố phường: rộn rã tiếng cười vui!

Tháng Năm dìu dịu những cơn mưa
Gió cũng vu vơ chỉ đủ vừa
Lung lay váy mỏng nàng sương phụ
Mơ màng con mắt láo liêng đưa!

Tháng Năm ngọt lịm tựa vần thơ
(Ta viết trao nhau buổi hẹn hò
Và nụ hôn nồng như nắng ấm)
Yên bình đây một khoảng trời mơ.

Tháng Sáu

Tháng sáu trời trong phượng nở đầy
Chân người áo lụa ngỡ là mây
Gió đùa lá biếc lung linh nắng
Thơ viết những dòng quá đắm say!

Tháng sáu mưa rơi những buổi chiều
Ngồi trong góc quán nhớ người yêu
Cà phê đắng ngắt trên môi xám
Dáng nhỏ ai về bước bước xiêu.

Tháng sáu ve rền giọng biệt ly
Vội trao lưu bút lúc phân kỳ
Bàn tay bịn rịn bàn tay ấy
Mắt lệ vơi đầy biết nói chi!

Tháng sáu đầy giàn hoa mướp tươi
Hôm nao từng hái tặng cho người
Bâng khuâng nay nhặt bông vàng rụng
Tháng sáu cho lòng nhớ chẳng nguôi!

Tháng Bảy

Tháng bảy nằm nghe những giọt mưa
Mưa từ cổ tích rất xa xưa
Mưa xuyên qua cả hai miền nhớ
Mưa thấm trong lòng đủ lạnh chưa?

Tháng bảy buồn nghe chuyện Trương lang
Mỵ nương sao nỡ phụ tình chàng?
Còn đâu tiếng sáo mê tơi nữa
Đáy nước người chôn phận bẽ bàng

Tháng bảy sông Ngân quạ bắt cầu
Mà bầy Ô Thước chẳng về đâu!
Chàng Ngưu ả Chức bao giờ gặp?
Có lẽ thề xưa hết nhiệm mầu.

Tháng bảy đìu hiu buổi hạ tàn
Cô hồn ngự trị cõi trần gian
Lạc loài trong chốn trầm luân mãi
Bát cháo lá đa đẫm lệ tràn…

Tháng bảy của em, tháng bảy tôi
Lời yêu lời ghét cũng xa vời
Tôi về gom hết ba trăng lại
Chép nốt vào thơ những ngậm ngùi!

Tháng Tám

Tháng tám có gì nhớ không em?
Vườn Trăng tơi tả cánh hoa mềm
Bên đường cỏ dại đua nhau mọc
Côn trùng rỉ rả mãi thâu đêm.

Tháng tám triều dâng nước vỡ bờ
Mưa về rũ rượi những vần thơ
Con đò năm cũ trôi biền biệt
Lữ khách sang sông vẫn đứng chờ

Tháng tám cũng đành bỏ lại ta
Mặc cho ngày tháng lửa hương già
Còn không nỗi nhớ khi xa cách
Hay chỉ như hình bóng vội qua?

Tháng tám thu sang thấm nỗi buồn
Lòng người rách nát lá sầu tuôn
Vầng trăng lạnh lẽo như băng giá
Tháng tám cô đơn trĩu nặng hồn!

Tháng Chín

Tháng chín tiếng ve đã lịm dần
Nắng vàng trải lụa nhảy theo chân
Trời trong như mắt trong con gái
Áo trắng màu mây trắng tuyệt trần

Tháng chín môi cười thắm tựa son
Tóc mềm như liễu thoảng đưa hương
Bàn tay trắng muốt nghiêng che nắng
Để lá vàng bay lạc cuối đường

Tháng chín bài thơ viết chửa xong
Thương màu mực tím ngẩn ngơ lòng
Để mưa cuối hạ theo hờn dỗi
Những chiều thơ thẩn đứng bên song

Tháng chín dịu hiền như ma-sơ
Ngát thơm trái cấm mới vào mùa
Tình thu chưa vướng trăng thu lạnh
Đời vẫn nồng nàn mỗi sớm trưa.

Xa Nhau Tháng Mười

Mây xám từ đâu rủ kéo về
Từng luồng gió lạnh thổi lê thê
Cây cành run rẩy thương màu lá
Mưa bụi đìu hiu phủ bốn bề

Tháng mười em khoác áo cô dâu
Hoa sữa thôi thơm, bạc thếch màu
Và trái ân tình rơi rớt vội
Trong chiều cúi mặt tiễn đưa nhau

Ga vắng người đi nặng trĩu buồn
Còi tàu như tiếng gọi thê lương
Cuối trời một bóng trăng cô độc
Vàng vọt mơ hồ trong khói sương

Ta về đứng lặng dưới tàn thông
Thầm nhớ lời xưa rất mặn nồng
Mà kẻ say tình nay đổi bạn
Để đời là những chuỗi ngày đông!

Em Tháng Mười Viễn Xứ

Em tháng mười choàng khăn gió ấm
Tóc buông lơi gợn chút mây chiều
Nét môi ngoan vương màu ảm đạm
Thu chín vàng nơi mắt cô liêu

Em tháng mười vầng trăng gầy úa
Nhạt mùi hương, lạnh lẽo vóc ngà
Ôi, mùa thu và lòng sương phụ
Còn chút gì... ngoài nỗi xót xa?

Em tháng mười chân trời viễn xứ
Nhạn xa bầy ngán nỗi thiên di
Không tưởng tiếc một thời xưa cũ
Sao đau thương thấu tận a tỳ!?

Tháng Mười Một

Tháng mười một đìu hiu như sương phụ
Lòng cô đơn nuối tiếc tháng ngày qua
Trời tối sầm dai dẳng những cơn mưa
Buồn thê thiết như mắt huyền đẫm lệ

Tháng mười một những con chim nhỏ bé
Trốn biệt tăm tránh cái rét như đồng
Con sóc nâu núp dưới gốc cây thông
Chờ mưa tạnh để nhặt thêm ít hạt

Lá phong vàng phủ đầy trên mặt đất
Tỉ tê cùng đám lá cỏ khô vàng
Nhớ nắng hè, và làn gió mùa xuân
Thơm ngan ngát hương hoa và diệp lục

Tháng mười một đời lưu vong ngơ ngác
Với những ngày rét mướt kéo lê thê
Thầm cầu mong mơ ước một ngày về
Trong nắng mới mùa xuân tràn quê mẹ.

Tháng mười một ta gọi thầm khe khẽ
Mùa thu ơi, buồn lắm kiếp phong trần!

Tháng Chạp

Mỗi lần xé nốt tờ lịch cuối
Lòng chợt bâng khuâng nhớ những ngày
Tháng Chạp hân hoan chờ xuân tới
Xóm giềng rộn rã khắp đông tây

Chim én từng đàn bay lũ lượt
Chao đôi cánh nhọn vút tầng không
Vạn thọ, mồng gà cùng thược dược
Thi nhau đọ sắc trước xuân hồng

Thôn xóm rộn ràng lo sắm tết
Đường quê quét dọn sạch tinh tươm
Cổng chào năm mới hoa giăng kết
Câu đối ba ngày mực vẫn thơm

Trẻ con nô nức may áo mới
Mong đến ngày xuân nhận lì xì
Bao nhiêu cô gái chờ đêm hội
Giao Thừa mơ ước chuyện chi chi

Mẹ già tất bật lo gói bánh
Từng tàu lá chuối vuốt phẳng phiu
Thịt mỡ, dưa hành mua để sẵn
Trước sân ai đã dựng cây nêu

Tháng Chạp có muôn vàn kỷ niệm
Làm sao mà kể hết cho vừa
Cho dẫu xuân đi xuân lại đến
Ai người không nhớ những xuân xưa?

Thư Quê Nhà Cuối Năm

Mẹ đã cúng tất niên rồi anh ạ!
Cây mai vàng nụ biếc sắp nở bông
Anh sao vẫn mịt mù nơi xứ lạ?
Chốn quê nghèo em mòn mỏi ngóng trông

Bên hàng xóm trẻ thơ cười lảnh lót
Mấy chàng trai đang cụng chén, hát hò
Chị chủ nhà miệng huyên thuyên không ngớt
Họ đoàn viên nên chẳng chút sầu lo

Em vừa mới trả lời con gái út
Ba hiện giờ đang công tác miền xa
Chắc Tết này ba sẽ không về được
Con hãy ngoan phụ giúp mẹ và bà

Thằng con lớn siêng năng lo quét dọn
Lau lư đèn sáng bóng tựa gương soi
Mâm ngũ quả nó đơm cao có ngọn
Hí hửng cười, "Chưa mua pháo, mẹ ơi!"

Bánh, kẹo, mứt...em đã làm đầy đủ
Mẹ vẫn hay nhắc nhở hỏi anh hoài
Chắc đêm nay đón Giao Thừa, không ngủ
Mẹ khấn cầu gia đạo vạn điều may.

Xa Nhau Bốn Mùa

Khi em gót hoa giã từ
Anh chênh vênh bờ vực thẳm
Mùa xuân từ đó hình như
Không còn bông hoa nào thắm

Khi hai đứa mình xa nhau
Mùa hạ bỗng dưng hoang hoải
Mắt, môi héo hắt, xanh xao
Tâm tư ngập tràn cỏ dại

Khi em không ở bên anh
Mùa đông sẽ dài vô tận
Cỏ cây không nẩy mầm xanh
Đất trời chỉ còn tro xám

Khi mà mình em chiếc bóng
Mua thu thương giọt mưa ngâu
Ngại ngùng đường trơn, áo mỏng
Bâng khuâng nhớ phút ban đầu

Tình Em Mùa Đông

Gió lạnh cho lòng trống vắng thêm
Tìm đâu mắt ngọc khẽ buông rèm
Mùa đông đã đến phương trời lạ
Không áo ngự hàn giá buốt đêm...

Anh ở nơi đây tuyết phủ mờ
Vẫn thường ấp ủ một niềm mơ
Em là cô Tấm trong thời ạt (@)
Bước xuống cuộc đời tự cõi thơ.

Em ở trời xa góp nắng vàng
Gửi người viễn xứ chắn đông sang
Với bao nồng ấm trong trời đất
Và cả tình em chuyển tặng chàng.

Sẽ hết cô đơn những tháng ngày
Khi bàn tay ấy nắm trong tay
Lòng ta là cả mùa xuân thắm
Rực rỡ muôn hoa bướm lượn đầy!

Tình Ca Mùa Đông

Gió đã chuyển mùa em biết không?
Ai đan áo lạnh gửi cho chồng
Anh buồn xa xót tình ly biệt
Em tựa cửa chờ buổi chớm đông

Em ở quê nhà, anh ở đây
Sầu tư héo hắt nhớ vơi đầy
Vườn xưa lá rụng, hoa tàn úa
Bến cũ hoang tàn cả cội cây!

Người dẫu xa xăm chẳng hẹn về
Mộng đời dang dở chuyện phu thê
Để em hóa đá thành Tô thị
Ngàn kiếp còn mong đợi não nề!

Hoa tuyết bay bay trắng cả trời
Như tình trong trắng của em tôi
Như bông bưởi trắng cài trên tóc
Để kẻ tha hương nhớ trọn đời!

Gió đã chuyển mùa em lạnh không?
Nơi này anh vẫn ấm trong lòng
Tình em ngọn lửa tin yêu đó
Cháy suốt nghìn thu vẫn rực hồng!

Mùa Đông Của Anh

Lại một mùa đông chốn viễn phương
Giá băng phủ kín mọi cung đường
Quê nhà chắc hẳn em đang vội
Gửi chút nắng vàng ngọt lịm thương

Mùa đông dài lắm ở nơi đây
Tuyết trắng như bông lớp lớp dày
Cây cối khô cành trơ trụi lá
Lòng người chất ngất nỗi sầu tây

Em ở quê nhà có biết không?
Quanh ta vạn vật buốt như đồng
Chiếu chăn không ấm hồn đơn lẽ
Hoa hết mùi thơm, rượu hết nồng!

Đợi một ngày mai băng giá tan
Lời thơ hòa điệu với cung đàn
Nụ cười sẽ ấm như tia nắng
Ta đón chờ nhau đẹp nẻo xuân

Chiều Đông Xứ Lạ

Có những chiều đông lạnh buốt hồn
Ngoài trời hoa tuyết đổ như tuôn
Vẳng nghe tâm sự ai ai đó
Dõi mắt phong trần khách nhớ thương!

Những buổi chiều đông chợt nhớ nhà
Nhớ mùa gió Bấc hạt mưa sa
Em ngồi đan áo bên song cửa
Tóc xõa vai tròn mắt biếc xa!

Những buổi chiều đông vẫn đợi chờ
Dẫu rằng thiên hạ cứ thờ ơ
Ai về ta gửi tình xa xứ
Để chốn bụi trần mãi mãi thơ

Giáng Sinh

Những đợt tuyết bay trắng xóa trời
Những bài ca thánh vút lên khơi
Hoa giăng, đèn thắp muôn màu sắc
Đón Chúa minh linh giáng xuống đời

Phố phường nhộn nhịp những âm thanh
Kẻ bán người mua chúc phước lành:
“Merry Christmas, Merry Christmas!”
Tình người biêng biếc lá thông xanh

Những đứa trẻ thơ đợi nhận quà
Trong mơ mong ước gặp Santa
Những con tuần lộc phi nước kiệu
Vang tiếng Hô… Hô… trước cửa nhà

Những đồi tuyết trắng bỗng nên thơ
Trai gái về đây chẳng hẹn hò
Thử sức đua tài trong giá rét
Má hồng tuổi trẻ đẹp như mơ

Quanh lò sưởi ấm tiếng cười vui
Cùng sẻ chia nhau những ngọt bùi
Cầu nguyện bình an cho khắp chốn
Trong tình thương mến Chúa Ba Ngôi!

Thơ Tình Viết Đêm Giao Thừa

Anh biết tình em cũng tuyệt vời
Như mùa xuân đến sắc hoa tươi
Như vầng trăng sáng đêm rằm ấy
Như buổi bình minh của đất trời

Anh biết tình em cũng dại khờ
Như sương, như khói cuối chiều mơ
Như mây và gió trong trời rộng
Phiêu bạt đó đây chẳng thấy bờ

Anh biết tình em rất bao dung
Dẫu đã bao phen lệ bão bùng
Xuân vẫn sang mùa dù giá lạnh
Tim hồng vẫn khắc dấu tình chung

Anh biết tình em chẳng lụn tàn
Như là mọi vật ở trần gian
Giao thừa giây phút hồi sinh lại
Cho đến ngàn năm đến vạn năm.

Đêm Giao Thừa

Đêm nay nhân loại đón giao thừa
Năm mới đang về đẹp ước mơ?
Trời rét, đan tay nhìn tuyết đổ
Mà ta còn nghĩ chuyện vu vơ

Tết ở xứ người thiếu bánh chưng
Không lân, không pháo, chẳng tưng bừng
Đào hoa là nụ môi ai thắm
Lì xì lời chúc tụng yêu thương

Đêm nay, ai đó ở quê nhà
Chạnh lòng nghĩ đến chốn trời xa
Mong ước người về trong nhung nhớ
Đợi phút tương phùng dạ xót xa

Cái lạnh nơi lòng ai đếm đo
Màu đêm trừ tịch tối khôn dò
Ngày mai nắng dẫu hồng đôi má
Ai biết giờ này mắt lệ khô!

Xuân Lòng

Xuân đẹp chửa về chốn viễn phương
Hoa chưa khai nụ, nắng chưa hường
Lộc non chưa nhú trên cành biếc
Đất giá băng còn tuyết trắng vương.

Ta đếm niềm vui bằng ánh mắt
Đo niềm hạnh phúc bởi tay đan
Xuân lòng nồng thắm say ngây ngất
Tình cũng đong đưa với gió đàn.

Xuân chốn quê hương, xuân cõi lòng
Xuân chờ, xuân đợi những ước mong
Xuân mang ấm áp từ quê mẹ
Đến tận quê người em biết không?

Phiên Khúc Mùa Xuân

Ngoài khung cửa sổ nhà nàng
Cây xanh rợp bóng nắng vàng bình yên
Có con sáo sậu hay chuyền
Líu lo hát mãi một phiên khúc tình

Trúc xinh trúc đứng đầu đình
Em xinh em đứng một mình kém vui
Ước gì em đứng bên tôi
Mùa xuân kết trái nên đôi duyên lành

Ngày nào tóc hãy còn xanh
Đến nay tóc bạc chuyện thành hư vô
Trúc xưa đâu biết mà dò
Con chim sáo sậu hoài mơ cuối trời

Bên khung cửa sổ nhà tôi
Còn con chim sáo lẻ loi nhớ người!

Em Ơi, Mùa Xuân Đã Về

Trời thênh thang nắng đổ
gió mát luồn qua cây
bãi cỏ xanh bát ngát
thơ thẩn dáng nai gầy

Cây vừa nẩy chồi non
nụ đầu mùa mơn mởn
chú chim chuyền cành nhanh
hót vui trong nắng sớm

Bông hoa hồng hé nụ
trước hiên nhà thêm xinh
có ai cười ngoài ngõ
tiếng vang trong lòng mình

Mùa xuân về rồi đó
em có thấy rộn ràng
con tim thôi lạnh lẽo
sau những ngày tuyết tan?

Em Về Cùng Xuân

Em về từ cõi sắc hương
Bay tà áo mộng còn thơm nắng vàng

Mùa xuân theo bước em sang
Đào phai nở nụ, mai vàng đơm hoa
Đàn chim én liệng sân nhà
Cánh nghiêng hát khúc hoan ca đón chào

Em về hoa lá xôn xao
Hồng, lan, thược dược... khoe màu thắm tươi
Đàn trẻ thơ ríu rít cười
Đêm ba mươi Tết canh nồi bánh chưng

Em về mang gió ngàn phương,
Mang theo cả chút bụi đường xứ xa
Còn nguyên giọng nói quê nhà
Còn tha thiết chuyện ngày xưa chúng mình.

Lời Thú Tội Đầu Năm

Ta muốn cắn vào xuân hồng kiều diễm
Như lời chàng Xuân Diệu của tình trường
Sợ ngày tháng là sương mai tan biến
Nên không đành phí phạm phút yêu đương

Xưa đâu biết đâu hay đời hữu hạn
Nên một thời theo đuổi mộng vô tri
Xem tuổi trẻ là gia tài vô hạn
Cứ tiêu hoang vào việc chẳng ra gì

Nay thức ngộ than ôi, còn đâu nữa
Mỗi mùa xuân thêm ảm đạm, thê lương
Tóc sương tuyết mơ má hồng sắc lửa
Tết xứ người hoa cũng lạnh mùi hương

Nếu có thể ngược thời gian trở lại
Những mùa xuân tuổi mười tám, đôi mươi
Ta nhất định chẳng bao giờ ngần ngại
Đốt đời ta làm pháo để em cười!

Thì Thầm Mùa Xuân

Ngọn gió thì thầm cùng lá biếc
Chúa Xuân ngự giá xuống trần gian
Chồi xanh thức dậy trong giá rét
Đón ánh bình minh rực sắc vàng

Lũ bướm thì thầm cùng cây cỏ
Vườn Xuân thơm ngát phấn muôn hoa
Trăm hồng ngàn tía khoe rực rỡ
Trái đất vừa đổi thịt thay da

Chim chóc thì thầm cùng trời rộng
Trái chín trên cành ngọt biết bao
Hạt mầm ai trẩy vừa nhú mộng
Đã nghe tiếng lá hát rì rào

Đôi trẻ thì thầm trong ánh mắt
Năm nay mình sẽ cưới nhau thôi
Tháng Giêng có lẽ là đẹp nhất
Xuân ở bên ta suốt cuộc đời!

Lập Xuân Nơi Miền Đất Tuyết

Tháng ba tàn phai hoa tuyết
Đất trời bắt đầu hồi sinh
Cây cành cởi áo chống rét
Đón tia nắng vàng lung linh

Vườn hoa anh đào đua nở
Chúm chím những cánh môi hường
Cây sồi khoe chiếc lá nhỏ
Xanh như mắt gái Tây phương

Bầy chim thiên di trở lại
Tiếng kêu lảnh lói trời cao
Thảo nguyên trải thảm cỏ dại,
Rừng phong giang tay đón chào

Chiều nay anh ra vỡ đất
Em ươm củ uất-kim-hương
Tình yêu trồng vào lòng đất
Mùa xuân nở hoa vĩnh hằng.

Xuân Đang Về

Bắt gặp xuân về buổi sáng nay
Trên cành lá nõn, bướm ong bay
Trong tà áo mới em đi học
Trong tiếng chim gù gọi đắm say

Những nàng thiếu nữ tuổi mười lăm
Nóng ruột chờ xuân nguyện ước thầm
Lặt nhánh mai vàng chưa trổ nụ
Giục mùa xuân đến mắt xa xăm

Đàn trẻ thơ ngây háo hức chờ
Đập con heo đất đếm tiền xu
Theo bà đi chợ mua đồ Tết
Đợi mãi từ xuân trước đến giờ

Ông lão trầm ngâm trước án thư
Ngổn ngang giấy đỏ với mực Tàu
Vẫn chưa ưng ý vì câu liễng
Thiếu nét tài hoa của thuở xưa

Lặng lẽ chúa xuân xuống cõi trần
Giữa mùa dịch bệnh vẫn lây lan;
Với nhiều mong ước, và hy vọng
Vạn vật hồi sinh, chống lụi tàn.

Buổi Sớm Mùa Xuân

Trước nhà cỏ đã lên xanh
Cây sồi đầu ngõ đâm nhành lá non
Mấy bông cúc dại con con
Khoe màu vàng rực lúc còn đẫm sương

Gió đưa thơm ngát làn hương
Vài con bướm lạ vấn vương khóm hồng
Chim chuyền ríu rít cành thông
Đón tia nắng sớm sắc hồng chưa phai

Bên song cửa sổ nhà ai
Có cô con gái ngắm hoài trời xanh!
Yêu sao buổi sáng yên lành
Cỏ cây hoa lá như dành riêng ta

Không quê hương, cũng là nhà
Nghe trong hơi thở đậm đà tình thương!

Xuân Tha Hương

Xuân về xứ lạ ôi chao lạnh!
Em ở quê nhà có ấm không?
Nắng có nồng nàn hôn mái tóc
Hoa xuân ghen với má em hồng?

Nơi đây Tết đến không hoa trái
Thiếu cả lộc non lẫn tiếng cười
Khúc nhạc xuân hồng vang vọng mãi
Cho lòng viễn khách nhớ khôn nguôi

Nâng chén tiễn đưa năm tháng cũ
Ngậm ngùi tiếc nuối mộng ngày qua
Nửa đêm trừng mắt… buồn, không ngủ
Nhớ đứa em thơ, nhớ mẹ già!

Chẳng biết khi nào anh trở lại?
Quê hương một thuở đẹp như mơ
Mùa xuân áo thắm em đi hội
Anh đứng bâng khuâng trước cổng chờ…

Giao thừa tuyết đổ thay hoa pháo
Thêm một mùa xuân chốn viễn phương
Ao ước ngày mai thôi gió bão
Anh về nối lại chuỗi yêu đương!

Bài Thơ Không Tên

Tôi viết bài thơ nhỏ thương trao
về người em gái tuổi mai đào
bài thơ thương nhớ vu vơ ấy
lưu lạc mảnh hồn lối trăng sao.

Tôi viết bài thơ nhỏ không tên
gửi người con gái chẳng hề quen
mốt mai nếu gặp nhau trên phố
nhận dạng nhau bằng một nick-name!

Tôi viết bài thơ tuổi đôi mươi
lòng như hoa nở rộn tiếng cười
đời vui như hội ngày xuân tới
đong đưa mắt biếc đợi chờ tôi!

Tôi viết bài thơ nhỏ đêm mưa
lặng nghe thương nhớ trở trăn mùa
bỗng dưng thèm quá dòng sông mộng
lá thắm, mơ hoài chuyện đã xưa.

Rước Em Về Đất Quảng Mùa Xuân

Em đã hứa theo anh về Quảng Ngãi
Mùa xuân này để thăm viếng quê anh
Khúc ruột miền Trung mưa dầm, nắng dãi
Nhiều gian nan nhưng rất đỗi chân thành

Anh sẽ dắt em về thưa cha mẹ
Thắp nén nhang kính tiên tổ tiền hiền
Xuân năm nay hẳn mẹ vui xiết kể
Anh và em son sắt mối tơ duyên

Đây đồng diêm Sa Huỳnh nhiều muối mặn
Thấm mồ hôi nên mới trắng phau phau
Những con thuyền ngược xuôi trong gió nắng
Giữa biển bao la xanh ngát một màu

Về Mộ Đức ăn mạch nha bánh tráng
Ngọt lịm môi, thơm nức nụ hôn đầu
Chiều sông Vệ thả hồn theo mây nước
Kẹo gương Thu Xà nhớ mãi dài lâu

Về Ba Tơ uống rượu cần đêm hội
Nghe Ka lêu, Ka choi nức tiếng H're
Mua thổ cẩm làm quà đầu năm mới
Dạo chợ Phiên nhộn nhịp lúc xuân về

Về Quảng Ngãi trèo lên non Thiên Ấn
Ngắm sông Trà như dải lụa xanh trong
Thắp nén hương cúi đầu nơi Phật án
Hồn lâng lâng, thanh thản ở nơi lòng

Xuôi sông Thoa ta cùng về Mỹ Á
Sóng lăn tăn rẽ nước mái chèo bơi
Những cánh đồng, những vuông tôm, ao cá...
Đã nuôi anh từ lúc mới chào đời

Ôi, Quảng Ngãi đất quê nhà yêu dấu
Đã bao năm anh muốn rước em về
San sẻ cùng nhau tình người nồng hậu
Dẫu còn nghèo, còn lắm thứ nhiêu khê.

Theo Em Hái Lộc Đầu Xuân

Mùa xuân theo em hái lộc
Ngỡ mình tuổi hãy còn xanh
Trời xuân thơm thơm mùi tóc
Trái tim rạo rực mộng lành

Bầy chim se sẻ đầu đình
Cứ kêu ríu ra ríu rít
Quanh chậu mai đầy hoa xinh
Ong bướm chập chờn quấn quýt

Trên đường gái trai náo nức
Say sưa, tinh nghịch nói cười
Đó đây âm vang lời chúc
Đời vui. Môi, má hồng tươi

Em đi nhẹ nhàng từng bước
Ta theo ngắm mãi đường cong
Ban mai nắng nồng như rượu
Ta say say khướt cả lòng

Mùa xuân theo em hái lộc
Hồn nhiên như buổi ban đầu
Cho dù đã hai màu tóc
Lộc đời vẫn hái tặng nhau!

Buổi sớm Đầu Xuân Nghe Chim Sẻ Gọi Nhau

Một sớm mùa xuân vừa thức dậy
Nghe con chim sẻ gọi đầu hồi
Thì ra con trống gọi con mái
Tha thiết như tình em với tôi

Bên tách cà phê còn rất ấm
Mắt em vẫn sáng thuở ngày nao
Má, môi để mộc mà vẫn thắm
Dưới nắng hồng tươi đóa hoa đào

Nắng loang trên cánh đôi chim sẻ
Mải miết tìm, tha cọng vàng rơm
Bỗng nhiên chợt nhớ khi mình trẻ
Tần tảo tháng ngày nuôi các con

Em tựa vào anh nhìn cái tổ
Nụ cười chẳng giấu nỗi hân hoan
Yên bình cho cho đến khi vào hạ
Là tiếng chim non sẽ rộn ràng!

Xuân Hạnh Phúc

Xuân nhẹ bước đi qua từng ngõ phố
Lá trên cành thay áo mới tình nhân
Hương muôn hoa lẫn trong từng nhịp thở
Hồn vô tư trong mắt sáng thiên thần

Xuân gõ cửa báo tin vui hạnh phúc
Trái đời thơm chín đỏ trước sân nhà
Điệu thanh bình êm êm vang nhạc khúc
Triệu tấm lòng cùng hòa nhịp âu ca

Mình tặng nhau nụ hôn nồng năm mới
Phút giao thừa trời đất cũng phu thê
Tình cháy bỏng như mặt trời chói lọi
Gom yêu thương từ muôn nẻo đem về

Ai góc bể, ai chân trời biệt xứ
Mùa xuân này hội ngộ với người thân
Tay nắm tay cùng mùa xuân tình tự
Như anh và em diễm phúc vạn lần!

Mùa Xuân Nhớ Mẹ

Mỗi độ xuân về thêm nhớ thương
Xứ người lạnh lẽo thắp vùa hương
Trông vời quê cũ lòng day dứt
Nhớ dáng Mẹ gầy dạ xốn xang.

Đã mấy mươi xuân con vắng nhà
Thương vì đời Mẹ mãi bôn ba
Nắng sương giục giã phai màu tóc
Chiếc bóng canh trường lệ xót xa!

Từ buổi biệt ly đếm tháng ngày
Mong về gặp Mẹ phút nào khuây?
Trời cao, biển rộng chưa bì được
Tình Mẹ cho con ở cõi này!

Tết ở phương xa kính Mẹ hiền
Tuổi già vui khỏe, sống an nhiên
Cháu con thuận thảo về sum họp
Mãn phúc yên bình tuổi bách niên.

Xuân Mới

Này pháo, này hoa, này cánh én…
Mùa xuân rộn rã đến quanh ta
Đường quê áo mới thơm mùi nắng
Đầy tiếng cười vui khắp mọi nhà

Xuân mới cho em niềm khát vọng
Tuổi đời xanh biếc nụ tầm xuân
Ngày mai là cả phương trời rộng
Hứa hẹn đợi chờ đón bước chân

Xuân mới cho anh thầm đốn ngộ
Đất trời vốn dĩ mãi thanh tân
Dù khi mưa bão hay giông tố
Thời khắc dần xoay nắng lại vàng!

Xuân mới - mùa yêu, vừa kịp lúc
Muôn lòng khấp khởi phút giao thoa
Bên nhau nâng chén vang lời chúc:
Non nước ngàn thu mãi thái hòa!

Tình Xuân

Muốn gửi tình theo ngọn gió ngàn
Đem hồn trải rộng khắp nhân gian
Tình ai như nắng mùa xuân mới
Ấm áp chồi non ứa nhựa tràn

Muốn gửi tình theo nhịp sóng xanh
Để nghe dào dạt điệu ru lành
Tình xưa như ánh trăng vờn sóng
Huyền ảo mơ hồ cứ quẩn quanh

Muốn gửi tình theo vạn sắc hương
Vẩn vơ cùng lũ bướm ven đường
Để tình em mãi luôn hoài niệm
Một cánh chim trời biệt gió sương.

Tình anh là thế đó em ơi!
Dẫu đã đam mê vạn kỷ rồi
Vẫn cứ ơ hờ không dám ngỏ
Xuân tàn xuân đến mãi đơn côi!

Sắc Xuân

Nắng xuân tươi tắn trên cành biếc
Má thắm thơ ngây trước cổng chùa
Áo hoa em mặc hương thơm ngát
Theo làn gió sớm nhẹ nhàng đưa

Tình xuân thẹn thùa trong màu mắt
Lửa tuổi ô mai lắm mộng mơ
Tết này khấn nguyện cùng Bồ Tát
Lối mộng hoàng hoa đẹp nẻo chờ.

Mười ngón tay ngà như búp ngọc
Em đơm ngũ quả xếp rồng mây
Ta đợi hôm nào xin chút lộc
Ơi, nàng thiếu nữ sắc xuân đầy!

Trên Con Đường Nhỏ Một Sáng Tháng Năm

Sáng ngày dạo bước trên đường vắng
Cây cối xanh và hoa cỏ tươi
Ngọn gió mùa xuân se se lạnh
Riú rít đàn chim hót đón mời

Thơm thơm hương đất, hương hoa dại
Lấp loáng nắng hồng trải lối đi
Rừng xa vọng tiếng chim cu gáy
Khoan nhặt dường như nhắn gửi gì?

Thói quen mỗi sáng hay đi bộ
Mỗi mùa một sắc cảnh tình thay
Bỗng gặp quê hương trên xứ lạ
Trên con đường nhỏ sáng xuân này.

Bài Thơ Mùa Xuân

Nghe chừng gió lạnh thôi reo
Bài thơ xuân mới về theo nắng hồng
Mai vàng khoe nụ, xòe bông
Cành đào tươi thắm mặn nồng tình xuân

Bầy ong, lũ bướm bần thần
Ngẩn ngơ mặc khách, tao nhân vương tình
Tháng Giêng ngọt lịm môi xinh
Nụ hôn cháy bỏng băng trinh tuyệt vời!

Mùa xuân màu nhiệm đất trời
Cỏ cây hoa lá con người thanh tân
Thuyền đời ghé bến bình an
Trái tim đá sỏi cơ hàn tái sinh

Mùa xuân nở nụ hoa tình
Trăm năm một kiếp đôi mình có nhau
Không cần mộng ước dài lâu
Chỉ xin cho đến bạc đầu…vẫn xuân!

Thơ Tình Đầu Xuân

Ai bảo em là con gái
Cho ta trót lỡ say mê
Mùa xuân muôn hoa đẹp vậy
Vẫn thua nụ cười mỉm chi!

Ai bảo mắt em lúng liếng
Đẩy đưa những đợt sóng hồn
Khi ta lần đầu đi biển
Vẫn còn tỉnh táo nhiều hơn

Ai bảo em buông tóc xõa
Cho trời xuân nổi cơn giông
Trái tim dẫu là phiến đá
Cũng ngân vang tiếng tơ đồng

Ai bảo áo em quá mỏng
Nhẹ nhàng như cánh bướm xuân
Bồng đảo đôi gò lượn sóng
Khiến ta niệm phật dưỡng thần

Ai bảo mùa xuân diễm lệ
Con người cảnh vật thăng hoa
Để cho trái tim mãi trẻ
Yêu thương, hồn chẳng cỗi già.

Mùa Xuân Vẫn Còn Đây

Mùa xuân còn đó với cành hồng
Bên cội mai già vẫn nở bông
Tiếng của vành khuyên càng lảnh lót
Giò lan, chậu cúc tỏa hương nồng…

Khắp chốn nhân gian trẩy hội hè
Muôn tà áo mới điệu đàng khoe
Nàng xuân má vẫn hây hây đỏ
Hát khúc giao duyên ước hẹn thề!

Xuân đã căng như bóng nguyệt tròn
Nồng nàn như thể nụ môi hôn
Xuân âu yếm gọi tình thương mến
Xuân mãi cười vui chẳng giận hờn!

Đôi lứa xuân này sẽ cưới nhau
Vui niềm hạnh phúc chuyện tình đầu
Xuân hồng bền vững cùng trời đất
Hòa nhịp hai lòng đến kiếp sau!

Xuân Này Em Không Về

Em không về được đâu anh ạ!
Dịch cúm Covid còn nhởn nhơ
Đành khiến đôi mình đời đôi ngã
Xuân về cùng chịu cảnh bơ vơ

Mai không về được buồn day dứt
Nhớ màu đỏ thắm sắc hoa xuân
Vạn thọ, đào phai và thược dược
Vẫn đẹp như xưa dưới nắng vàng?

Năm mới nếu anh đi hái lộc
Nhớ hái giùm em chiếc lá xanh
Viết một tên người anh yêu nhất
Rồi thả theo làn gió cuốn nhanh

Nếu có say mèm cùng chúng bạn
Đừng quên anh nhé, sạc iPhone
Để em còn gọi trong giấc mộng
Chúc Tết an lành với nụ hôn

Bên này tuyết vẫn rơi nhiều lắm,
Trắng xóa khung trời, trắng cô đơn
Chí đông thời tiết càng thêm lạnh
Nhưng ở trong lòng em lạnh hơn

Ước gì em hóa thành hồng nhạn
Xoải cánh tung trời lướt gió mây
Bất kể ngày đêm mưa hoặc nắng
Sum họp cùng anh sáng xuân này!

Hoa Bồ Công Anh

Sớm mai một buổi đẹp trời
Tiếng chim ríu rít gọi mời dạo quanh

Tháng năm hoa bồ công anh
Vàng tươi trên thảm cỏ xanh ven đường

Mỹ miều còn đọng giọt sương
Khoe nhan sắc với nắng hường mùa xuân.

Khách nhàn du chợt bâng khuâng
Bỏ đi chẳng nỡ, lần khân sỗ sàng.

Hoa Tulips

Nằm sâu dưới lớp đất đen
Suốt mùa đông lạnh, phủ trên tuyết dày
Vậy mà xuân đến lạ thay
Chồi non xanh mướt đâm ngay lên rồi

Lá như lưỡi kiếm chọc trời
Nụ hoa là trái tim người thanh xuân
Chẳng trang quốc sắc giai nhân
Cũng là mỹ mạo trần gian khác thường

Tên em gọi Uất-kim-hương
Loài hoa của yêu thương ngọt ngào
Xuân về tình ngỏ ý trao
Thủy chung son sắt thắm màu hoa tươi

Mùa Hoa Tulips

Những ngày mùa đông lạnh buốt
Nằm im dưới lớp đất dày
Một hôm nghe tiếng chim hót
Giật mình tulips vươn vai

Nụ chồi mạnh như lưỡi mác
Nhắm bầu trời xa lao lên
Những nàng cỏ dại ngơ ngác
Ngước nghìn với nỗi hờn ghen

Cơn mưa đầu mùa ập đến
Xúi mau đến tuổi dậy thì
Khoe nụ hoa đời chúm chím
Xuân về - lòng vẫn hồ nghi

Tháng Năm, mùa hoa tulips
Nắng vàng dệt thảm lá xanh
Bài thơ đầu tiên anh chép
Có tên em và tên anh.

Nhan Sắc

Em chưa từng thi nhan sắc
Vẫn giành được giải nguyên khôi
Và là phụ nữ đẹp nhất
Của riêng chỉ một mình tôi

Nụ cười chẳng làm đổ nước
Cũng đã đắm say suốt đời
Ánh mắt chẳng là tia chớp
Cũng làm trái tim rạng ngời

Em là cơn mưa mùa hạ
Trên vùng đất hoang khô cằn
Em là nắng mai trên lá
Cho giọt sương tròn long lanh

Em như trái sim vừa chín
Hoa đồng, gió nội còn vương
Tôi, kẻ giang hồ may mắn
Vin cành với cả yêu thương.

Nụ Cười

Nếu ai bảo nụ cười em lơi lả
Đừng giận hờn, đừng oán trách nghe em
Anh là kẻ vốn say tình rất lạ
Với những nàng ma nữ chẳng hồn nhiên

Nếu ai bảo nụ cười em khêu gợi
Đừng dỗi hờn những kẻ thiếu tự tin
Nếu ngày xưa môi hồng nàng Bao Tự
Không gợi tình Chu đế có đảo điên?

Nếu ai bảo nụ cười em phóng đãng
Cũng đừng buồn, đừng giận dữ làm chi
Ai dám bảo Tử Nha hay Đát Kỷ
Phá Trụ vương đế nghiệp chẳng còn gì?

Những nụ cười của mỹ nhân thiên hạ
Dù thiện lành hay chất chứa gươm đao
Cũng đủ khiến lắm anh hùng ngã ngựa
Nét môi son rất đáng để tự hào!

Tụng Hoa

Anh mê lan tím với oải hương
Anh yêu cúc dại mọc ven đường!
Anh thương số kiếp phù dung bạch
Anh tiếc giùm nàng dạ lý hương!

Nàng hồng nhan sắc kiêu sa
Nàng sen đằm thắm, nàng trà đoan tramg
Tinh khôi này đóa bạch lan
Diễm kiều biết mấy là nàng li-ly

Biếc xanh là cánh lưu-ly
Ngàn năm tình vẫn khắc ghi trong lòng
Tường-vi đêm nhớ, ngày mong
Phù-dung là phận má hồng truân chuyên

Quỳnh hương thơm ngát ước nguyền
Uất-kim-hương ngỏ tơ duyên thắm nồng.
Anh-đào rực rỡ trời đông
Hè sang sắc phượng tô hồng không gian

Mùa xuân thanh lịch mai-vàng
Thu về hoa cúc điểm trang đất trời
Ngàn hoa thơm ngát hồn tôi
Yêu hoa xin viết vài lời "Tụng hoa"

Đêm Mưa Mùa Hạ

Ta nằm lắng tiếng mưa rơi
Nghe muôn giọt nặng có lời biển xa
Có con sông nhỏ quê nhà
Chảy trong ký ức đời ta ngọt ngào

Nhớ xưa, cái thuở xa nào
Tan trường những trận mưa rào ác tai
Chung nhau che chiếc áo tơi
Mặc cho mưa gió tiếng cười giòn tan

Nhớ xưa, trước ngõ nhà nàng
Bờ môi bỗng chạm nhẹ nhàng bờ môi
Dường như chớp lóe giữa trời
Những sợi mưa cũng sáng ngời lung linh

Nhớ xưa, một sáng bình minh
Vẫy tay từ giã mái tranh quê nghèo
Trong mưa em mãi ngó theo
Mưa bao nhiêu hạt bấy nhiêu lệ trào

Đêm nay một trận mưa rào
Bốn mươi năm đã là bao tháng ngày?
Bàn tay vẫn nhớ bàn tay
Giọt mưa vẫn giọt mưa này năm xưa.

Bài Thơ Mùa Hạ

Ngoài kia có tiếng chim tu hú
Đồng vọng mùa sang với tiếng ve
Hình như hoa cỏ đang vàng úa
Chờ đợi cơn mưa sớm trở về

Trên đường cây đã thay màu lá
Xanh rợp trời mơ mỗi bước đi
Những chùm hoa phượng khoe màu lửa
Rực rỡ như em tuổi dậy thì

Những chàng áo trắng đang nao nức
Tan trường quấn quýt cạnh hồng nhan
Trao lá thư tình chưa ráo mực
Hẹn hò cho kịp với thời gian

Trái chín thơm lừng mùi mật ngọt
Em vừa mới hái chỗ vườn cây
Tiếng chào lanh lảnh như chim hót
Mùa hạ ngập tràn trong mắt ai

Vầng Trăng Mùa Hạ

Em có thấy chăng nét diệu kỳ
Của vầng trăng Hạ rất uy nghi?
Trên bầu trời vắng đêm huyền ảo
Soi sáng cõi trần chẳng biến suy!

Ánh trăng kỳ bí tỏa mênh mông
Lóng lánh vàng rơi tận đáy lòng
Như nụ cười em ngày tao ngộ
Rạng ngời hạnh phúc, thỏa chờ mong!

Một vầng trăng Hạ tít trên cao
Như trái tình yêu chín thuở nào
Hai đứa lặng nhìn không nỡ hái
Ngàn đời trăng ý chẳng hư hao.

Trăng Hạ khắc ghi những mộng tình
Những lần hò hẹn của em-anh
Bây giờ mỗi đứa đời đôi ngã
Trăng Hạ gieo neo tận cuối gành!

Hạ Úa

mùa đã phôi pha nhạt nắng hè
trong vườn hối hả giọng đàn ve
hình như tiếc nuối khung trời mộng
khi áng mây thu lởn vởn về

thảm cỏ xanh tươi vội úa vàng
con đò lười biếng chở người sang
nhà ai hoa cúc tròn xoe nụ
phượng đỏ rớt rơi phận bẽ bàmg

những lá thư tình hết đắm say
những lời trách móc vẳng đâu đây
hình như có chút gì xa cách
như bóng trăng kia chợt hóa gầy

có lẽ đất trời sắp chuyển giao
người thay áo mới, lá thay màu
rượu thay bình cũ, đàn thay phím
có đổi thay nào không khổ đau?

Mưa Đầu Mùa

Mưa đầu mùa thơm hương trinh nguyên
Hương trời, hương hoa, hương sơn xuyên
Xua đi trong ta bao ưu phiền
Ôi, mưa chung mà như mưa riêng!

Mưa đầu mùa không men nhưng say
Lời nồng nàn ta nghe đâu đây
Mưa rơi... mưa rơi… mưa muôn nơi
Tình ai si mê, mưa chưa thôi!

Mưa đầu mùa long lanh như sương
Mưa cho phôi pha màu môi hường!
Mưa tuôn xôn xao trên cây cành
Mưa trôi mơ màng đôi mi xanh!

Mưa đầu mùa cho ta xa nhau
Mưa chi cho lòng nghe thương đau
Mưa qua khung trời yêu mênh mông
Mưa xui nàng thơ buồn bên chồng!

Tiếng Ve Sầu

Lâu lắm dường quên khúc nhạc hè
Chiều nay bỗng trỗi giọng ve ve
Một trời hoa bướm ngày xưa cũ
Theo tiếng râm ran hiện trở về

Những buổi hạ nồng tôi thẩn thơ
Lang thang nơi vườn vắng hàng giờ
Mồ hôi thánh thót theo chân bước
Theo tiếng ve sầu dưới nắng trưa

Trên những cành xanh mít, ổi, xoài…
Lũ ve mơ mộng hát mê say
Gió Lào dường cũng thôi bỏng rát
Cái nắng miền Trung bớt gắt gay

Rồi gió thu về hạ chóng qua
Ngoài vườn tôi nhặt xác ve già
Đem chôn dưới gốc cây râm mát
Mùa hạ sau còn nghe tiếng ca.

Nhớ Hạ Vàng

Mỗi lần hạ đến tôi hay nhớ
Tháng ngày thơ mộng tuổi hoa niên
Cùng bạn thả hồn theo mây gió
Quên lớp, quên thầy, quẳng bút nghiên

Đâu cánh đồng xanh, trắng cánh cò
Lúa thì con gái lượn nhấp nhô
Dòng sông in bóng thuyền khua mái
Vẳng lại bên tai một điệu hò

Đâu bãi cát vàng tiếp biển xanh
Ngư thuyền lướt sóng đón bình minh
Cánh buồm khỏe khoắn phồng thâu gió
Loang loáng vai trần trong nắng lên

Đâu những tinh sương rộn tiếng gà
Trưa nồng hối hả giọng ve ca
Chiều hôm tiếng sáo diều khoan nhặt
Sợi khói xanh lam quyện mái nhà

Ôi, kẻ ly hương nhớ, muốn về
Ngắm vầng trăng hạ giữa trời quê
Ngồi bên ghềnh đá nghe câu hát
Hoài niệm ngày xưa những hẹn thề.

Nhớ Những Cơn Mưa Giông Mùa Hạ

Tôi nhớ những ngày xưa còn nhỏ
Mỗi chiều nghe tiếng sấm ầm vang
Tôi đứng trong nhà đưa mắt ngó
Mây đen kìn kịt bủa vây làng

Gió cuốn ào ào khóm lá tre
Mo cau đồm độp rớt sau hè
Rồi mưa trút nước nhanh như chớp
Mát rượi trong lòng đứa bé quê

Mẹ bảo lấy thau hứng nước mưa
Tôi đi. Rồi tắm đến hàng giờ
Gái trai cả đám trần như nhộng
La hét, reo hò, chạy dưới mưa

Trước sân nổi phập phồng bong bóng
Lũ nhóc chia nhau xí lấy phần
Cứ ngỡ bọt bèo là hoa mộng
Mỗi khi tan vỡ dạ buồn chan

Thả con thuyền giấy theo dòng nước
Cũng tưởng phiêu lưu chẳng bến bờ
Cái ao bé tẹo toàn rêu rác
Cũng thành đại hải thuở ngây thơ

Nhớ những trận mưa đến lạ lùng
Nhớ mùi đất khét trước cơn giông
Nhớ mùi rơm ẩm khi trời tạnh
Nỗi nhớ, chao ôi, khắc tận lòng.

Tiếng Võng Trưa Hè

Ầu ơ tiếng võng ru hời
Kẽo cà kẽo kịt những lời ca dao
Mơ màng năm tháng ấu thơ
Mẹ ru tôi ngủ những trưa nắng nồng

Con cò lặn lội bờ sông
Mẹ tôi góa chồng từ thuở bốn mươi
Bao nhiêu nước mắt mẹ rơi
Bấy nhiêu cơm gạo nuôi tôi nên người

Con cò lẻ bạn lẻ đôi
Dầm sương dãi nắng cả đời héo hon
Võng đưa kẽo kịt buồn buồn
Ru tôi giấc mộng no tròn ầu ơ...

Chiều Thu Đất Khách

Trời viễn xứ tàn thu rồi em ạ
Gam màu xanh nay vàng úa pha hồng
Cây gầy guộc phô cành trơ không lá
Bên góc vườn khóm cúc chẳng còn bông

Chiều phố thị bóng người đi hấp tấp
Nặng lo âu cơm áo cuộc hồng trần
Đời lam lũ những chuỗi ngày tất bật
Biết bao giờ được dừng bước nghỉ chân?

Nơi xứ lạ nhớ sao mùi hoa sữa
Tình quê hương chưa giảm sút nơi lòng
Lũ chim chóc xuôi nam tìm đôi lứa
Tiếng gọi bầy khắc khoải nỗi trông mong

Em quê nhà bây giờ đang may áo
Gửi người xa cho kịp chớm đông này
Dệt thương nhớ thành đường kim mũi chỉ
Amh mặc vào còn hơi ấm bàn tay.

Áo Lụa Vàng

Em ưa mặc áo lụa vàng
Màu của sắc nắng dịu dàng mùa xuân
Làm cho trời đất thanh tân
Thiên nhiên cùng với mỹ nhân hòa tình

Áo tà sóng lượn xinh xinh
Cỏ hoa xen lẫn dạng hình núi sông
Má em hồng lại thêm hồng
Mắt em trong lại càng trong hơn nhiều

Để chàng lãng tử liêu xiêu
Trong mơ cũng bảo thầm yêu áo vàng
Đường đời lối dọc nẻo ngang
Một lần bước xuống đò ngang xa bờ

Bao nhiêu năm đỏ mắt chờ
Áo vàng ngày cũ bây giờ có phai?
Chiều xuân nhìn áo vàng ai
Bỗng dưng thầm gọi ‘em ơi!’ nghẹn ngào!

Mượn Nắng Thu Vàng

Muốn hỏi trời xanh mượn nắng vàng
Đổi màu nắng hạ để thu sang
Em khoe guốc mới mùa đi học
Tim kẻ theo sau cũng rộn ràng.

Muốn hỏi trời xanh mượn nắng vàng
Cho tình rực rỡ lúc thu sang
Áo ai tha thướt sau hàng phượng
Để ngẩn ngơ bay lũ bướm vàng.

Muốn hỏi trời xanh mượn nắng vàng
Tô hồng đôi má những tình nhân
Những hoa chưa nở còn e ấp
Những nụ cười tươi đẹp vạn lần.

Buồn Thu

Em đi - vỡ mộng bên trời
Em đi bỏ lại một thời mơ hoa
Em đi khuất nẻo đường xa
Chiều thu lá đổ, lòng ta úa vàng

Cuộc đời như bến đò ngang
Qua rồi, ngoảnh lại mênh mang sóng trào.
Em như một nụ hoa đào
Đợi mùa xuân đến để trao hương nồng

Ta như một nhánh cỏ bồng
Ngả nghiêng say với gió đồng thênh thang
Đời ta một gã hoang đàng
Đời em khuê nữ đài trang lụa là

Em đi còn giận hờn ta
Vườn trăng năm cũ thu qua ngậm ngùi!

Em & Mùa Thu

Mùa thu trở lại bên khung cửa
Với nét đan thanh áo lụa vàng
Bầy chim sáo sậu kêu làm tổ
Mây trời chừng mỏi mệt lang thang

Ta chờ em ở nơi đầu ngõ
Chỗ tiễn em đi lúc hạ về
Mùi hương tóc vẫn còn trong gió
Mà người biền biệt nẻo sơn khê

Sùi sụt mưa bay buồn phố cũ
Tả tơi hoa sữa mãn sương mù
Dư âm của một thời hạnh ngộ
Xen vào giá lạnh cả trời thu

Còn nhớ chăng em chiều hôm ấy
Trao nhau nồng thắm nụ hôn đầu
Sóng mắt băng trinh, mùi con gái
Khiến ta chao đảo đến đời sau

Mùa thu trở lại, em không lại
Chiếc lá khô vàng nhớ gót chân
Em ạ, tiếng thu buồn biết mấy
Khe khẽ gọi thầm đâu cố nhân?

Chiều Vàng Thu

Trời cũng như anh đã chuyển mùa
Đâu rồi xanh thắm thuở ngày xưa
Rừng phong lá đổ vàng thao thiết
Cành liễu sương giăng, gió buốt lùa

Em có như anh khẽ thở dài
Khi mùa thu giục nắng chiều phai
Chân trời hoa mộng xa hun hút
Mỏi cánh chim rừng ngược nẻo bay

Anh đứng chờ em dưới gốc me
Một đàn sáo sậu vụt bay đi
Lá me tuôn nốt dòng châu lệ
Mà sáo líu lo có biết gì

Em có về ngang lối mộng chưa?
Vầng trăng cố độ tháng ngày qua
Bao lần tròn khuyết, hương thầm nhớ
Mái tóc nhung huyền xõa nửa khuya.

Tìm Em Bóng Dáng Chiều Thu

Anh về qua ngõ mùa thu
Gió chiều lành lạnh, sương mờ mờ giăng
Đâu rồi tà áo lụa vàng
Ngẩn ngơ lối cũ thênh thang nỗi buồn

Mùa thu nào, em nhớ không
Lá rơi hòa nhịp tiếng lòng mình trao
Nắng thu thơm ngát môi đào
Tình thu mật ngọt rót vào đời nhau?

Em mùa thu đó giờ đâu
Một dòng nước chảy chân cầu buồn thiu
Cánh hoa vàng trôi phiêu phiêu
Bỏ rơi con bướm một chiều thu mưa

Về ngang con ngõ ngày xưa
Dường như... thuở đó... mới vừa hôm qua
Sau cành trúc dáng la đà,
Tóc thề, tà áo hoàng hoa... gió lùa!

Thu Gửi Người Xa

Em hỡi thu về có nhớ anh
Có nghe lá rụng xót thương cành
Có buồn dấu nhạn bay đơn lẻ
Có tiếc hạ nồng vội lướt nhanh?

Nhà bên cơm mới thoảng đưa hương
Vẳng tiếng ru hời rất dễ thương
Thu của quê nghèo êm ả lắm
Mỗi sáng em thơ bước đến trường

Gửi em mộng thắm chửa tàn phai
Cả nỗi tương tư, tiếng thở dài
Gửi áng mây chiều vương sắc tím
Và sợi nắng hồng những buổi mai

Mơ một mùa thu chẳng cách xa
Bên nhau vai tựa ngắm trăng ngà
Cuộc đời sẽ đẹp như thơ nhạc
Khi lòng chung thủy chẳng phôi pha.

Thu

Em nhớ trời thu xanh biếc xanh
Chim muông ríu rít sớm mai lành
Nắng thu trải lụa con đường nhỏ
Khấp khởi người đi rộn bước chân

Em nhớ xa xôi tiếng trống trường
Gọi đàn sĩ tử khắp thôn hương
Đây mùa vui đến: Ngày Sum Họp
Kết chặt thêm tình thương mến thương

Em nhớ quê em những tháng ngày
Thu về, mưa bụi, lá me bay…
Chân trời bảng lảng màu sương khói
Song vắng nhà ai tiếng thở dài!

Không Phải Đâu

Không phải đâu! Em còn bé lắm
Đừng nhìn em ánh mắt dị thường
Đừng khiến em ngỡ mình lem luốc
Ngày mấy lần bận bịu soi gương

Không phải đâu! Em còn khờ lắm
Đọc thơ anh chẳng hiểu nói gì
Những con chữ ôi chao lạ lẫm
Nhớ và thương trộn lẫn làm chi?

Không phải đâu! Em chưa hề biết
Mộng với mơ toàn chuyện xa vời
Anh đừng hỏi những câu vớ vẩn
Đừng tỏ bày lắm chuyện lôi thôi

Em chỉ hứa một điều rất nhỏ
Cho phép anh đi cạnh mỗi ngày
Nhưng hãy nhớ là em mắc cỡ
Đừng vội vàng đòi nắm bàn tay

Em Bảo Anh Rồi

Đã bảo rằng em chửa biết yêu
Chỉ buồn nắng sớm với mưa chiều
Chỉ thương hoa thắm tàn hương sắc
Chỉ tủi đêm dài cảnh tịch liêu

Đã bảo anh đừng nhớ đến em
Đừng chờ bên ngõ, đón bên thềm
Đừng cười ngớ ngẩn đưa thơ tặng
Đừng mãi như là... cái bóng em

Đã bảo rằng anh chớ tỏ tình
Người đâu cứ thích nói linh tinh
Trăng sao mây gió...hoài mơ mộng
Chẳng chút liên quan đến chuyện mình!

Đã bảo rằng em sẽ giận hờn
Anh đừng nắm mãi ngón tay thon
Đừng choàng âu yếm bờ vai nhỏ
Đừng ghé thêm gần chạm nụ hôn.

Thư Gửi Cô Gái Chưa Quen

Em cứ thích ô mai, cóc, ổi...
thích soi gương, chải tóc, tô môi...
thích guốc cao cho dáng bước lả lơi
để từng nhịp dội vào lòng anh thổn thức

Em cứ nguýt mỗi lần em bực tức
chẳng thèm nhìn, ánh mắt ngó đâu đâu
để anh về luôn tự hỏi vì sao
em tự ái hay là em "chảnh choẹ"

Em hãy cứ vô tư giả vờ "nai" nhé!
(dù thật tình rất đanh đá, điêu ngoa!)
để dối lừa sự yếu đuối của lòng ta
rất ấu trĩ mà muốn làm cao thượng!

Xin em cứ vòng vo, không định hướng
như con thuyền không lái giữa biển khơi
để những chiều tan học bước sóng đôi
anh im lặng bên em cười giòn giã!

Em cứ mãi thân quen mà xa lạ
cho hồn thơ anh mỏi mắt đi tìm
đã trót yêu, em vẫn cứ lặng im
để suốt đời anh... đói tình em mãi!

Áo Tiểu Thư

Những tà áo lụa hồng, xanh, trắng...
Phất phới mong manh thắm đượm tình
Em tuổi dậy thì, em tuổi mộng
Trăm màu như một thảy đều xinh

Cũng bởi em thêu hoa lên áo
Cho nên ong bướm đắm say hương
Cũng bởi chít căng gò bồng đảo
Để trái mơ tình nặng nhớ thương

Dù áo nữ sinh hay áo hội
Mặc vào em vẫn cứ như tiên
Lòng anh từ thuở nào mong đợi
Vương áo tiểu thư chút dịu huyền?

Anh sẽ không làm chàng Huy Cận
"Đứng ngẩn trông vời" ... để khổ nhau.
Cho dẫu cuộc đời ngang trái lắm
Cũng viết thơ tình đem gởi trao.

Có Phải

Có phải em là mây của núi
Bềnh bồng trên đỉnh ngọn Vu Sơn
Có phải em là hoa của nắng
Ngào ngạt mùi thơm nở giữa hồn.

Có phải em là vì sao lạc
Chu du trong vũ trụ bao la
Để ai ngày nhớ, đêm khao khát
Dệt mộng yêu đương gửi Ngân Hà!

Có phải em là cô gái nhỏ
Giận hờn vớ vẩn chuyện không đâu
Rưng rưng nước mắt cho ta dỗ
Trách gió phong lưu, nắng nhạt màu!

Có phải em là Hồ Ly nữ
Hiện về trong giấc ngủ Liêu Trai
Bình minh đẹp đẽ em tan biến
Chẳng để dư hương, chẳng dấu hài

Có phải em là cô Tấm ảo
Hóa thành quả thị tít trên cao
Cho ta hái mãi mà không được
Vớ mộng thầm yêu tự thuở nào

Em sẽ muôn đời chẳng hiểu ta
Ôm sầu trăng lạnh cuối trời xa
Bốn mùa cách biệt không gần gũi
Tình cũng như sương khó mặn mà!

Ghẹo... Vợ Tương Lai

Muốn hỏi nhà em ở chốn nào
Tròn bao nhiêu tuổi, mộng mơ sao
Có còn đi học hay bỏ lớp?
Facebook tên anh nhớ add vào!

Muốn bảo rằng em xinh lạ thường
Thêm tài hội họa, thích văn chương
Phấn, son, gương, lược... là tri kỷ
Cóc, ổi, xoài, me... bạn góc đường.

Muốn tỏ tình yêu... một nụ hôn
Đôi vòng tay ấm siết chặt hơn
Thì thầm, cưới được em làm vợ
Thuốc lá, rượu bìa... cũng bỏ luôn!

Em nhé, đời hoa có lúc tàn
Khi mùa xuân hết hạ, thu sang
Cái thì son sắc không còn mãi
Yêu lấy anh thôi, kẻo muộn màng!

Vẽ

Anh vẽ ngôi nhà nhỏ
Có hai mái đầu xanh
Như ca dao truyện cổ
Họ yêu nhau chân thành

Anh vẽ ngày nắng lên
Mặt trời cười hớn hở
Trong khu vườn thân quen
Thơm mùi hương hoa nở

Anh vẽ đêm trăng tròn
Gió ru lời tình tự
Vòng tay nào rất ngoan
Nao lòng như thi tứ

Anh vẽ mắt nhung huyền
Màu trời đêm thăm thẳm
Cái môi cười thật duyên
Cả đời anh say đắm.

Anh chẳng là họa sĩ
Nhưng thích vẽ trời mơ
Em có là tri kỷ
Đừng chê anh dại khờ!

Những Nàng Thiếu Nữ Tuổi Đôi Mươi

Những nàng thiếu nữ tuổi đôi mươi
xinh xắn như hoa, đẹp rạng ngời
ta muốn làm thơ ca tụng mãi
sắc hồng đôi má, nụ cười tươi!

Những bàn tay ngọc búp măng non
những mái tóc xanh mát suối nguồn
những tà áo lụa xinh như bướm
khiến lòng trai trẻ mộng mơ luôn!

Ôi! thật mê ly, thật diệu kỳ…!
như mùa Xuân chín tuổi xuân thì
những nàng con gái hay tiên nữ?
cho đời chán vạn kẻ tình si!

Nợ Nhau

Nợ nhau một nụ cười tươi
Nợ nhau con mắt có đuôi trao tình
Nợ nhau mộng ước yên bình
Nợ câu son sắt chung tình làm đôi

Nợ nhau cả một khoảng trời
Để Sao Hôm cứ xa vời Sao Mai
Nợ nhau như gió nợ mây
Như hoa nợ bướm, như ngày nợ đêm

Nợ nhau nhiều món không tên
Vô tư hai đứa vẫn ghiền nợ nhau!

Là Vì Ta Yêu Em

Từng mơ ước em hóa thành Đát Kỷ
Ta Trụ vương rất mê muội, hoang đàng
Muốn có được trái tim yêu chung thủy
Ta bằng lòng đánh đổi nghiệp Thành Thang.

Nếu có thể em hãy là Bao Tự
Ta U vương chẳng hề tiếc ngàn vàng
Đốt hỏa đài, xé lụa… ta đều thử
Vì nụ cười xinh đẹp nhất trần gian.

Nhớ đừng làm nàng Tây Thi, em nhé!
Bởi Phù Sai dâng hiến cả ngai vàng
Lúc vương chết ả không hề nhỏ lệ
Mà cùng chàng Phạm Lãi trốn đi hoang!

Chẳng muốn em giống Ngọc Hoàn yểu mệnh
Khiến đảo điên cuồng tướng An Lộc Sơn
Đường Minh Hoàng ngậm ngùi ban tử lệnh
Trảm ái phi, rồi mãi mãi cô đơn!

Em chỉ một… nhưng lại là tất cả
Những mỹ nhân kim cổ của bao đời
Ta yêu em đành phụ lòng thiên hạ
Cho cuộc tình muôn thuở được lên ngôi!

Anh Chẳng Đa Tình

Chẳng đa tình nhưng mà anh muốn ghẹo
Cho mai sau cùng hoà nhịp cung đàn
Anh thật lòng không phỉnh lừa đâu nhé!
Hãy tin giùm, đừng suy luận lan man

Anh ao ước một chuyện tình lãng mạn
Có bướm này tơ tưởng sắc hoa kia
Hương mùa xuân đất trời sao nỡ chán
Tim chân tình đâu có dễ dàng chia?

Chẳng hứa hẹn cả một đời chung thuỷ
Chẳng cho em đời nhung lụa, xa hoa
Nhưng trọn kiếp sẽ vô cùng trân quý
Không dối gian dù bóng xế tuổi già

Dẫu đa tình cũng không hề ruồng rẫy
Thế gian này đâu còn kẻ giống em
Hãy tự tin một lần rồi sẽ thấy
Em và anh là khúc nhạc êm đềm!

Chân Ngà

Đôi bàn chân nhỏ dẫm phong sương
Vất vả gai chông vạn nẻo đường
Đã có khi nào em mệt mỏi
Thầm mơ bên cạnh có người thương?

Đây nét xinh xinh, vẻ ngọc ngà
Của bàn chân trẻ, đẹp như hoa
Dễ thương như thể chồi xuân nõn
Gợi nhớ trong lòng những thiết tha.

Đôi bàn chân ấy quá tinh khôi
Là của giai nhân ở cuối trời
Ước hẹn cùng nhau về viễn xứ
Suốt đời mình sẽ bước chung đôi

Tình Em

Tình em lá gió đầu cành
Lẳng lơ một chút biếc xanh với đời

Tình em là giọt sương rơi
Thấm qua phiến đá nối lời rong rêu

Tình em là áng mây chiều
Phiêu du giữa cõi mộng nhiều xót xa

Tình em là bướm là hoa
Nồng nàn hương sắc, đậm đà ý thơ

Tình em biển đợi non chờ
Dẫu phai mái tóc còn tơ tưởng người

Tình em rơi nhẹ... trong tôi
Mà như rớt rụng trái đời chín thơm...!

Tình Em 2

Tình em như gió trùng dương ấy
Có cả bão giông lẫn ngọt ngào
Tôi cánh buồm xa mờ bến bãi
Đợi hoài trong nỗi nhớ xôn xao

Tình em là những cơn mưa hạ
Tưới mát đời tôi mảnh đất cằn
Để vườn mộng ước xanh chồi lá
Thơm mùi quả ngọt chín tròn căng

Tình em là bóng trăng huyền diệu
Cho tôi vọng tưởng suốt đời tôi
Em là ngọc thố nơi cung Quảng
Dưới gốc cây đa chú cuội ngồi

Tình em như nắng ban mai ấm
Xóa cả đêm đen những lụy phiền
Xuân dẫu chưa về hoa đã thắm
Cuộc đời đẹp tựa chuyện thần tiên.

Em Giận

Em giận anh rồi đời trống không
Còn ai để nói chuyện bao đồng?
Còn ai thao thức chờ trăng lặn
Kể chuyện tâm tình lúc rạng đông!

Em giận anh rồi đời mất vui
Thế gian cũng vắng cả tiếng cười
Chim muông không hót, hoa không nở
Đất giá băng hoài, tuyết trắng rơi!

Em giận anh rồi thơ... cũng phai
Lời không văn vẻ, ý sơ sài
Vần gieo không chuẩn, tình không ấm
Chữ nghĩa ê chề… chẳng giống ai!

Em giận anh rồi... rượu hết men
Đêm rằm chẳng sáng, phố không đèn
Bình minh đã hóa thành chạng vạng
Trái đất muôn đời mãi tối đen!

Bùa Yêu

Ai gỡ bùa yêu thả gió bay
Cho tình tươi thắm bỗng khô gầy
Cho hồn mai trúc sầu ly cách
Ai gỡ bùa yêu thả gió bay!

Một thuở đôi mình lắm mộng mơ
Cầu mây bắc nhịp nối đôi bờ
Vườn Trăng hoa lá xanh như ngọc
Một thuở đôi mình lắm mộng mơ

Ôi, những ngày vui qua rất nhanh
Vì đâu băng giá chóng xây thành
Em buông anh bỏ… còn chi nữa?
Ôi, những ngày vui qua rất nhanh

Nhắc nhở cho nhiều chỉ thấy đau
Thì thôi quên hết chuyện ban đầu
Mình như mưa nắng hai mùa ngược
Nhắc nhở cho nhiều chỉ thấy đau

Lối cũ đường xưa giấc mộng tàn
Chỉ còn rền rỉ giọng ve than
Hàng cây nghiêng ngả màu hiu quạnh
Lối cũ đường xưa giấc mộng tà

Ai gỡ bùa yêu thả gió bay
Cho tình tươi thắm bỗng khô gầy
Cho hồn mai trúc sầu ly cách
Ai gỡ bùa yêu thả gió bay!

Có Một Bài Thơ

Có một bài thơ cứ viết hoài
mà muôn tình ý vẫn chưa phai
bài thơ viết tặng nàng thơ nhỏ
yểu điệu như là bóng trúc lay

Có một bài thơ viết chửa thành
vần gieo thiếu nghĩa chữ: Em - Anh
đất trời e cũng chừng dang dở
một sớm Xuân nào vắng tiếng oanh!

Có một bài thơ như tiếng lòng
lan man tâm sự những ước mong
bài thơ lá đỏ chiều nhung nhớ
viết đã lâu ngày em biết không?

Ghét

Ghét sao cái nụ cười duyên
Để ai lạc bước vào miền mộng mơ
Đêm về tập tễnh làm thơ
Câu dài câu ngắn đợi chờ gặp ai

Ghét sao cái bím tóc dài
Mùi hương hoa bưởi, hoa lài… vấn vương
Để con bướm trắng lạc đường
Ngày ngày vẫn cứ chập chờn lại qua

Ghét sao cái dáng thướt tha
Để cơn gió mãi la đà quẩn quanh
Áo tà lúc trắng lúc xanh
Trăm chàng họa sĩ cũng đành chịu thua

Ghét làm sao nói cho vừa
Ghét năm ghét tháng vẫn chưa thỏa lòng
Ghét từ chớm hạ sang đông
Đợi mùa xuân đến thiệp hồng cưới em!

Chim Sáo Sang Sông

Từ khi con sáo bỏ đàn
Quê người mỏi cánh lệ tràn đêm sâu
Tình xưa như nước dưới cầu
Bên trời mấy độ thu sầu mây xa

Lời thương từ đó nhạt nhòa
Bơ vơ một bóng trăng ngà khuất non
Dẫu rằng trái đất xoay tròn
Chờ mong tái ngộ mỏi mòn, tàn hơi

Xuân phai nhặt cánh hoa rơi
Chạnh lòng tha thiết chơi vơi nỗi niềm
Nhớ xưa dung mạo trang nghiêm
Phong tư đài các, áo xiêm mỹ miều

Giá gương được phủ nhiễu điều
Đợi cơn gió lộng cánh diều nương dây
Tưởng là vui thú rồng mây
Ngờ đâu sương tuyết hao gầy biết không?

Em Nhớ Ta

Em nhớ ta như Cao Tiệm Ly
Nhớ chiều sông Dịch tiễn người đi
(Kinh Kha giấu kiếm sang Tần quốc)
Khoét mắt đập đàn buổi biệt ly!

Em nhớ ta như nàng Mạnh Khương
Nhớ chồng, ngàn dặm quyết lên đường
(Mười năm chưa gặp, mười năm kiếm)
Khóc đổ Trường Thành máu lệ vương!

Em nhớ ta như nàng Mỵ Châu
Nhớ chàng Trọng Thủy quặn lòng đau
(Áo lông lưu vết tình không vẹn!)
Để lại nghìn thu mối hận sầu!

Em nhớ ta như biển nhớ nguồn
Như người xa xứ nhớ cố hương
(Như Huyền Trân nhớ Thăng Long vậy!)
Khắc khoải đầy vơi nỗi đoạn trường.

Bao Giờ

Bao giờ trái đất sẽ ngừng quay?
Để chẳng có đêm chỉ có ngày
Để tuổi già nua không đến vội
Để tình đầy ắp mãi trong tay.

Bao giờ anh được đến bên em?
Cho nét môi ngoan chẳng lệ mềm
Cho trái mơ tròn thôi chát chúa
Cho hồn trinh nữ ngát hương đêm

Bao giờ ta được mãi bên nhau
Như trái cau xanh kết với trầu
Như phấn son hồng tô má thắm
Như trà quyện lấy vị hoa ngâu.

Bao giờ chung hát bản tình ca ?
Đôi trái tim yêu một nhịp hòa
Đôi mái đầu xanh thôi thức trắng
Đôi lòng không tiếc chuyện ngày qua.

Bao Giờ Hết Xa Nhau

Xuân đến, rồi xuân lại bỏ ta
Mùa đi còn lại những phôi pha
Em thương lá rụng chiều phai nắng
Anh nhớ một thời mộng bướm hoa.

Mình cách biệt nhau cả vạn ngày
Nửa trời nhung nhớ, nửa chua cay
Em hờn giận dỗi trăng đơn bóng
Anh xót bơ vơ nhạn lẻ bầy.

Hai đứa cách xa cả vạn trùng
Nhưng lòng riêng một khoảng trời chung
Vườn chanh đã hẹn mùa đơm trái
Gác liễu hơi sương vẫn lạnh lùng !

Hai nửa thương yêu khấn nguyện cầu
Quê nhà, góc bể đợi chờ nhau
Ngày mai sóng lặng thuyền về đỗ
Tình đến ngàn năm chẳng nhạt màu.

Điệp Khúc Chiều Nay

Chiều nay cạn chén đời băng giá
Rót mãi chưa say đã tỉnh rồi
Ngọc vỡ ngói lành chân lộng giả
Vô thường cát bụi phận người trôi.

Chiều nay đọc lại dòng thơ cũ
Lối mộng đường mơ nhớ những ngày
Em chúa loài hoa vườn Thượng Uyển
Ta là vua bướm đắm hương bay!

Chiều nay đàn bỗng buồn im tiếng
Áo lụa thôi bay nhớ gió chiều
Ngoảnh mặt quay về miền quá khứ
Đau lòng thừa thải một lần yêu!

Chiều nay điệp khúc cô liêu
Giai nhân-tài tử… cánh diều đứt dây!

Bài Tình Thơ 4

Cánh nhạn phương trời nhớ cố nhân
Người xa cách mặt vẫn như gần
Vì thương bóng lẻ khi chiều hạ
Bởi mộng vai kề buổi sớm xuân

Tình đã trao nhau biết mấy mùa
Trái đời từ đó cũng thôi chua
Ta mơ mái ấm Tây Sương Ký
Em mộng biển đời hết gió mưa.

Vòng tay đã lỏng một tình yêu
Giông tố vì đâu gãy cánh diều
Người cũ xa rồi không ngoảnh lại
Tình nào bảng lảng gió mây xiêu.

Ta viết bài thơ thỏa ước nguyền
Hoa lòng thắm nở mộng đoàn viên
Những gì cay đắng trong ngày cũ
Như khói hương tàn xin hãy quên.

Đoản Khúc Buồn

Tình đã xa rồi lạnh lẽo tôi
Còn chăng nhung nhớ ở trong đời
Tàn đêm rượu cạn sầu cô quạnh
Vị đắng men tình đọng khóe môi!

Hương lửa yêu đương chưa nỡ nguội
Còn đem lưu luyến chuốc ưu phiền
Mơ hoang một thóang trong rừng hạnh
Kỳ ngộ mấy người sánh Tú Uyên?

Đào Nguyên mộng đẹp xưa Từ Thức
Cũng chỉ hoa gương, nguyệt đáy hồ!
Mấy kẻ tình chung nào khẳng khít?
Chuyện buồn lênh láng những vần thơ.

Ta về đốt đuốc tìm duyên cũ
Lặng lẽ mờ soi một góc đời
Thuở ấy chúng mình xanh mái tóc
Hoa lòng mong thắm mãi không nguôi!

Nụ hôn ngày cũ thơm son phấn
Aỏ ảnh mơ hồ chẳng bóng đơn
Ngang trái thôi đành chia rẽ nhạn
Phương trời tím ngắt những hoàng hôn!

Có Một Người

Có một người vừa đánh mất tình yêu
Trái đắng cô đơn chín trời nắng hạ
Có con sáo sổ lồng bay vội vã
Bên kia vườn cất tiếng gọi tìm duyên

Có một người đi giữa nhớ và quên
Đang lặng lẽ bên dòng đời xuôi ngược
Đêm thức giấc, tay ố vàng khói thuốc
Bóng in hình hoài niệm thuở chung đôi

Có một người bên lở ngóng bên bồi
Con nước chảy vẫn hai bè trong đục
Chung một dòng sông không uống chung dòng nước
Nên đôi bờ là khỏang cách thiên thu

Có một người vừa tỉnh lúc đang mơ
Sương giá lạnh không bằng hồn giá lạnh
Những vì sao vẫn hồn nhiên lấp lánh
Như mắt người xưa ấy rất xa xăm

Có một người…lạc bước…cả trăm năm!

Tiễn Một Người Đi

Ta giờ đôi ngả chia ly
Vườn hoang mưa bụi còn gì bướm hoa
Tình yêu như áng mây qua
Như là bèo dạt như là chiêm bao

Em như một dải lụa đào
Phất phơ giữa chợ chẳng vào tay anh
Ngày nào trái hãy còn xanh
Bây giờ trái đã cốm chanh đổi màu

Trách chi những giọt mưa mau
Trách chi nắng để bạc màu thời gian
Một đời gió với mây ngàn
Một đời hội tụ ly tan cũng thường

Vẫn là kiếp sống tha hương
Vẫn là cánh nhạn dặm trường sá chi
Chiều nay tiễn một người đi
Quên buồn quên giận quên bi quên hoài!

Nhớ

Nhớ ai như nhớ nàng thơ
Ngày tha thiết nhớ, đêm ngơ ngẩn sầu

Nhớ ai như nhớ cao lầu
Mùi thơm, vị ngọt thấm sâu vào lòng

Nhớ ai như vợ nhớ chồng
Như sương nhớ khói, như đồng nhớ gang

Nhớ từ một chuyến đò ngang
Nhớ qua sông rộng, nhớ sang đường dài

Nhớ lược giắt, nhớ trâm cài
Nhớ làn môi thắm, nhớ vai dịu mềm

Nhớ hình nhớ bóng nhớ em
Nhớ hoài nhớ mãi từng đêm ngọt ngào!

Có Lẽ Nào

Có lẽ nào mình chẳng nói về nhau
Như những kẻ đang ngược đường xa lạ
Lặng cúi chào rồi chia tay vội vã
Không bận lòng, không một chút tơ vương

Có lẽ nào mình bỗng hóa người dung
Khi dĩ vãng còn đầy trời hoa mộng
Khi cần nhau như ô-xy và sự sống
Thì quay lưng, rã cuộc nỡ sao đành?

Có lẽ nào trời sẽ chẳng còn xanh
Và vũ trụ là hố đen thăm thẳm
Mùa xuân đến sẽ không còn hoa thắm
Trai gái trên đời không thể hẹn hò nhau?

Có lẽ nào Ô thước chẳng bắc cầu
Và Ngưu – Chức không có ngày gặp gỡ
Mái Tây hiên ngàn đời không duyên nợ
Chuyện chúng mình là bèo dạt mây trôi?

Có lẽ nào là bỡn cợt nhau thôi?

Ngỡ

Cứ ngỡ em là nắng buổi mai
Trong veo tia mắt xóa đêm dài
Hồn nhiên như tiếng chim non hót
Hoa chẳng khoe màu, hương chẳng khai.

Cứ ngỡ mây kia trắng tuyệt vời
Phiêu bồng với ngọn gió mà thôi
Non ngàn xanh thẳm bao la rộng
Mây vẫn du dương ở cuối trời

Cứ ngỡ thời gian như bóng câu
Để ai tiếc mãi thuở ban đầu
Có gì như thể là xa vắng
Mà chẳng chạnh lòng chẳng thấy đau

Cứ ngỡ xưa nay quả đất tròn
Bình minh thay thế những hoàng hôn
Mùa xuân sẽ đến thay đông lạnh
Nào biết sầu thu vẫn ngập hồn!

Mây

Nếu em là mây của núi
Anh làm Hy Mã Lạp Sơn
Ngày đêm lặng im chờ đợi
Dẫu em suốt kiếp dỗi hờn

Nếu em là mây của biển
Anh làm sóng Thái Bình Dương
Để khi bão giông ập đến
Cùng em chia sẻ đoạn trường

Nếu em là mây của gió
Anh làm một ngọn Đông phong
Phiêu lưu cùng em đây đó
Năm châu bốn biển một lòng

Em là mây bay muôn thuở
Anh là đất bồi vạn năm
Chờ khi mây giăng mưa đổ
Thương yêu hạnh phúc xanh nầm!

Nhắn Người Phương Ấy

Từ độ người đi không trở lại
Mịt mờ tăm cá bóng hình xưa
Ta buồn như kẻ ra biên ải
Chẳng màng thiên hạ chuyện nắng mưa

Nhớ em ta viết dòng tâm sự
Gửi gió mây chiều để tạm vui
Nếu em nhìn thấy trời giông tố
Là biết lòng ta đang sụt sùi

Nhiều lúc nằm mơ toàn chuyện hão
Em là cô gái ở trong tranh
Đời không lo nghĩ vòng cơm áo
Sống chết cho tình em với anh

Ở chốn lầu cao nơi phố thị
Em có u hoài lúc gió mưa?
Đời ta là chuỗi ngày hoang phí
Em đừng nhắc lại chuyện xa xưa.

Mỹ Nhân

*"Em của ai mà không của tôi"**
Người đâu đẹp quá mắt môi cười
Tôi không si dại mà thần tượng
Cái Đẹp cho dòng thi hứng khơi

Có lẽ người xưa vốn đã sai,
Một cười mất nước chẳng cần hai (!?)
Nụ cười như rượu nghìn năm tuổi
Như ánh dương hồng buổi sớm mai

Mỹ nhân là sắc, cũng là hương
Là thơ, là vũ điệu Nghê Thường
Là trăng Lý Bạch, mây Thôi Hiệu
Là khúc Trương Chi, lệ đoạn trường!

* Câu thơ khuyết danh

Vẫn Bay Tà Áo Lụa

Gót ngọc năm nào ai qua đó
Để lạc mùi hương lối cỏ hoa
Lâu lắm dưng mà luôn luyến nhớ
Đôi nét u huyền bóng dáng xưa

Lật trang thơ cũ tìm hình bóng
Hoa rơi giữa lớp bụi phai mờ
Chợ tình Khau Vai về trong mộng
Cố nhân còn khuất nẻo sông hồ

Chẳng có tàn y làm kỷ vật
Vẫn còn áo lụa của ai bay
Tà huy rực rỡ chưa lịm tắt
Rọi áng mây hồng như áo ai

Cố Nhân

Em bảo tôi mình chia tay đi nhé
Đừng giận hờn, đừng nuối tiếc, oán than
Chuyện tình nào không mưa nguồn chớp bể
Níu làm chi chỉ là đống tro tàn!

Em lạnh lùng bỏ đi không ngoảnh lại
Tôi lặng câm tống tiễn một cuộc tình
Trời cuối hạ lũ ve sầu kêu mãi
Trách gì nhau hay tủi phận điêu linh?

Những lá thư đã hết rồi mầu nhiệm
Niêm làm sao trọn vẹn trái tim hồng
Dấu môi hôn cũng chỉ là kỷ niệm
Của tháng ngày vừa mới biết lông bông.

Thôi từ tạ những hẹn hò thơ dại
Ta quay về cuộc sống mới đơn thân
Nếu có thể một ngày kia gặp lại
Hãy mỉm cười và thầm gọi: "cố nhân!"

Khoảng Trống Trái Tim

Muốn hẹn hò em nhưng ngượng quá
Ba năm chẳng nói được câu nào
Mỗi ngày đều gặp mà xa lạ
Thân tình chỉ có ở chiêm bao

Không tặng thơ tình do ngại sến
Vần vè đặc sệt vở cải lương
Em tân thời vậy nào yêu mến
Người hay mơ mộng chuyện hoang đường

Muốn gửi tâm tình vào inbox
Lo em chẳng thích, chặn là xong!
Đêm về nghĩ kế hơi tàn ác
Bắt cóc em về có được không?

Ba năm tình ấy nhiều tha thiết
Anh vẫn trông chờ mỗi phút giây
Nếu có hôm nào em chợt biết
Hãy điền khoảng trống trái tim đây!

Người Đàn Bà Tuyệt Vời

Em không phải ngoan hiền đâu anh nhé
Em tự tin và bướng bỉnh, kiên cường…
Em thật thà không màu mè, câu nệ
Anh có còn dám trộm nhớ, thầm thương?

Em đứng đắn chưa bao giờ chớt nhả
Em vô tư nhưng đằm thắm tuyệt vời
Em xa lánh nơi mật đường dối trá
Em giàu lòng thương xót phận bèo trôi!

Trái tim em nhiệt thành niềm vui sống
Cho băng tan, cho hoa nở, rượu nồng
Em nhỏ bé chẳng núi cao biển rộng
Sao ta nhìn lại thấy quá mênh mông!

Em đã đến như một điều kỳ diệu
Nên lòng ta thêm nghi hoặc mơ hồ
Ai có được một nửa kia mình thiếu
Cuộc đời dù cay đắng cũng thành thơ!

Em

Em xinh xắn như nàng tiên cổ tích
Em đa tình như ma nữ Liêu trai
Lẳng lơ chi từng sợi tóc xõa dài
ve vuốt mãi bờ vai tròn mãn cảm!

Đôi mắt sáng rạng ngời như mười tám
Bờ môi cong kiêu hãnh tuổi hai mươi
Áo đỏ, xanh em choáng ngợp hồn tôi
Tìm ảo giác đưa em vào mê lộ!

Anh sẽ gửi tình yêu vào cơn gió
Vào màn đêm nhung lụa bủa vây em
Để suốt đời em không thể nào quên
Chuyện tình ái của một thời… xa tít !

Dẫu trái đất triệu năm còn xê dịch
Tình đôi mình chẳng xích lại gần nhau
Dẫu trọn đời em trước anh sau
Em mãi mãi là nàng tiên cổ tích!

Nửa Đời Tìm Nhau

Ai bảo ngày xưa mình nhút nhát
Lời yêu thổ lộ nặng ngàn cân
Để từ dạo ấy em xa khuất
Muốn nói chao ôi, khó vạn lần!

Người thương tôi ở xa xôi lắm
Cách một đại dương, nửa địa cầu
Không cánh chim bằng, không Ô thước
Bao giờ hai đứa mới gặp nhau?

Lận đận nửa đời trong nỗi nhớ
Khát khao hình bóng những đêm trường
Hỏi dòng lá thắm người xưa đó
Có nối quê nhà với viễn phương?

Tìm nhau trong cõi đời ngang trái
Se sắt trong lòng những gió mưa
Quả đất quay tròn mình gặp lại
Má đào vẫn thắm thuở ngày xưa.

Mê Lộ

Thầm ước thơ anh là lửa đỏ
để đốt tim em cháy thành tro
mốt mai gom cả tàn tro lại
cất ở tim anh để phụng thờ

Thầm ước thơ anh là biển cả
để em chết đuối giữa trùng dương
tình anh là sóng tung trắng xóa
cuồn cuộn trào dâng lúc bão giông!

Thầm ước thơ anh là băng giá
để ướp hồn em suốt ngàn năm
thế gian chán vạn là con gái
anh vẫn cô đơn giữa cõi phàm

Thầm ước thơ anh là sấm chớp
đánh tan u ám với mây mờ
rút ngắn không gian, dời địa trục
đêm về hai đứa hết bơ vơ!

Ghen

Cũng bởi vì yêu màu mắt biếc
Nên nhìn thấy nhạt dẫu chồi xanh
Cũng bởi vì yêu nàng tha thiết
Chàng ghét vô cùng gã sở khanh

Tại gió tại mây cũng tại trời
Tại em làm khổ lụy thằng tôi
Đã không lưu luyến thì xin chớ
Mắc liếc mày đưa thả nụ cười

Có lẽ bây giờ nàng vẫn thức
Chuyện trò ríu rít với trăng sao
Có lẽ đêm nay nàng ngon giấc
Lạc lối Thiên thai ở chốn nào?

Mai sớm tóc nàng lược vuốt ve
Gương thì được ngắm đến thỏa thuê
Riêng chàng xe máy là diễm phúc
Sáng chở nàng đi, tối chở về

Ô lạ ! làm sao mãi cứ ghen
Tình yêu là máu thịt trong tim
Cho dù xa cách hay gần gũi
Anh vẫn muôn đời anh của em!

Ta Làm Thơ Vì Em

Thơ ta chẳng dám ngang tàng
Chỉ xin viết tặng riêng nàng dăm câu
Cũng vì ánh mắt dao cau
Cũng vì tà áo qua cầu gió bay

Trăng thu đậu xuống tóc mây
Mùa xuân về ngự má hây hây hồng
Thơ ta vướng nợ đèo bòng
Mà em cơn gió mùa đông buốt hồn

Trăm năm thơ vẫn lòng son
Dẫu rằng cái chữ hao mòn ngả nghiêng
Những gì thắm thiết diệu huyền
Trao người cho hết thỏa nguyền ước ao.

Dẫu không nhả ngọc phun châu
Cũng hằng mơ ước lọt vào mắt xanh
Dẫu không đổ quán xiêu đình
Cũng là tiếng nói chân tình con tim!

Làm thơ là bởi vì em
Xưa nay thi sĩ mộng tìm giai nhân
Đời người như áng phù vân
Bài thơ hạnh ngộ một lần khó quên!

Có Em Mãi Mãi Tuyệt Vời

Tháng năm tình trẻ hóa già
Không còn nông nỗi bướm hoa
Con tim khắc sâu hình bóng
Mắt môi càng thêm đậm đà

Những lá tình thư một thuở
Chắt chiu muôn vạn niềm thương
Nhiều khi giận hờn vô cớ
Lắm lúc êm đềm nhớ nhung

Tình như trái chín lâu ngày
Mật ngọt men nồng đắm say
Cuộc đời trở nên kỳ diệu
Lúc mình tay nắm đôi tay

Ngọt bùi trong từng lời hát
Ân tình em tặng cho tôi
Con đường cỏ hoa rợp mát
Có em mãi mãi tuyệt vời!

Một Nửa

Lại đến ngày sinh nhật vợ hiền
Cảm ơn đời đã kết lương duyên
Cho mình một kiếp làm chồng vợ
Dẫu có chông gai lẫn thác ghềnh

Ta chẳng có gì để tặng em
Ngoài kiếp lưu vong, phận nổi chìm
Và tấm lòng thành luôn chung thủy
Trong từng giọt máu của con tim

Em là trời thưởng mỗi riêng ta
Cầm sắt cùng nhau ở một nhà
Có lẽ từ ngàn muôn kiếp trước
Mình từng cầu nguyện với ông Tơ

Đã có em đi cạnh cuộc đời
Xua đi giá lạnh nỗi đơn côi
Cho anh hơi ấm và sinh khí
Trong cõi nhân sinh mệt rã rời

Trời ấm. Tuyết tan. Nắng phớt hồng
Hôm nay đẹp nhất buổi sơ đông
Em cười má ửng màu con gái
Ta ngỡ vừa hôn một đóa hồng.

Em Là Một Nửa Của Anh

Cho dù rất nhiều trắc trở
Bọn mình vẫn mãi bên nhau
Như chim kia cần có tổ
Cá cần một vùng nước sâu

Cho dù đời nhiều cám dỗ
Tình mình hứa chẳng đổi thay
Như xưa Ngưu lang - chức nữ
Mỗi năm còn gặp một ngày

Cho dù xa xôi vạn lý
Chân trời góc biển cách ngăn
Trái tim luôn là tri kỷ
Thương yêu đâu dễ cào bằng!

Cho dù loài người đông đảo
Mình như những kẻ dạ hành
Nhưng không bao giờ lạc mất
Em là một nửa của anh!

Nếu Vắng Em Rồi

Nếu vắng em rồi anh bỏ nhậu
Vì chưng rượu đã hết men cay
Nốc vào cũng tỉnh như chim sáo
Thì rót chẳng vơi nỗi nhớ này!

Nếu vắng em rồi anh bỏ chơi
Vì không còn thích, chẳng mê đời
Trăng hoa mây gió ngàn hương sắc
Cũng chỉ tro tàn tuyết lạnh thôi!

Nếu vắng em rồi anh bỏ thơ
Vì không thần tượng để tôn thờ
Không tình ai tỏ lời âu yếm
Không điệu đà, sao có mộng mơ?

Dù vắng em rồi anh vẫn mong
Ngày sau nối lại sợi tơ lòng
Trăm năm một kiếp dài hay ngắn?
Ta mất nhau rồi không hóa không!

Tặng Tranh

Em mang tặng tôi bức tranh lõa thể
Một nữ nhân đã che khuất mặt mày
Những đường nét lõm, cong... ô ma mỵ
Vừa thoáng nhìn hồn tôi đã thấm say

Phải, nữ nhân luôn cao sang nhờ lụa
Và nõn nà, diễm lệ lúc hoang sơ
Trong nóng bỏng nhiệt tình như ngọn lửa
Ngoài êm đềm, như suối mát trong thơ

Những khoảng lộ của mông, eo, lưng, ngực...
Những gam màu sáng/tối ẩn/phô
Chợt nhìn qua đã vô cùng quen thuộc
Từng tấc li có nhầm lẫn bao giờ?

Tranh em tặng từ hai mươi năm trước
Cả cuộc đời vẫn ngắm chẳng thờ ơ!

Chim Sơn Ca

Em là con chim sơn ca
Bay vào khoảng lặng vườn ta một chiều
Hát vang điệp khúc thương yêu
Và mùa xuân nở thật nhiều hoa thơm

Mùa hạ trái chín căng tròn
Thu sang là những chồi non nẩy mầm
Mùa đông đã hết lạnh căm
Rất nhiều thay đổi âm thầm diễn ra

Riêng ta một gã bê tha
Quanh năm bài bạc rượu trà gió trăng
Bỗng dưng bó thói lăng nhăng
Thành người chịu khó siêng năng kiếm tiền

Thật ra cũng hơi phiền phiền
Nhưng vì để được nàng tiên vừa lòng
Nên ta ngoan ngoãn cho xong
Chịu làm chim ở trong lồng ngon ơ

Em là con chim sơn ca
Kể từ ngày đó thành ra mặt trời!
Bao năm vật đổi sao dời
Sơn ca Vẫn hót những lời tình thơ!

Kẻ Trốn Tình

Ta đích thị là một tên hèn nhát
Trốn tình em, rồi trốn cả lòng ta
Ta không hiểu làm sao em hiểu được
Lửa đam mê bỗng chốc hóa băng hà!

Xa lắm rồi thời yêu đương hò hẹn
Dòng thời gian còn ghi khắc mặn nồng
Con đường xưa còn in đầy dấu ấn
Mùa tự tình thao thức trọn đêm đông

Ta bỏ đi không một lời từ biệt
Vầng trăng non vàng võ mắt ai sầu
Con ngõ khuya lời ca nào tha thiết
Chẳng Sở Khanh cũng đoạn nghĩa tình nhau

Kẻ trốn tình lang thang trong nỗi nhớ
Người năm xưa thay áo mới sang đò
Có trót lỡ ghi chuyện lòng ngày cũ
Xin đốt dùm thành tro bụi hư vô!

Phiêu Du Ca

Từ ta bỏ phố lên ngàn
Đam mê tuổi dại, nồng nàn con tim
Từ ta theo dấu cánh chim
Địa Đàng mở lối bên thềm trời xa

Mái hiên rụng mảnh trăng ngà
Mơ màng tiềm thức cỏ hoa uốn mình
Gió nào lay ngọn trúc xinh
Cho duyên em vướng với tình duyên tôi!

Nửa đêm ngắm ánh sao trời
Mơ hồ vũ trụ vọng lời yêu thương.
Suối reo nhạc khúc nghê thường
Mây giăng rèm mộng, hạt sương cuộn tròn

Một vùng kỳ ảo núi non
Vỡ toang thực tại, mê hồn phiêu ca

Trả Lại Em

Trả lại em những mặn nồng ngày cũ
Lá xa cành lối mộng cũng hoang liêu
Khi tim em đã cho người khác ngụ
Ta cúi đầu vĩnh biệt một tình yêu!

Trả lại em ngọt ngào trong câu hát
"Giận mà thương" sao quá đỗi nồng nàn
Làm sao đẹp khi cuộc tình đã mất ?
Làm sao vui khi đời vội lìa tan?

Trả lại em những ảnh hình thuở ấy
Phút xao lòng em gửi tặng riêng ta
Em chẳng đòi nhưng không đành giữ lấy
Để em đừng vướng bận chuyện hôm qua

Trả lại em bài thơ xanh ước vọng
Hồ uyên ương đã cạn nước lâu rồi
Thuyền loan phụng mình ta ngồi soi bóng
Gió thì thầm như thương nhớ xa xôi!

Trả hết cho em trọn một lần
Cho người mới đến khỏi phân vân
Khi vườn xuân đã thay ngôi chúa
Thì giữ làm gì những dối gian!

Cũng Đành Xa Nhau

Lặng lẽ tháng ngày lặng lẽ trôi
Thuyền kia xa bến, người xa người
Tình như sương mỏng tan trong nắng
Nụ ái điêu tàn héo hắt rơi!

Anh về đọc lại trang thơ cũ
Nhặt lấy hương yêu trái đắng này
Thuở đó nồng nàn xen mỗi chữ
Từng dòng tha thiết đến mê say…

Đã biết bao lần khẽ gọi tên
Người dung lại ngỡ rất thân quen
Ở phương trời đó xa xôi lắm
Vẫn tưởng như là sát cạnh bên!

Đất lạ mùa này nhớ bạn thơ
Vẫn thương còn đó lỡ câu chờ
Quê nhà ai đẹp đời hoa mộng
Viễn xứ ta đành lẻ mối tơ!

Tàn Giấc Mơ Hoa

Nơi xứ lạ cả một trời quan tái
Bước độc hành dâu kể sớm hay trưa
Mảng tình quê lưu luyến mãi chưa vừa
Đêm tống biệt một người đi rất vội

Người nhỏ lệ còn ta lòng bối rối
Đành quên nhau vì không thể chung đò
Cả trời thương đổi lấy gánh sầu lo
Muôn thu nữa có bao giờ gặp lại?

Mình nhìn nhau qua bến bờ thực tại
Qua cơn mê đời, chát chúa bão giông
Tình yêu kia là nước chảy đôi dòng
Dẫu chung mộng mà trọn đời khác lối

Ta cùng người kéo tơ lòng thành sợi
Chắt chiu từng mỗi phút giận, giờ thương
Rồi hôm nay pháo nhuộm đỏ bên đường
Ta hốt ngộ Đào nguyên vừa tỉnh giấc!

Cuộc Tình Không Tên

Tình yêu nào không ghen hờn, nhung nhớ
Tình yêu nào không hò hẹn, đợi mong
Tình yêu nào không là duyên, là nợ
Tình yêu nào không tối mắt, say lòng?

Anh nào phải kẻ đa tình, lãng tử
Xung quanh mình toàn hồng phấn, giai nhân
Giàu trái tim nhưng vẫn nghèo mọi thứ
Đã yêu ai là minh bạch trăm phần

Không ảo tưởng trèo cao giành quả ngọt
Không mơ hoang tựa cửa níu mây trời
Không muốn mãi giả vờ như thằng ngốc
Để được người ban chút sắc hương rơi

Nếu không thể song hành cùng xuôi ngược
Đừng lừa nhau đem vải mỏng che mưa
Nếu đã đổi thay rồi trong tâm thức
Thì muôn thu lưu luyến cũng dư thừa!

Chiều Phố Thị Nhớ Em

Phố thị chiều nay rộn tiếng cười
Bao nàng yểu điệu tựa hoa tươi
Riêng ta lòng vẫn hoài u ám
Bởi nhớ xa xôi dáng một người

Anh bước đi ngang tiệm nước hoa
Mùi hương thơm ngát tưởng như là
Em đang ở cạnh bên anh vậy
Nỗi nhớ sao mà quá thiết tha!

Anh dạo qua quầy bán guốc xinh
Những đôi guốc lạ cũng thân tình
Mơ màng gót ngọc em đang bước
Nghe tiếng lòng khua giữa lặng thinh.

Rồi chợt dừng chân góc phố Đông
Áo dài khoe sắc đỏ, xanh, hồng…
Rộn ràng pháo nổ ai mừng cưới
Em ước duyên mình như thế không?

Phố thị chiều nay nhớ rất nhiều
Dạt dào, chất ngất cả trời yêu
Quê nhà xa lắc em nào biết
Có kẻ giang hồ phận hẩm hiu.

Ngày Em Xa Anh

Em xa xóm nhỏ chiều nay
Con đường quen, bỗng một ngày lạ ghê!

Đâu rồi chim sáo cành me
Gió bay tà áo, tóc thề vân vi

Những bông cúc dại nghĩ gì
Nghiêng vào lá cỏ thầm thì nhớ nhung

Nhà ai câu hát não nùng
À ơi... chim sáo sổ lồng bay xa

Sáo bay quên cội cây già
Quên con đường cũ, quên ta, quên tình!

Em đi xây mộng yên lành
Ta về đối bóng trăng thanh nhớ người

Cũng là chỉ nhớ mà chơi
Như sương nhớ khói, như trời nhớ mây

Ngày xưa lụa chẳng vào tay
Bây giờ lụa đã xa bay mịt mù!

Phía Bên Kia

Phía bên kia quả núi
Là thảo nguyên xanh rờn
Phía bên kia cánh cửa
Là căn phòng tối om

Phía bên kia đêm lạnh
Là trời trong nắng hồng
Phía bên kia con chữ
Là cuộc đời mênh mông

Phía bên kia sắc đẹp
Là bí ẩn khôn cùng
Phía bên kia yếu đuối
Là lưỡi gươm đang nung

Phía bên kia hạnh phúc
Là bóng người cô đơn
Phía bên kia đổ vỡ
Là vòm trời yêu thương!

Em Đừng Xinh Ác

Em đừng xinh ác làm ta sợ
Đốt cuộc đời mình như thiêu thân
Xui dại ta bỏ cơm thèm phở
Đời thêm một gã phụ tình lang

Em đừng xinh ác làm ta khổ
Mộng vẩn vơ, ao ước hoang đường
Trở về xã hội ngàn năm cũ
Cưới làm ái thiếp để yêu thương

Em đừng xinh ác làm ta trách
Ta kẻ phàm phu lại bất tài
Chẳng giàu như gã Elon Musk
Sẵn tiền mua cả cõi Thiên thai

Em đừng xinh ác làm ta giận
Ta chẳng uy quyền như họ Kim
Xây tòa điện ngọc trong cung cấm
Để chẳng trai nào được ngắm em!

Áo Trắng Học Trò

Tôi muốn làm thơ để tụng ca
Màu áo trinh nguyên tuổi học trò
Như đã tụng ca điều thánh thiện
Quãng đời đẹp nhất phía sau ta.

Áo trắng của ai, áo trắng tôi
Áo chàng Huy Cận, áo mây trời
Áo người con gái cùng chung lớp
Áo trắng ngày xưa áo trắng nay

Ôi, những bông hoa nhỏ trắng tinh
Sớm chiều hai buổi cứ bồng bềnh
Trên đường rợp bóng cây râm mát
Hoặc dưới nắng vàng lối cỏ xanh

Có biết lòng ta cũng phất phơ
Bay theo tà áo gió đưa hờ
Lũ chim tinh nghịch tròn đôi mắt
Liếc những đường cong đẹp ngẩn ngơ

Áo trắng ngàn năm chẳng nhạt phai
Những nàng tiên nữ vẫn đâu đây
Mùa thu lá đổ, vàng hoa cúc
Là tiếng lòng tôi rộn gót hài

Gửi Nàng T. T. Kh. Của Tôi

Nàng ngày xưa yêu dáng hoa tim vỡ
Tôi thuộc lòng "Hai Sắc Hoa Ti Gôn"
Nên dở dang đã vận vào mệnh số
Tôi và nàng mỗi kẻ lạc một phương

Nàng chân chất không bao giờ đòi tặng
Bông hồng xanh hoặc chiếc lá diêu bông
Hoa ti gôn hai sắc màu đỏ trắng
Tình thủy chung gìn giữ ở nơi lòng

Tôi ngày đó một chàng trai khờ khạo
Xem thơ tình chuyện hư cấu mà chơi
Đâu biết được cuộc đời nhiều giông bão
Sóng trầm luân xô dạt phải xa người

Kể từ độ trên bước đường lưu lạc
Chuyện ngày xưa giấu kín đáy tim buồn
Mười năm dư chưa bao giờ dám nhắc
Loài hoa sầu dáng tim vỡ ti gôn

Rồi một lần trở về thăm chốn cũ
Giàn hoa xưa hò hẹn đã không còn
Tôi bàng hoàng trước màu hoa giấy đỏ
Cổng nhà nàng khép kín lúc hoàng hôn

Ngày theo chồng nàng có buồn rưng rức
Thương người xưa về bến cũ ngóng đò?
Xin lặng lẽ cầu mong ai hạnh phúc
Đừng nhớ gì câu chuyện một bài thơ!

Trái Tình

Nửa ta thèm trái tình yêu
Nửa ta e sợ những điều sắc không
Mùi men trái cấm say nồng
Adam thuở ấy đã không chối từ

Mặc cho đời ảo hay hư
Trái tình vừa chín thơm như hương lòng
Địa đàng từ đó hoài mong
Để cho ân ái rực hồng lửa hương.

Dẫu rằng mỗi đứa một phương
Vẫn yêu vũ khúc nghê thường hoang sơ.
Đam mê, say đắm, mộng mơ
Trái tình muôn thuở đợi chờ… trêu ngươi!

Yêu xa 2

Vạn hải lý xa nhau mà chẳng lạ
Nửa hoàn cầu vẫn đợi ghé môi hôn
Đêm lạnh vắng nhưng đời dường như đã
Gắn vào nhau bằng mảnh ghép tâm hồn

Bởi ước hẹn nên cõi lòng khắc đậm
Lời ngọt ngào, tha thiết mỗi đêm đêm
Dẫu hôm nay nhiều chông gai vực thẳm
Mong ngày kia hoa đẹp nở bên thềm

Xin chớ bảo yêu xa tình nhạt lắm
Trái tim hồng vẫn đỏ máu như ai
Vẫn nguyên vẹn nồng nàn và say đắm
Vẫn tuyệt vời, ngây ngất chuyện Liêu Trai

Đường dẫu xa mai này rồi sẽ tới
Cánh buồm nào thấp thoáng vượt trùng khơi
Người lặng lẽ từng đêm dài chờ đợi
Ta yêu em dù góc bể chân trời!

Đôi Bờ Đại Dương

Gió thì thầm bảo nhớ
Trăng kể chuyện liêu trai
Trong lòng con sóng vỗ
Chân trời ai đợi ai.

Đôi bờ nghe biển hát
Lời muối mặn gừng cay
Và dã tràng xe cát
Lấp cho cạn biển đầy.

Giữa hai bờ đại dương
Lời rì rầm của sóng
Giữa hai miền yêu thương
Lời ngọt ngào hoa mộng

Gió thì thầm bảo nhớ
Trăng kể chuyện liêu trai
Dẫu bên bồi bên lỡ
Ngàn sau vẫn nhớ hoài!

Tình Yêu @ Facebook

Tình yêu thời Facebook
xuyên hai bờ đại dương
đêm ngày cùng thao thức
đếm từng vần yêu thương!

Tình yêu thời Facebook
nhìn nhau qua iPhone
tự tình bằng phím gõ
thiếu vòng tay, nụ hôn!

Tình yêu thời Facebook
như dòng điện ngàn vôn
xuyên qua tim bất chợt
tình có mà như không!

Tình yêu thời Facebook
xanh xao những đợi chờ
em khát khao nhung nhớ
anh mỏi mòn tương tư!

Tình yêu thời Facebook
tin nhắn mang buồn vui
ảo mộng hay đời thực?
cũng xong một kiếp người!

Tự Thú

Một đời nắng lửa, mưa sương
Có em ấm lạnh bước đường trần ai
Từ khi tóc vấn, lược cài
Dẫu mòn sỏi đá chửa phai tình nồng

Đời ta một kẻ lông bông
May thay kết sợi tơ hồng với em
Lật tung ngày tháng mà xem
Bao nhiêu mơ ước đã lem nhem rồi!

Tim em vẫn cạnh tim tôi
Để khi bên lở, bên bồi có nhau
Dù mai tóc có phai màu
Bàn tay nắm chặt dìu vào thiên thu

Ngọt ngào như thể lời ru
Xua tan bao áng mây mù quanh ta
Em là phụ nữ, đàn bà
Thánh thần trời phật cũng là chính em!

Sóng Đại Dương

Tình em con sóng biếc
Cồn cào giữa đại dương
Sóng về Đông nuối tiếc
Sóng về Tây dỗi hờn!

Đêm nằm nghe sóng vỗ
Giữa hai bờ quê hương
Mong trời đừng giông tố
Sóng ngọt ngào, yêu thương

Bình minh lên rạng rỡ
Sóng thơm nồng môi ngoan
Đưa thuyền về bến đỗ
Sóng dịu dàng, hân hoan…

Tình em con sóng biếc
Giữa ngàn trùng mênh mông
Hiền lành mà tha thiết
Nối hai bờ Tây-Đông.

Tình Em Cứu Rỗi Đời Anh

Niết Bàn hư thật nào ai biết?
Anh người ngoại đạo, vốn đa nghi
Chẳng tin Thần, Phật hay Bồ Tát
Chẳng mộng kiếp sau, kiếp trước gì!

Thực tế chân như luôn tỉnh thức
Không ham chuyện hư ảo, hoang đường
Đói ăn khát uống lòng trần tục
Lá bèo chẳng mơ ước đài gương

Em, người con gái hiền như đếm
Một buổi chiều nào anh trót quen
Không dưng bỗng thấy lòng xao xuyến
Mùi hương... từ một mái tóc đen!

Từ đó cứ hay buồn vớ vẩn
Trông mong sớm tối gặp lại nhau
Biết em mộ Đạo, là Phật tử
Anh tập đọc kinh, tập nguyện cầu

Bởi lẽ em là Chân-Thiện-Mỹ
Xin em cứu rỗi trái tim anh
Tình em là Đuốc-Hồng-Chân-Lý
Giác Ngộ gã mê sáng Phúc Lành!

Cầu Hôn

Anh sẽ mang về những áng thơ
Xây cầu Ô thước nối đôi bờ
Để duyên ngàn dặm không chia cắt
Tình đến muôn thu chẳng đợi chờ

Anh sẽ mang về nỗi nhớ thương
Trao em như kỷ vật phi thường
Những viên châu ngọc ngày xa cách
Giữ kín trong lòng của đại dương

Anh sẽ mang về một trái tim
Còn đây lồng lộng bóng hình em
Và tình yêu mãi luôn nồng thắm
Cho dẫu đời ta đã nổi chìm!

Anh sẽ mang về triệu đóa bông
Tặng em làm sính lễ tơ hồng
Đem mây ngũ sắc làm vương miện
Em có bằng lòng chịu gả không?

Tắm

Nàng đứng trước tấm gương trong
Dịu dàng ngắm sau nhìn trước
Dường như mắt cũng như lòng
Dạt dào muôn vàn cảm xúc

Mái tóc đen thẫm buông dài
Thoảng mùi hương tình nhè nhẹ
Lấp lánh những chiếc hoa tai
Càng làm nàng thêm diễm lệ

Đôi vai ngoan hiền nhỏ bé
Nghiêng nghiêng dưới vòi nước trong
Làn nước phím đàn khe khẽ
Ngọt ngào ve vuốt lưng ong

Bầu ngực căng tròn rắn chắc
Nhấp nhô dưới lớp bọt mềm
Mười ngón tay ngà huyễn hoặc
Nhịp nhàng vũ điệu thần tiên

Dòng nước chảy xuôi mải miết
Lượn lờ đo cái eo thon
Bờ mông nõn nà trơn mượt
Phổng phao như trái mơ tròn

Đôi chân vừa dài vừa khỏe
Mỗi lần nàng kiễng gót son
Là như có gì in thể
Làm cho quả đất xoay tròn!

Vẫn Là Người Xa Lạ

Mình vẫn cứ là hai người xa lạ
Nắng và mưa không hội ngộ bao giờ
Tôi lửa bỏng còn em thì băng giá
Nên chung trời nhưng mãi mãi bơ vơ

Mình cũng giống như hai vì sao nhỏ
Em trời đông và tôi cuối trời tây
Khi đêm đến em lung linh sáng tỏ
Tôi hư hao tàn tạ giữa ban ngày

Mình cũng chỉ khách bộ hành vội vã
Ngụ qua đêm nơi quán trọ ven đường
Trời chưa sáng mỗi người đi một ngả
Giữ trong lòng là kỷ niệm vấn vương

Dẫu muôn kiếp cũng là người xa lạ
Chút xao lòng chửa ai dễ lãng quên
Như chớp biển giữa tháng ngày oi ả
Mãi âm vang những dư chấn sấm rền!

Em Về Với Biển

Em về nơi biển quê anh
Rập rờn con sóng lượn quanh chân ngà
Cát mềm dưới gót nở hoa
Gió rì rào hát bài ca mặn nồng

Nắng lên cho má em hồng
Biển chao cho mắt mênh mông sáng ngời
Cánh buồm căng gió ngoài khơi
Tóc em xõa giữa mây trời bao la

Em về với biển khơi xa
Trăng thanh muôn thuở hóa ra vú tròn
Say lòng giấc mộng con con
Ta đem xao xuyến thả hồn vào thơ

Biết đâu dâu bể mà ngờ
Xây lâu đài cát bên bờ đại dương.

Em Hẹn Anh

Em hẹn cùng anh dưới cội thông
Ngàn năm xanh biếc giống như lòng
Tình nàng thiếu nữ ngây thơ đó
Nguyện trọn một đời dạ thủy chung.

Em hẹn cùng anh dưới cội đào
Mùa xuân hoa nở bướm xôn xao
Mà người xưa đã không về nữa
Biền biệt tin thư tự thuở nào!

Em hẹn cùng anh dưới cội mơ
Trải bao tháng đợi lại năm chờ
Lá mơ tàn úa rơi hiu hắt
Mà bóng người thương vẫn mịt mờ!

Em hẹn cùng anh dưới cội dâu
Làm cho tan vỡ chuyện tình đầu
Anh về niêm hết yêu đương lại
Để hẹn cùng nàng đến kiếp sau!

Thơ Say

Đêm này em rót cho ta uống
Rượu cũng trong veo tựa mắt người
Từng giọt thơm lừng men cháy bỏng
Dâng từ tay ngọc tuổi đôi mươi

Ta uống cho quên hận tháng ngày
Làm thằng mất nước lạc trời Tây
Kiếm cung xếp xó chờ hoen rỉ
Bám víu cuộc đời sống lất lay!

Ta uống để tin giấc mộng lành
Dẫu đời còn lắm chuyện hôi tanh
Chén cơm manh áo làm day dứt
Mà nghĩa quê hương bỏ chẳng đành!

Ta uống men nồng như uống em
Càng say càng muốn uống nhiều thêm
Cho ta say nốt đời ta nhé
Để chẳng bao giờ ta thiếu em!

Hãy rót đi em chớ ngại ngùng
Thế gian vạn sự thảy đều chung
Ta còn say khướt còn mơ mộng
Còn biết là em đẹp não nùng

Đêm này em rót cho ta uống
Những chén ân tình, chén khổ đau
Nếu lỡ rồi đây ta cách biệt
Men nồng ngây ngất vạn ngày sau!

Lời Thơ Xin Khắc Vào Tim

Anh cũng muốn học đòi kẻ trước
Đem thơ mình in sách, tặng em
Khi tuổi già em ngồi mở đọc
Và mơ màng cái thuở dịu êm

Nhưng em ạ, trần gian cát bụi
Với tháng ngày vạn vật thành tro
Những thành quách chẳng hề trụ nỗi
Huống hồ chi là cuốn tình thơ

Thu nhớ anh em ngồi bên cửa
Ngắm lá rơi như những ngôn tình
Đông lạnh lẽo em nhìn ngọn lửa
Là ý thơ rực rỡ lung linh

Mùa xuân đến hoa thơm, cỏ biếc
Tiếng thơ anh theo gió bay về
Đêm tháng hạ dế mèn rả rích
Là anh ngâm thi khúc em nghe

Thơ của anh chẳng in thành sách
Hòa vào trăng, vào gió, mây trời
Nếu có thể anh xin được khắc
Vào tim em hai chữ: "Yêu Người!"

Tình Mơ Nàng Tiên Dung

Nếu có thể xin quay về quá khứ
Thuở các Vua Hùng dựng nước Văn Lang
Không Ti-vi, Ai-phôn, In-tơ-nẹt
Không bận lòng xe điện hoặc xe xăng

Những thảo nguyên mênh mông, bát ngát
Đầy hoa thơm cỏ lạ thoảng hương trinh
Một bầu trời xanh trong cao chót vót
Không tượng đài, dinh thự choán tầm nhìn

Ta sẽ gặp nàng mỵ nương kiều diễm
Cởi xiêm y đùa nghịch nước sông Hồng
Ngàn năm sau sẽ trở thành cổ tích
Chuyện kể rằng Chử Đồng Tử - Tiên Dung

Nơi đảo hoang mọc đầy dưa hấu đỏ
Hái dâng vua làm sính lễ cầu hôn,
Và cả hai hóa tiên đồng ngọc nữ
Dắt tay nhau trong vĩnh cửu càn khôn!

Gửi Người Con Gái Sông Thoa

Từ độ xa nhà đi biền biệt
Mười năm về lại bến sông Thoa
Con đò ngày cũ không còn nữa
Dòng nước buồn thiu chẳng vỗ bờ

Ôi, nhớ chiều nao em tan học
Gió lồng mái tóc, dáng nghiêng soi
Nụ cười hoa nở chìm trong nước
Đàn cá sông Thoa lặn mất rồi

Dạo đó ta còn ngây ngô lắm
Cũng biết rằng em là mỹ nhân,
Chưa thả theo dòng: thơ lá thắm
Nhưng chữ yêu thương đã hiệp vần

Mười năm mưa nắng miền quê cũ
Sông Thoa con nước vẫn đầy vơi
Cúi mặt nguôi quên niềm nhung nhớ
Trăng non in bóng nét môi cười.

Đừng Hẹn Nhau Thủy Tận Sơn Cùng

Ta thua cuộc nhưng không hề nuối tiếc
Sập bẫy tình nàng mỹ nữ trên Phây
Vẫn còn đó những lời yêu tha thiết
Bóng hình kia còn ngự trái tim này

Em hãy cứ là người tình mạng ảo
Gặp làm chi trắc trở cuộc đời thường
Em cứ sống màu mè và giả tạo
Ta cũng đâu người hoàn mỹ, chân phương

Thơ ta đó nếu cần em cứ đốt
Sưởi bàn tay giá lạnh những ngày đông
Thơ ta viết chỉ riêng mình em đọc
Chữ thành tro, tình chẳng giữ nơi lòng

Thế gian đẹp cũng chỉ là quán trọ
Tình trên Phây đừng níu kéo thủy chung
Được quen biết đã là duyên kỳ ngộ
Hẹn làm chi đến thủy tận sơn cùng.

Tình Đầu

Đêm tôi thức viết thơ tình
Chúc cho nàng giấc ngọt lành ấm êm
Trăng non ghé mắt nhìn xem
Sao khuya nhấp nháy trong niềm lạc hoan

Chữ ‘tôi’ nghiêng xuống chữ ‘nàng’
‘Nợ duyên’ cùng với ‘đá vàng’ kề nhau
Mộng mơ những chuyện mai sau
Thương làm sao mối tình đầu của tôi

Nàng như mây trắng trên trời
Hồn tôi là gió cả đời bay theo
Mây sa mưa một buổi chiều
Cả bầu trời rộng gió hiu hiu buồn.

Trả Ta Về

Trả ta về tháng ngày xa xưa ấy
Thuở đất trời vừa mới tách làm đôi
Cả trần gian còn ngây thơ, vụng dại
Bầy thú hoang chung sống với con người

Trả ta về với trăng thanh, gió mát
Không thù hằn với gươm, giáo, đạn, bom…
Trả cho ta tiếng suối reo, chim hót
Thuyết tà ma chưa làm bẩn linh hồn

Trả lại ta Vườn Địa đàng thuở đó
Không lâu đài, không dinh thự nguy nga
Thảo nguyên xanh, hoa thơm và cây trái
Ta – Adam, còn nàng ấy – Eva.

Em Đừng Chê Anh Lớn Tuổi

Em đừng chê anh lớn tuổi
Hoa râm đâu phải là già
Thuở trước có ngài Uy Viễn
Tám mươi vẫn còn đào hoa

Đàn ông vừa đủ sáu bó
Còn xanh như trái cau tươi
Nồng ấm như ly rượu đỏ
Ngon như thuốc lào em ơi!

Đàn ông nếu chưa từng trải
Làm sao chịu nổi phong ba
Đàn ông nếu chưa dze gái
Làm sao biết chìu đàn bà?

Em hãy nghe người xưa nói
Chồng già vợ trẻ là tiên
Tình yêu có ngàn muôn lối
Chỉ cần chúng mình có duyên

Em đừng chê anh lớn tuổi
Trái tim nào có tuổi già
Không tin, mời em xem thử
Vẫn rất nồng nàn, thiết tha!

Bốn Mùa và Tri Kỷ

I
Hoa Xuân nở điểm tô cuộc sống
Rượu Xuân nồng ước vọng bên nhau
Lá trầu tìm đến buồng cau
Biết đâu đời lắm bể dâu hở người?

II
Nắng Hạ reo, tiếng cười ròn rã
Ai biết rằng đôi ngã phân ly
Bão giông trời cũng có khi
Những lời em nói lấy gì chứng minh?

III
Lá Thu vàng tự tình với gió
Bướm yêu hoa và gió yêu mây
Chữ tình trên thế gian này
Là điều kỳ diệu đổi thay đất trời!

IV
Gió Đông lạnh, tình đời không ấm
Khi lòng người còn lắm thờ ơ
Mến nhau viết tặng bài thơ
Cho người tri kỷ đêm bơ vơ buồn!

Mua Cà Phê Một Sáng Mùa Thu

Chí thu đất khách trời se lạnh
Sáng sớm sương giăng khắp bốn bề
Như người hành khất trên phố vắng
Ghé vào quán nhỏ gọi cà phê

Chủ nhật người đứng ngồi đông đúc
Kiên nhẫn khách mua đợi, xếp hàng
Dẫu rằng chửa hết mùa vi-rút
Chẳng ai thèm đeo chiếc khẩu trang

Cô em má thắm, ôi, xinh quá!
Ướm hỏi, thưa ông, muốn thức gì
Nụ cười tươi trẻ duyên kỳ lạ
Ta ngẩn ngơ quên nói coffee!

Bưng ly cà phê nàng mới rót
Dường như còn hơi ấm bàn tay
Và thêm phảng phất mùi thơm phức
Vị đắng mà lòng ngọt ngất ngây!

Anh Thề Chẳng Thèm Mê Gái

Anh thề anh chẳng thèm mê gái
Dung nhan như bảy sắc cầu vồng
Chỉ có trong mưa nhìn mới thấy
Mà toàn thấp thoáng giữa hư không

Anh thề anh chẳng thèm mê gái
Suối tóc đen tuyền buông lửng lơ
Như liễu trên cành trông mềm mại
Mà trói đời nhau chặt khó ngờ

Anh thề anh chẳng thèm mê gái
Làn sóng thu ba sắc tựa dao
Trái tim dẫu mặc bao nhiêu giáp
Một nhát đưa ngang rỉ máu đào

Anh thề anh chẳng thèm mê gái
Cái miệng cười tươi, mọng quả nho
Lừng hương mật ngọt Bồ đào tửu
Không uống dưng mà cũng ngất ngư

Anh thề anh chẳng thèm mê gái
Đôi má ửng hồng như đóa sen
Giữa hồ nước rộng muôn ngàn trượng
Con bướm vàng khó nỗi mon men

Anh thề anh chẳng thèm mê gái
Có những đường cong quá tuyệt vời
Như con tàu lượn siêu cao tốc
Mạo hiểm đèo bòng mệt bở hơi!

Yêu Người

Yêu người một sáng mùa xuân
Thắm tươi đôi má bồ quân ngọt lừ!

Yêu người một buổi chiều thu
Tóc mây gửi gió tương tư mộng đầu.

Yêu người cuối hạ mưa ngâu
Lời thơ xao xuyến, nỗi sầu mênh mông

Yêu người từ độ vào đông
Âm thầm thắp lửa tim hồng đợi nhau!

Một Buổi Sáng Chủ Nhật

Buổi sáng một ngày chủ nhật
Trời xanh và nắng thu vàng
Ly cà phê thơm trước mặt
Bềnh bồng tiếng nhạc lâng lâng

Tờ giấy trắng phau chờ đợi
Những dòng chữ viết đầu tiên
Muôn vàn ý tình chìm nổi
Thoáng qua rồi nằm lặng yên

Tình quê kể hoài chưa đủ
Thói đời tán mãi cũng nhàm
Văn chương vốn là mê lộ
Ái tình như giọt sương lam

Những nàng kiều nương Facebook
Mi thanh mục tú trêu ngươi
Chưa nghe giọng oanh thánh thót
Đã nghiêng quá nửa cuộc đời

Cà phê không đường đắng chát
Hương nào còn đọng vành môi
Bỗng đâu lời vợ cao vút:
"Cùng em dạo buổi đẹp trời!"

Dẫu Em Là Góa Phụ

Dẫu em là góa phụ
Chẳng quạt nấm mồ xanh
Trái tim hồng còn đỏ
Làm sao phụ xuân tình?

Dẫu em là góa phụ
Đừng phong bảng tiết trinh
Hương vẫn còn say đắm
Sắc vẫn còn lung linh

Dẫu em là góa phụ
Vẫn mong cánh chim ngàn
Đâu chỉ riêng thiếu nhữ
Mới mộng hoài tin xuân?

Dẫu em là góa phụ
Vẫn thích đọc thơ anh
Như thuở nào xa ngái
Đợi từng dòng thư xanh.

Em chỉ là góa phụ
Trong cuộc tình đã qua
Đừng bắt em lần nữa
Chôn trái tim đàn bà

Cùng Ta Em Nhé... Mỹ Nhân Hề!

Thiên hạ mỹ nhân nhiều vô số
Đời ta quen biết được bao người?
May nhờ mạng ảo nên tương ngộ
Vô vàn dáng ngọc, sắc hoa tươi

Không cần khổ cực như người trước
Tìm Động Hoa Vàng để ngủ quên
Ta cứ đường đường mà tỉnh thức
Ngắm dàn kiều nữ đẹp như tiên

Dẫu chẳng mê em như mê rượu
Nhưng mà vẫn cứ mãi say mơ
Người đẹp cuối trời nào biết được
Nàng khiến ta vương mộng tình hờ!

Thơ ta chẳng phải là bùa chú
Em đừng tìm cách giải thiêng chi
Quả thật nếu em bị mất ngủ
Cùng ta em nhé... mỹ nhân hề!

Bởi Em Là Mỹ Nữ

Ta sẽ không tìm em trong đời thực
Chỉ đợi nhìn trên Facebook mà thôi
Kết bạn bè đã là điều mong ước
Mơ làm chi chuyện ân ái xa vời

Không cần biết em tròn bao nhiêu tuổi
Gái khuê môn hay lam lũ giang hồ
Ta chỉ biết một dung nhan kiều nữ
Đã khơi nguồn cho thi sĩ làm thơ

Em hãy cứ tô má hồng môi đỏ
Vẽ mày xanh, sơn mắt tím đa tình
Ta chẳng nói ra, nhưng lòng thầm nhớ
Đường nét cong tuyệt dáng siêu hình

Ta vốn sẵn dâng tấm lòng ngưỡng mộ
Những giai nhân đã đổ nước nghiêng thành
Không kiếm báu, không binh bày trận bố...
Cũng tiêu đời biết bao gã hùng anh!

Là phụ nữ của cái thời mạng ảo
Có đặc quyền khoe mỹ sắc hồng nhan
Mặc những kẻ hay ngồi lê nói láo
Vài mươi năm hoa nào chẳng úa tàn?

Ước Gì Có Em Làm Hàng Xóm

Ta đương thức mà ngỡ mình nằm mộng
Mơ thấy em tuổi đôi tám trăng tròn
Mắt long lanh, ngực căng tràn sức sống
Dường như vừa gặp gỡ đỉnh Vu Sơn

Nếu có được giai nhân làm hàng xóm
Sá gì đâu những cái giậu mồng tơi
Cũng mặc kệ ông trời mưa hay nắng
Không nhớ tơ, ta chỉ nhớ em cười

Đừng chê ta gã đàn ông thô lỗ
Đời không còn Liễu Hạ Huệ đâu em
Ôm gái đẹp mà lòng trơ như gỗ
Ngồi chung xe đưa mắt ngó, chẳng thèm!

Hãy tưởng tượng nếu đời không mỹ nữ
Làm đàn ông khổ sở biết bao nhiêu
Sẽ chẳng có anh hùng hay thi sĩ
Và trần gian là cảnh vãn chợ chiều!

Chỉ Nghe Tiếng Gió Vọng Về Thôi

Kết bạn cùng em trên Facebook
Anh dù hờ hững nhắn đưa tin
Thơ em mỗi sáng anh đều đọc
Trái mộng từ lâu đã chín mềm

Hình em dẫu chẳng photoshop
Anh vẫn say, mê mải ngắm nhìn
Ôi, nét tinh hoài trong ánh mắt
Đã làm tan rã phiến tim băng

Bàn tay chưa chạm bàn tay ấy
Mà nỗi dịu êm thấm tận lòng
Kết nối quê nhà cùng viễn xứ
Bằng nguồn năng lượng của chờ mong

Chiều nay mở máy buồn rười rượi
Cái chấm đèn xanh đã tắt rồi
Bật messenger lên mà gọi
Chỉ nghe tiếng gió... vọng về thôi!

Xưa

Em xưa cùng với tôi xưa
Đã từng tay nắm, đã ưa mắt nhìn

Em xưa cây trúc xinh xinh
Cho tôi đứng cạnh chung tình làm đôi

Em xưa đóa mộng thắm tươi
Cho tôi hương sắc của thờI thanh xuân

Em xưa suối nước trong ngần
Cho tôi soi bóng phù vân đời mình

Nhắc làm chi chữ chung tình
Trăm năm gương vỡ chẳng lành như xưa!

Hờn Anh Giận Em

Lối mộng hôm nào có bướm hoa
Vườn mơ lồng lộng bóng trăng ngà
Em cười ánh mắt sao băng ấy
Anh bụi ngàn năm bỗng sáng lòa!

Biển hẹn non thề dạ khắc sâu
Không duyên cũng nợ chuyện tình đầu
Em trao yếm thắm thời son trẻ
Anh nguyện yêu người đến kiếp sau

Chẳng thể nào ngờ trận gió may
Làm cho tan tác cả phương này
Anh buồn lá biếc thay màu áo
Em tủi trái đời lắm đắng cay!

Khoảng Cách

Em dỗi hờn chi chuyện nắng mưa
Tâm tư nghi hoặc những dối lừa
Đời ta vốn phẳng như trang giấy
Em gấp bao lần đã đủ chưa?

Em trách ta hoài chuyện trắng-đen
Dòng trong, dòng đục… nhục, vinh, hèn
Làm trai há phải là lau sậy
Nên nguyện một lần được đứng lên!

Em giận vì ta trót hoang đàng
Mộng đời toan tính lắm ngược ngang
Bao nhiêu vỡ lở không bù đắp
Dẫu chẳng quay lưng, chẳng phụ phàng!

Sao em chẳng hiểu lòng ta nhỉ?
Như gió và mây quyện giữa trời
Sao ta không thể là tri kỷ?
Cho trái tim buồn hết lẻ loi!

Tình Nào Mê Say

Dịu dàng và lặng lẽ
Em chợt đến bên anh
Một làn hơi thở nhẹ
Cũng nồng nàn đêm thanh

Mắt nào như giọt nắng
Lung linh giữa vòm xanh
Tình nào như hoa trắng
Đơn sơ đẹp lá cành.

Tình nào đang dào dạt
Rực rỡ sớm mai hồng
Trời cao trong bát ngát
Tình theo mây bềnh bồng!

Tình nào như chim nhạn
Chắp cánh vượt bão giông
Dù non mòn biển cạn
Vẫn keo sơn sắt đồng.

Những Con Chữ Trên Dòng Thời Gian

Những con chữ thầm lặng
Hiện trên dòng thời gian
Như vết khắc vào đá
Những nỗi niềm đa mang

Những con chữ nguệch ngoạc
Những con chữ chân phương
Chứa nỗi buồn man mác
Chứa nỗi lòng vấn vương

Ngoài nghìn trùng hải lý
Con chữ là cánh chim,
Mang tâm tình tri kỷ
Bay đậu vào trái tim

Những con chữ thầm lặng
Hiện trên dòng thời gian
Biết đâu là vàng đá
Trong tim tôi, tim nàng.

Bảng Lảng

Thương vì ai, nhớ vì ai
Tiếng con chim vịt kêu hoài mé sông
Bên hiên rụng cánh hoa hồng
Dư âm bảng lảng hương nồng ngày xuân

Rót đầy chén tống chén quân
Tiễn em về chốn thị thành phồn hoa
Dòng châu trước lúc đi xa
Dẫu không cam lộ cũng là dược tiên

Dốc bầu sót chút hơi men
Tình xưa mật đắng đan xen ngọt ngào
Cuối trời lấp lánh vì sao
Mòn con mắt đợi dẫu bao muộn phiền

Núi sông chưa vẹn phỉ nguyền
Thì thôi cũng chút tình duyên bọt bèo
Rượu suông, cảnh vắng buồn teo
Chiều nay rót cạn bao nhiêu chung tình?

Còn Thương Đôi Mắt Sau Rèm

Chiều xưa qua lối nhà em
Bắt gặp đôi mắt sau rèm liếc ngang
Hàng cây mai trổ bông vàng
Lũ chim ríu rít rộn ràng yêu thương

Hình như lá cỏ bên đường
Cũng đang xao xuyến vấn vương thầm thì
Đôi con mắt với hàng mi
Vút cong, đen nhánh lạ kỳ làm sao!

Long lanh lớp sóng dạt dào
Giam hồn người giữa cồn cào, mông lung
Chiều xuân chân bước ngập ngừng
Dường như bỏ lại sau lưng điều gì

Ôi, con mắt liếc làm chi
Để lòng từ đó mãi ghi khắc hoài
Bao nhiêu tháng rộng năm dài
Còn thương đôi mắt của ai sau rèm!

Em Xinh Như Thế Không Làm Quen Cũng Uổng

Em xinh thế không làm quen cũng uổng
Anh đã từng làm thơ ca tụng mỹ nhân
Những Tây Thi, Điêu Thuyền... huyễn mộng
Sống cách xa hơn cả ngàn năm

Anh đã mơ những giai nhân lộng lẫy
Những Ashley, Selena, Taylor
Trên bìa báo chứ chưa hề nhìn thấy
Ôi, hoang đường người ngọc trong thơ

Em mới chính là mỹ nhân có thật
(Không phải nàng ma nữ liêu trai)
Với hương thơm dịu dàng bay phảng phất,
Và xinh tươi, yểu điệu một hình hài

Bỏ mộng ảo anh trở về sống thực
Nguyện cùng em kết tóc cả trăm năm
Những thần tượng đã không còn uy lực,
Khi em cười đá cũng nở hoa xuân!

Em và Ta

Em hồn nhiên tuổi trẻ
Lung linh ánh sao ngời
Ta âm thầm lặng lẽ
Đếm từng mùa xuân trôi!

Em vô tư bướng bỉnh
Giông tố chẳng định kỳ
Ta trái tim biển động
Bao dung mà cuồng si!

Em mơ tình lãng mạn
Hẹn hò dưới ngàn hoa
Ta nửa đời lận đận
Thiếu quê hương, không nhà…

Em như vầng trăng sáng
Diệu huyền giữa trời đêm
Ta người say ảo mộng
Vớt trăng đáy nước chìm.

Từ Dạo Có Em

Cũng bởi tơ vương từ dạo đó
Đời ta tràn ngập bóng hình em
Vườn trăng lối mộng then cài ngõ
Bao nàng yểu điệu đứng ngoài tim.

Ai biết vì sao mắc nợ nàng
Trái tình ngọt lịm giữa trần gian?
Một đời khôn dại thành vô nghĩa
Đánh đổi phong lưu lấy đá vàng

Từ ấy ta là tên nô lệ
Giam mình trong cung điện tình yêu
Giấc mộng giang hồ a? Nhỏ bé!
Vần thơ cay độc đã cùn nhiều!

Có cuộc tình nào không đắm say
Ai yêu mà tỉnh cõi đời này?
Xin nguyện khù khờ muôn vạn kiếp
Với nàng tiên ấy ở trong tay!

Sa Mạc

Ta, kẻ trầm luân giữa cõi đời
Đã từng thống hận với than ôi
Trái tim đá sỏi ngàn năm rắn
Cứ ngỡ khư khư chẳng chuyển dời

Ai khiến xui chi gặp gỡ nàng
Tinh cầu giá lạnh chuyển xuân sang
Cỏ cây hớn hở đâm chồi biếc
Muôn sắc hoa thơm rực nắng vàng

Từ đó lòng ta lắm mộng mơ
Không là thi sĩ cũng làm thơ
Nhiều đêm thức trắng tìm câu chữ
Để mở khóa tim kẻ hững hờ!

Em vẫn hồn nhiên chẳng đoái hoài
Khiến ta ngờ nghệch cả đời trai
Giang hồ không trọn, tình không vẹn
Chưa biết tương tư đã thở dài!

Chiều nay em có nhớ ta không?
Ta gọi tên em với bão lòng
Em – áng mây trời xa khuất nẻo
Ta – đời sa mạc đợi mùa giông!

Cảm Ơn Em

Cảm ơn tiếng hát của em thương
Đi suốt cùng ta vạn nẻo đường
Ru giấc mơ hồng đêm giá buốt
Gọi ngày nắng đẹp chốn tha hương.

Cảm ơn những mẩu chuyện đùa vui
Rót giữa canh khuya rộn tiếng cười
Them vững tin yêu niềm hạnh phúc
Và lòng nở rộ những hoa tươi…

Cảm ơn hình bóng rất nên thơ
Để trái tim ta bỗng dại khờ
Sớm nhớ, chiều mong, đêm mất ngủ
Tơ lòng kéo sợi dệt thành thơ !

Cảm ơn người ấy đã cho ta
Vị ngọt, chua, cay, lẫn mặn mà
Của trái tình yêu vừa ửng nụ
Trong vườn trăng sáng đẹp nguy nga!

Xin Em Đôi Chút Điệu Đà

Anh đích thực là một thằng phải gió
Nên suốt ngày luôn mộng tưởng về em
Một người đẹp ở phương trời nào đó
Nét điệu đà xao động cả con tim

Anh già chát nên thèm thuồng tuổi trẻ
Tự đánh lừa mình mười tám đôi mươi
Em thần tượng là bóng hồng diễm lệ
Thành quách tan, ôi cái khóe môi cười!

Em rộng lượng cho anh xin đôi chút
Vẻ yêu kiều, duyên dáng của giai nhân
Để anh biết đời vẫn còn diễm phúc
Và thánh linh tồn tại cõi phàm trần

Em không thể, ngàn vạn lần không thể
Khiến đời anh thêm thất vọng chua cay
Đừng che giấu bằng ngượng ngùng, e lệ
Hãy điệu đà cho anh choáng men say!

Yêu Chay Em Ứ Chịu

Anh bảo yêu chay sẽ sống lâu
Anh ơi, em ứ có ưng đâu
Chẳng thà tỏa sáng trong giây phút
Hơn cứ lờ câm đến bạc đầu

Chít chát cùng anh cũng thấy ham
Nhưng em còn nặng nợ duyên phàm
Yêu chay chợt nhớ khi yêu mặn
Ngọn lửa nơi lòng mãi ỉ âm

Anh cứ làm thi sĩ của anh
Đừng quên trái cấm vẫn nguyên dành
Văn chương chữ nghĩa còn bay bướm
Sao nỡ Xuân phòng bỏ vắng tanh!?

Sư sãi quanh năm sống ở chùa
Chán mùi cá mặn thích mùi dưa
Nhang đèn át cả đời trần tục
Dẫu thọ nghìn năm ví cũng thừa

Em tuổi xuân xanh lắm mộng mơ
Đêm đêm anh lại để em chờ?
Em còn bài thuốc vua Minh Mạng
Đến lúc anh cần em hiến cho!!

Tình Yêu Của Em

Em hãy yêu tôi bằng tiếng hát
những lời tình tự của quê hương
để tôi trên bước đường lưu lạc
nghe vọng mong manh chút cội nguồn.

Em hãy yêu tôi bằng ánh mắt
của nàng thiếu nữ tuổi đôi mươi
để lòng tôi mãi không cô độc
giữa cuộc mưu sinh khóc lại cười!

Em hãy yêu tôi bằng trái tim
của người con gái rất Việt Nam
để tôi còn biết tình chân thật
giữa chốn nhân gian vạn sự lầm!

Vậy đó, tinh em rất nhiệm mầu
cho tôi vá lại những xưa sau
cho tôi lẽ sống, niềm tin mới
một chút ân tình, xóa hận đau!

Vẫn Nhớ

Vẫn nhớ như in một nụ cười
Của người em gái tuổi đôi mươi
Ngọt ngào như thể là cam quýt
Giữa buổi trưa hè hái tặng tôi.

Vẫn nhớ như in mắt rạng ngời
Của người em gái ngắm sao rơi
Hồn hoa như mãi hoài vương vấn
Và vẩn vơ cao vút tận trời.

Vẫn nhớ như in mái tóc huyền
Chảy vào bến mộng suối mơ tiên
Chiều đông ai nói lời ong bướm
Cho má anh đào chợt ửng lên.

Giờ đã tan rồi tựa khói mây
Còn chăng là nỗi nhớ vơi đầy
Ngày xưa nếu chẳng hay mơ mộng
Đâu có bây giờ nhớ mãi ai!

Đại Dịch

Thảm họa từ đâu ập xuống trần
Hãi hùng gieo rắc khắp muôn dân
Hoàn cầu nghiêng ngả dường tê liệt
Thế giới rêm mình tiếng khóc than

Những chuyến bay không còn thú vui
Những hàng ghế thiếu vắng hơi người
Khoang tàu cứ ngỡ là bệnh viện
Khẩu trang giấu biệt nụ cười tươi

Trường học vắng tanh chẳng học trò
Buồn sao! Không một tiếng thầy cô
Không tà áo mỏng bên hàng phượng
Không mái tóc huyền để ước mơ

Phố xá điêu tàn chẳng bóng ai
Rèm buông, cửa đóng suốt đường dài
Gió lùa hơi lạnh ma vương đến
Quạ gọi cô hồn rợn ốc tai

Những cỗ quan tài xếp nối hàng
Chờ giờ hóa kiếp chẳng đèn nhang
Không người đưa tiễn, không hoa thắm
Lặng lẽ một màu đen tóc tang

Dẫu biết đời ai cũng phải về
Mà sao trong dạ vẫn buồn tê
Cầu xin Chúa Phật thương nhân loại
Dịch bệnh tiêu trừ khỏi ách mê.

Đeo Khẩu Trang Mùa Dịch

Anh bảo em: Vẫn còn Covid
Khi ra đường nhớ đeo khẩu trang
Là một thứ tùy thân cần thiết
Tránh cho mình khỏi bị lây lan

Dẫu hai đứa phương trời xa cách
Anh vẫn thường nhắc nhở, động viên
Chỗ đông người đừng quên giãn cách
Đừng bắt tay dù lạ hay quen

Đi tắm biển lựa nơi người ít
Và cũng đừng tháo bỏ khẩu trang
Nơi công cộng đố ai mà biết
Có bao nhiêu người nhiễm vi trùng?

Lời anh dặn em tuân thủ hết
Chỉ không đeo khi một mình ên
Để soi gương biết mình còn đẹp
Và mơ hồ cảm thấy anh ghen!

Thèm Ăn

Suốt một năm dài sống cách ly
Ê chề cũng bởi dịch Cô-vi
Nằm nhà không rượu, không bè bạn
Nhớ phở, thèm nem, chả... lạ kỳ!

Nghĩ lại năm nào chợt thấy ham
Cuối tuần đều được đến nhà hàng
Khi Tàu, khi Nhật, khi Mễ quốc
Lúc Hàn, lúc Việt, lúc Thái Lan...

Vịt Bắc Kinh quay chính hiệu Tàu
Béo thơm đến tận cái phao câu!
Sushi gợi nhớ tình Phan Thiết
Wasabi cay đến long đầu!

Taco nóng sốt lại thơm, ngon
Trắng trơn dẻo mịn sợi Udon
Cay chua tơ tưởng nàng Pad Thái
Lòng vẫn thủy chung Phở cội nguồn

Thử Món Tây

Cô gái chào hàng xinh, trẻ
Mà anh chẳng ghé mắt vào
Nghĩa là khinh nhau quá thể
Tội này đáng tống nhà lao

Du lịch nên ngắm vật lạ
Cứ gì mãi món đông lào
Xứ Tây núi đồi khe rạch...
Nhỏ to chẳng khác biệt sao?

Quanh năm đớp rô, đớp diếc
Xuất ngoại thử bass chiên xào
Bạc nhiều cần chi phải tiếc
Mò cua, bắt hến trong ao

Này, những chàng trai nhiệt huyết
Chẳng nên ki bo chút nào
Món ngon phải thử cho biết
Cớ gì húp mãi tương chao!?

Hành Tha Hương

Những cuộc chia ly đầy ngấn lệ
Những hồn thấp thỏm nỗi âu lo
Tâm can quặn thắt, lòng đau xé
Họ đã ra đi lúc gãy cờ!

Cha đứng nghiêm trang chào lần cuối
Quân kỳ vấy máu bạn hùng binh
Nghe trong gió thoảng lời trăn trối
Vì nước sá gì chuyện tử sinh!

Mẹ đã bao lần luôn gượng dậy
Cố nhìn vút mắt cuối trời xa
Tận cùng biển lớn mênh mông ấy
Là chốn thương yêu – một mái nhà!

Em bỏ trường xưa rời sách vở
Làm chim mất tổ sống quê người
Tha hương mấy kẻ là không nhớ
Áo trắng, một thời mộng thắm tươi!

Chiều nay đọc lại dòng di cảo
Thấm nỗi hờn đau của núi sông
Nghĩ thẹn vì miếng cơm mảnh áo
Mà ta đánh mất chí tang bồng!

Anh Sẽ Về

Anh sẽ về khi gió chuyển mùa
Cho hồng bếp lửa tháng ngày xưa
Cho đêm vắng vẻ thôi hiu quạnh
Má tựa vai kề mỗi sớm trưa.

Anh sẽ về khi nắng ngả chiều
Vòng tay đan lại những thương yêu
Không còn mong đợi và nhung nhớ
Gác nhỏ đi về hết tịch liêu!

Anh sẽ về khi nhãn trổ bông
Vườn xanh vải chin rực sắc hồng
Mít, xoài trĩu ngọt trên cành biếc
Và mắt em cười trong nắng trong.

Anh Sẽ Về 2

Anh sẽ về thăm lại chốn xưa
Vườn cau lỡ hẹn đã bao mùa
Con đò vẫn đậu bên sông vắng
Tiếng cuốc đêm hè gọi nhặt thưa

Anh sẽ về! Đâu phải mộng mơ
Để em thôi khổ bởi thương chờ
Tay đan kể lể niềm tâm sự
Quấn quýt tình trao chẳng hững hờ

Anh sẽ về cho đẹp ước mơ
Quả uyên ương ngọt chẳng ai ngờ
Men nồng trái cấm hương thơm ngát
Ta dắt nhau vào thế giới thơ

Anh sẽ về cho trọn mộng yêu
Tình ta đâu phải chuyện đời phiêu
Rồi mai hoa thắm mùa xuân nở
Tình của đôi mình như gấm thêu!

Nhớ Huyền Trân

Qua miền đất Huế, nhớ Huyền Trân
Nước non nỡ lụy đến hồng nhan
Hai châu Ô, Lý vuông ngàn dặm
Một gái Huyền Trân sắc vẹn toàn.

Vì nước quên đi chuyện riêng mình
Giữ yên bờ cõi khỏi đao binh
Giai nhân nào kém chi danh tướng
Bất chiến mà thành, mới đáng kinh!

Từ đó, Huế ta đẹp vạn lần
Sông Hương suối tóc của Huyền Trân
Ngự bình nét ngực nàng sương phụ
Mày liễu xanh rờn ngọn Ải Vân.

Thương nhớ người ơi, ngập cõi lòng
Ai xa xứ Huế có buồn không?
Xuôi dòng Nam tiến còn ai nữa?
Mở nước non nhà đến Cửu Long!

Ngày Xưa Đi Học

Làng quê tôi nằm bên bờ Đông Hải
Màu nước xanh tiếp giáp với chân trời
Con sông Thoa lượn lờ bao bọc lại
Mùa lũ về như cồn cát chơi vơi

Lũ chúng tôi nhà nghèo năm bảy đứa
Sớm kết thân vì cùng học một trường
Thời bao cấp sắn thay cơm từng bữa
Nhưng mộng lòng đầy ắp chuyện văn chương

Nhớ biết bao những tháng ngày Trung học
Trường huyện xa cuốc bộ mấy giờ liền
Lũ con gái mỏi chân hay vờ khóc
Để nhiều chàng xoắn xuýt đến động viên

Mùa mưa tới phải tìm nhà ở trọ
Năm ba thằng một nhóm sống lưu vong
Rửa chén bát là cực hình gây gỗ
Giận và thương cứ giằng xé nơi lòng

Đêm không ngủ tập làm thơ luyến ái
Nghe mưa rơi thánh thót ngỡ ai đàn
Gió bấc lạnh thổi qua buồn tê tái
Chưa thất tình đã vờ vịt thở than

Rồi khôn lớn mỗi người đi một ngả
Kẻ chân trời, người góc bể mưu sinh
Ngày gặp lại vui mừng khôn xiết tả
Kể chuyện xưa nhắc mãi những ân tình.

Đọc Thư Tây Bắc

Em viết cho anh từ địa đầu Tây Bắc
Nơi mở nguồn dòng sông Mã kiêu hùng
Những con chữ như núi đồi cao thấp
Những âm vần như có tiếng khèn rung.

Miền đất ấy có hoa rừng, thảo dược
Có hươu sao ngơ ngác ngắm hoàng hôn
Có phượng hoàng uốn mình đuôi đỏ rực
Đậu cành cây xanh biếc lá ngô đồng.

Anh chưa được một lần về Tây Bắc
Ngắm rừng xanh từ đỉnh Phan-xi-păng
Khỏa mây trắng bềnh bồng trôi trước mặt
Nướng ngô non đêm đến tặng cô Hằng.

Rượu Nậm Pung có nồng như tình ái
Cho người xa còn nhớ mãi, quay về?
Nồi Thắng Cố chắc vẫn chờ ai đấy
Nên hương rừng Tây Bắc lắm đam mê!

Nhớ Dòng Sông Thoa

Con sông Thoa không dài, không rộng
Nước trong xanh soi bóng tre, dừa
Cũng êm ả ngày hè thơ mộng
Cũng dữ dằn lũ lụt tháng mưa

Sông chuyên chở phù sa bồi đắp
Cho quê tôi trù phú, ấm no
Những nương rẫy sắn ngô thẳng tắp
Ruộng đồng xanh thấp thoáng cánh cò

Lũ chúng tôi chơi đùa tắm mát
Thương dòng sông bé nhỏ quê nhà
Có con đò sớm chiều đưa khách
Nhớ thật nhiều mỗi lúc đi xa

Dân quê tôi cần cù, chịu khó
Đã mưu sinh sông nước bao đời
Sang tinh mơ vung chài, đơm đó
Nửa đêm còn lấp lánh đèn soi

Ai đã đến một lần đều biết
Sông Thoa là nguồn lợi ốc don
Những cua xanh, tôm càng, cá diếc
Những hến kình, dăn dắt… tuyệt ngon!

Nay đọc báo giật mình kinh hãi
Dòng sông Thoa ô nhiễm lâu rồi!
Kỷ niệm xưa trùng trùng nhớ lại
Thương sông quê đã lấm bụi đời!

Con Sẽ Về

Tám năm đằng đẵng xa quê Mẹ
Nỗi nhớ trong con lớn mỗi ngày
Tám năm Mẹ hẳn khô dòng lệ
Tóc đã như màu mây trắng bay

Ngày đi trót hẹn năm năm nữa
Con sẽ quay về, mẹ chớ lo
Dẫu khắc trong tim lời đã hứa
Mà con thuyền nhỏ vẫn xa bờ

Những chiều đất khách lòng tê buốt
Nhớ chốn quê xưa, bóng Mẹ già
Đứa con lưu lạc chưa về được
Thương mẹ trông chờ trong xót xa

Tám năm, nay Mẹ tuổi đã cao
Nắng mưa ai biết được khi nào
Bao giờ về lại nơi thềm cũ
Nghe tiếng Mẹ cười thỏa ước ao.

Nhật Ký Chiều Qua

Chiều qua có trận gió to
Một đôi chim sẻ lạc vô hiên nhà
Bộ lông ướt, lạnh run và
Dường như đói lắm như chưa ăn gì

Ngoài hiên sấm sét ầm ì
Bầu trời đen kịt khác chi mực mài
Đôi chim nhỏ tựa vào vai
Rúc đầu vào cánh tìm hơi ấm nồng

Bé Kim đang ở trong phòng
Bỗng dưng nhìn thấy nên lòng xót thương
Chạy sang cánh cửa mé hông
Mở garage vãi gạo ngon mời vào

Đôi chim sẻ ngẩng cao đầu
Ngập ngừng một chút rồi chao cánh mềm
Bay vào mổ gạo ăn liền
Mặt Kim hớn hở hiện lên nụ cười.

Mưa Chiều Chủ Nhật

Cũng chẳng còn trong tuổi hẹn hò
Mà lòng thấp thỏm chuyện vu vơ
Mưa chiều làm ướt tà áo mộng
Sẽ chẳng điệu đà bay phất phơ

Cũng chẳng còn trong tuổi say yêu
Sao tim hòa nhịp với mưa chiều
Giọt dài giọt vắn cung đàn lỗi
Ai đốt mà lòng như lửa thiêu?

Cũng chẳng sân ga đợi chuyến tàu
Mà buồn rưng rức mãi. Vì đâu?
Nhà bên có tiếng cười trong trẻo
Cái tuổi chưa hề biết khổ đau!

Cũng chẳng tiễn đưa một cuộc tình
Mà lòng chất ngất nỗi chông chênh
Có ai vén bớt làn mây xám
Để cảnh mưa chiều hết tối đen?

Giai Điệu Quê Hương

Có một người vẫn hát cho tôi nghe
Tiếng hát ngọt ngào như dòng sữa mẹ
Không à ơi cũng du dương đến thế
Tôi mơ màng ấm áp một tình thương

Có một người vẫn hát điệu quê hương
Kể tôi nghe từng đụn rơm, gốc lúa
Nỗi nhọc nhằn của nhà nông muôn thuở
Từ lúc bình minh cho đến lúc xế tà

Đây dòng sông cuồn cuộn đỏ phù sa
Đây núi hiểm, đây rừng sâu lắng đọng
Những sườn đồi lúa bậc thang vàng óng
Những cánh đồng hoa cỏ bốn mùa xuân

Vời vợi xa chưa ghé đến một lần
Quê hương đó trong tôi như máu thịt
Như tiếng hát, như giọng cười thân thiết
Đi hết cuộc đời chưa hết yêu thương

Bài Thơ Dâng Mẹ

Mẹ đã tảo tần tự ấu thơ
Nụ cười chỉ đến ở trong mơ
Thay chồng nuôi nấng đàn con dại
Dâu đổ đầu tằm vạn nỗi lo

Như cổ thụ xòe tán chở che
Mẹ đâu quản ngại nắng trưa hè
Mệ nào hãi sợ đêm đông lạnh
Cho cuộc đời con khỏi ủ ê

Tình Mẹ mênh mông cả biển trời
Như vầng dương sáng tỏa nơi nơi
Cho dù khôn lớn đi muôn nẻo
Vẫn thấy bên con Mẹ mỉm cười

Con viết bài thơ dâng Mẹ hiền
Cầu mong Mẹ được mãi bình yên
Lòng thành khấn nguyện cùng trời Phật
Cho Mẹ vuông tròn tuổi bách niên

Bát Canh Rau Cải

Tháng Giêng lất phất mưa bay
Xa quê chạnh nhớ tháng ngày ấu thơ
Nhớ tô canh cải ngày xưa
Nấu cùng tôm giã hương đưa ngạt ngào

Khoai thay cơm, vẫn ngon sao
Ân cần tay mẹ là bao la tình!
Anh em ríu rít vây quanh
Mặt hoa rạng rỡ, mắt long lanh cười

Dẫu nghèo đời chẳng thiếu vui
Đắng cay cùng với ngọt bùi sẻ san
Bữa cơm thanh đạm cơ hàn
Mà lòng ghi khắc muôn vàn tình thương

Bây giờ xa cách quê hương
Ôi chao là nhớ mùi hương cải vàng!
Nhớ bàn tay mẹ dịu dàng
Nhớ công dưỡng dục, cưu mang nhọc nhằn!

Biển Mặn Quê Em

Anh có biết quê em là biển mặn,
Sống dõi theo từng dấu cánh chim trời?
Mỗi bình minh khi sương còn se lạnh
Đoàn ngư thuyền vượt sóng tiến ra khơi

Những ngư dân ngực trần loáng loáng nước
Bắp tay săn như võ sĩ quyền anh
Da đồng hun, tóc cứng như xơ mướp
Rất đỗi hồn nhiên, chân thật, hiền lành

Mùa cá chuồn, mùa cá cơm, cá nục...
Làng xóm vui như những buổi hội hè
Tiếng gọi thưa, tiếng hò khoan thúc giục
Những con thuyền đầy ắp cá hả hê

Những bờ bãi, những rừng dương hoang dã
Những Lăng Ông, những Mộ Gió... u buồn
Hồn quê hương không ai người xa lạ
Dẫu xa rời còn khắc cốt, ghi xương

Mùa biển động sóng vỗ bờ giận dữ
Nước triều dâng, bão lụt hoành hành
Nắng rát da, mưa thì thác đổ
Mà bỏ đi, ai cũng chẳng đành!

Thưa, vậy đó! Quê em vùng biển mặn
Với những người sống vất vả cần lao
Với chất muối thấm vào lòng sâu lắng
Tình quê hương luôn mãi cứ dạt dào!

Mộ Gió

Nếu có ai chưa từng đi biển
Chưa biết đại dương quá hãi hùng
Sóng đã bao lần quen nuốt chửng
Con người sản vật, chẳng bao dung?

Anh đã có ghé về Quảng Ngãi
Dự lễ Khao lề thế lính chưa?
Để cảm nhận bi hùng thuở ấy
Trai tráng ra khơi giữ cõi bờ.

Chị đã hẳn từng nghe Mộ gió
Khóc người ra đảo mãi chưa về
Thấu cảm tang thương mùa giông tố
Xót lòng thiếu phụ ngóng chờ ghe!

Em có thấy dã tràng se cát?
Không phải tìm viên ngọc rắn đâu!
Chúng lấp biển cho đàn trẻ dại
Tìm xác cha dưới đáy biển sâu!

Những đụn cát vun lên thành mộ
Dù linh hồn tìm thấy hay không
Cũng nhang khói, hoa, đèn tế tụng
Cho hồn oan, kẻ sống an lòng!

Cửa Mỹ Á

Nơi sông Thoa và biển Đông tiếp xúc
Núi Cửa trầm ngâm, lặng lẽ cạnh bên
Những mỏm đá như chiến binh khôi giáp
Đứng trang nghiêm mặc kệ sóng vỗ ghềnh

Đầm Mỹ Á mặt gương trong tĩnh lặng
Đoàn thuyền ghe như dán ngược vào trời
Chim hải âu từng đàn tung mây trắng
Theo cánh buồm lộng gió hướng ra khơi

Dưới gốc đa lá xanh um cổ thụ
Chợ ven sông người tấp nập bán mua
Những sọt cá vảy còn tươi sắc bạc
Chen chúc cùng ruốc, mực, ghẹ, tôm, cua…

Nơi doi đất mấy ngư dân vá lưới
Lưng đồng hun dội nắng sớm ban mai
Một ông lão ung dung ngồi nhả khói
Dõi mắt theo đứa nhỏ tập vung chài

Ôi, Mỹ Á! Cái tên sao mà đẹp
Ta ra đi, hãy chờ đón ta về
Như sóng biển vẫn nhớ bờ da diết
Con thuyền nào không nhớ cửa sông quê?

Áo Bà Ba

Những chiếc áo dài mùa lễ hội
Xếp phẳng phiu, em cất vào rương
Làm vợ hiền nên em thay đổi
Áo bà ba hợp với lệ thường

Áo màu nâu da em thêm trắng
Cổ trái tim biểu hiện tình trao
Hàng khuy bấm con con xinh xắn
Khép mở tà rộn rã làm sao!

Sáng tinh mơ gánh gồng đến chợ
Buổi trưa về ước đẫm mồ hôi
Chiều ra vườn tưới rau, cắt cỏ
Áo bà ba thương mãi một đời

Anh chẳng nhớ những tà áo mộng
Mà khắc ghi hình ảnh chân quê
Xưa yêu em ngày hè gió lộng
Giờ yêu em lúc gió may về!

Bụi Duối Sau Vườn

Kính tặng Mẹ hiền nhân mùa Vu lan 2018.

Bụi duối cao, dày nhất của thôn
(Có từ cái thuở chửa sinh con)
Là nơi chứng kiến lời hò hẹn
Tình của Mẹ Cha ước nguyện tròn

Màu lá biếc xanh tưởng vĩnh hằng
Đâu ngờ giông tố cuốn trôi phăng
Chiến tranh ly tán còn chi nữa
Cây đổ, người đi cảnh bẽ bàng

Mẹ đã cần lao suốt cuộc đời
Nuôi đàn con dại sớm mồ côi
Vườn xưa bụi duối đâm chồi biếc
Mạnh mẽ vươn lên một khoảnh trời

Những sớm tinh mơ nhuộm nắng hồng
Bế cho con hái quả vàng ong
Bao mùa trái ngọt con mơ ước
Là bấy già nua Mẹ chất chồng

Xứ người mãi nhớ chuyện ngày thơ
(Kỷ niệm nào ai dễ xóa mờ)
Mong mỏi ngày nao về gặp Mẹ
Dâng Người chum duối chín vàng mơ!

Quãng Đời Làm Lính

Mười tám tuổi ta giã từ trường lớp
Khoác ba lô làm nghĩa vụ đời trai
Chí những mong đáp đền ơn đất nước
Nào ngại chi núi lớn với sông dài

Ba tháng ở nơi quân trường Phù Cát
Biết buồn vui gian khổ cảnh xa nhà
Có những lúc nửa đêm còn chong mắt
Viết những dòng thơ lính gửi người xa.

Mãn khóa học được đưa về Gành Ráng
Biển Quy Nhơn lộng gió, nước trong xanh
Ngày giáp Tết chép bài thơ tâm trạng
“Những Ngọn Đèn Ve” bị thủ trưởng hành!

Vượt An Khê lên Pleiku phố núi
Chiều mù sương không má đỏ, môi hồng
Đoàn thương binh trở về từ chiến trận
Ánh mắt buồn, máu đỏ nhuộm màu bông!

Đêm đứng gác nơi bìa rừng giá rét
Luồng gió tanh hơi thở thú rình mồi
Trăng hạ tuần treo móc câu thần chết
Những ngọn cây chỉa nanh vuốt chọc trời!

Tiết tháng Chạp mưa rừng buồn hiu hắt
Chàng tân binh hồi hộp đợi người thân
Cô thôn nữ hóa nàng tiên là thật
Khi quanh ta là súng, đạn, thù hằn!

Vấn Vương

Tơ lòng vương vấn phải duyên em
Tiếng trúc lời mai xáo động rèm
Sợi chỉ yêu đương chưa kết chặt
Mà sao lối mộng muốn vào xem!

Thề non hẹn biển rất xa xôi
Chỉ biết vì nhau dẫu khác trời
Hai mảnh hồn đơn còn khuyết bóng
Lệ sầu đêm lạnh mắt nào rơi?

Cuối trời lãng tử nhớ người tiên
Cũng nhớ in như bến nhớ thuyền
Như nước trường giang thương nhớ núi
Trong đời nhớ mãi một tên riêng!

Tình kia sương gió sẽ mờ phai
Hay nỗi buồn đeo sợi ngắn dài?
Nếu có một lần ta gặp gỡ
Đường xuân chớ vội rảo hoa hài.

Giang Hồ Khúc

Hai mươi tuổi ta giang hồ vặt
Vai ba lô ôm mộng dế mèn
Cứ tưởng *phượt* cùng trời cuối đất
Sẽ gặp nàng kiều nữ làm quen

Từ đấy quê hương thành nỗi nhớ
Mẹ thương con đỏ mắt ngóng về
Chim sổ lồng say trời đất lạ
Nhắc làm gì gợn sóng sông quê?

Giang hồ! Giấc mộng trai nung nấu
Thúc giục lòng ta như suối reo
Ôi, chí phiêu lưu hòa dòng máu
Chảy trong vi mạch trẻ quê nghèo

Giang hồ! Cứ ngỡ giang hồ vặt
Cũng đã đi xa nửa địa cầu
Khác gì thuở nọ chàng Từ Thức
Hồi hương chẳng thấy bạn xưa đâu

Cái thuở mắt xanh nhìn thế tục
Khăp trần gian lăng kính vạn hoa
Ta, một kẻ nhà quê mắt lác
Ngắm vịt trời mộng tưởng thiên nga

Nhánh cỏ tang bồng thời tuổi dại
Lụn tàn theo món nợ áo cơm
Hồ trường chẳng rót vào tứ hải
Mơ rót cho đầy mắt mỹ nhơn

Bốn chục năm qua quay nhìn lại
Nhạt nhòa chiếc bóng kẻ lang thang
Giấc mộng giang hồ ngày xưa ấy
Như tà dương trước lúc hôn hoàng.

Lầm lũi trên con đường thiên lý
Thời gian tuấn mã lướt qua mành
Nay thấm mệt dừng dân để nghỉ
Soi bóng mình tóc chẳng còn xanh!

Tiễn Em

Qua đường truông vắng chiều nay
Gặp hoa vàng nở thêm cay đắng lòng
Thu về ngấp nghé rừng phong
Lá xanh than thở sắc hồng cợt trêu

Trên cành xa xót chim kêu
Bước chân ai nặng bao nhiêu nỗi niềm
Thu này đã vắng bóng em
Còn ai đón đợi đoàn viên trăng rằm

Người xa xăm, mộng xa xăm
Lẻ loi tiếng nhạn buồn ngân cuối trời
Em về chốn áy mù khơi
Bơ vơ một bóng ta đời tha phương

Ngậm ngùi trong nỗi xót thương
Chia ly nào chẳng đoạn trường lòng nhau
Em về đâu? Ta về đâu?
Một vầng mây trắng trên đầu tóc tang!

Nước Mắt Cá Sấu

Anh làm thơ khóc tiễn
Một đứa em qua đời
Con cháu bảo khéo diễn
Nước mắt cá sấu rơi!

Có bao nhiêu người thấy
Cá sấu khóc người thân?
Thơ là niềm cảm xúc
Hơn bạc tiền vạn lần!

Mà quả thật cá sấu
Nếu có khóc người thân
Thì giọt nước mắt ấy
Cũng quý hiếm vô ngần!

Những lời thơ ai điếu
Là máu, lệ. tim gan...
Đứa vô tâm chẳng hiểu
Cứ cho là tôi gàn.

Thơ không là tiền bạc
Nên bọn chúng cóc cần
Giỗ đầu em, tôi thắp
Trong lòng một nén nhang!

Cảm Tác Ca Khúc "Hận Đồ Bàn"

Tôi không phải mang dòng họ Chế
Vẫn tâm tư vận nước Chiêm Thành
Đồng điệu với dân Hời có lẽ
Cùng lưu vong trên chính quê mình?

Cô gái Việt làm dâu Chiêm quốc
Bảy trăm năm hồn vẫn đi về
Cháu con bà ai còn ai mất?
Thành quách xưa chẳng dấu tích gì!

Ô, có phải Chiêm nương quá đẹp
Lả lơi dâng điệu múa nghê thường
Đôi tay ngà rót chung rượu ngọt
Làm nhụt lòng, giảm chí quân vương?

Từ lúc Chế Bồng Nga tử trận
Những trai hùng tướng giỏi nơi đâu?
Biển réo gọi chiến thuyền vượt sóng
Rừng xanh mơ tiếng rống voi chầu

Những ngọn tháp của thời hưng thịnh
Nay tan hoang đổ nát rêu phong;
Những vị thần linh thiêng dũng mãnh
Bị thu hồi bí tích thần thông?

Những đóm lửa ma Hời thấp thoáng
Đang tìm về với núi sông xưa,
Ca khúc "Hận Đồ Bàn" bi tráng
Cũng chỉ buồn, nuối tiếc vu vơ!

Được Tin Con Vào Đại Học

Nhận được tin thư con trúng tuyển
Vào trường Đại học Toronto
Lòng mừng con trẻ luôn cầu tiến
Nhưng vẫn âm thầm bao nỗi lo!

Mai này phải sống xa cha mẹ
Nơi phố người đông chốn thị thành
Cám dỗ, nhiễu nhương, và cạm bẫy...
Tuổi đời mười tám quá non xanh

Mẹ biết chim khôn cần rời tổ
Xoải đôi cánh nhỏ, ngắm trơi cao
Ngại gì mưa nắng hay giông gió —
Núm ruột làm sao không nhói đau?

Cha mãi hằng tin và hy vọng,
Nhắn con yêu dấu một lời khuyên,
Muốn thấy non cao cùng biển rộng
Thì hãy kiên tâm, chí vững bền!

Tự Tình Với Bóng

Có những lúc ta thấy buồn biết mấy
dù quanh ta vạn vật vẫn hồng tươi
có những lúc ta thấy mình khờ dại
khỏa ưu tư cố tìm lấy nụ cười!

Có những lúc ta giận mình quá đỗi
giơ cao tay với hái thứ mơ hồ
đầu chưa bạc mà tâm hồn già cỗi
sự thật chưa tường nói chuyện hư vô!

Có những lúc ta thấy mình nhỏ bé
đời mênh mông, nhân thế quá hững hờ
trao chân tình nhầm vào nơi khinh rẻ
bởi không đành trá ngụy một hồn thơ

Có những lúc tưởng chừng là thấu hiểu
niềm đau thương sâu tận đáy a tỳ
phút đối diện mới hay rằng mình thiếu
chuyện cuộc đời chưa cặn kẽ xét suy

Có những lúc ngồi lặng thinh hỏi bóng
cõi ta bà mộng huyễn lạc về đâu?
Thực hay hư dù kẻ khinh người trọng
một trăm năm là nước chảy qua cầu!

Thơ Mừng Sinh Nhật Con Gái

Con gái người xưa ví với hoa
Nhưng riêng cha mẹ vẫn xem là
Món quà lớn nhất trời ban tặng
Lúc con chào đời khóc oa oa

Bé nhất cho nên nội ngoại yêu
Thường ngày nhõng nhẽo bị anh trêu
Cứ hay méc mẹ... đòi quà vặt
Dỗi chuyện không đâu để được chìu

Năm nay mười bảy tuổi đời xanh
Không cần son phấn cũng tươi xinh
Nhưng còn khờ khạo, ngây thơ lắm
Chỉ biết siêng năng chuyện học hành

Sinh nhật mỗi năm được mở qùa
Bạn bè sum họp đủ gần xa
Năm nay Covid không người tới
Chỉ có vần thơ của chính ba

Chúc con sinh nhật vạn điều may
Luôn luôn hạnh phúc cả đời này
Khiêm tốn, tự tin và mạnh mẽ
Sẵn sàng chào đón một tương lai

Quán Trọ Tuyệt Vời

Em đừng sợ trần gian là quán trọ
Rồi ra đi như kẻ chẳng chung đường
Xuân dẫu ngắn nhưng muôn hoa đua nở
Nên hạ vàng cây trái thoảng đưa hương

Vâng, đời vốn dĩ vô cùng ngắn ngủi
Lắm bão giông và đầy rẫy vô thường
Nhưng đến hẹn là đông tàn xuân tới
Vẫn luân hồi trong thế giới tai ương

Em chớ ngại trần gian là quán trọ
Rồi khép mình trong vỏ ốc cô đơn
Thử trải nghiệm yêu đương và gắn bó
Như hoa thơm cỏ lạ của tâm hồn

Xin cảm tạ trần gian này tuyệt mỹ
Cõi thiên đường nào sánh được đâu em?
Vạn sắc hương và muôn ngàn thi vị
Mỗi sát na đều chứa chất diệu huyền!

Trăng Chỉ Tròn Nơi Cố Hương

Từ thuở dấn thân vào gió bụi
Vẫn mong thỏa chí vặt, giang hồ
Ai dè biển lớn non cao ngất
Nên đành xếp xó mộng tầm vơ

Một bước một xa trời cố quận
Bốn mươi năm chẵn thoáng qua vèo
Ta con thuyền nhỏ chiều giông tố
Làm sao về bến để buông neo?

Trăng ở quê nhà, trăng viễn xứ
Nơi đâu cũng tỏa sáng đêm rằm
Nhưng ta một gã giang hồ vặt
Chỉ thấy trăng tròn nơi cố hương.

Nhắn gửi biển xanh với gió ngàn
Đưa ta về lại chốn yêu thương
Để nghe giọng Quảng hò Ba Lý
Trên bến Sông Thoa ngọt lịm đường

Tự Tình Sáu Mươi Năm Cuộc Đời

Tháng Chín năm nay mừng sinh nhật
Tròn vòng hoa giáp sáu mươi năm
Ngày sau nếu có về lòng đất
Chữ *Thọ* đề bia chỗ tớ nằm

Thiên hạ có ai người không chết
Sống mà lú lẫn phỏng được chi?
Cháu con thân thuộc đều không biết
Tồn tại trăm năm chẳng ích gì

Sáu chục mùa xuân qua thấm thoát
Nao lòng nhớ lại tháng ngày xanh
Cũng mơ, cũng mộng cùng trăng gió
Cũng lắm ngôn tình chuyện cốm chanh

Chẳng có công lao chi để kể
Chẳng phong lưu, cũng chẳng hoang đàng
Không nghèo kiết xác, không phung phí
Rượu trà… thỉnh thoảng học làm sang

Tóm lại sáu mươi năm tớ sống
Đã yêu, đã hận, đã lôi thôi
Đã luôn mê muội mà ca tụng
Tứ khoái trần gian mãi tuyệt vời!

Sinh Nhật

Hai mươi tháng chín mừng sinh nhật
dậy sớm vệ sinh chải tóc râu
mặc bộ comple còn mới nhất
thắp nén nhang thơm khấn nguyện cầu

Hai đứa con ngoan đồng thanh chúc
mừng ba sinh nhật vạn niềm vui
mỗi ngày đều là ngày hạnh phúc
chẳng phải lo âu, sống thảnh thơi

Mở gói quà xinh của vợ tặng
một chiếc đồng hồ hiệu, mới toanh
kèm theo dòng chữ thật kỳ diệu:
"Suốt đời em cũng chỉ yêu anh!"

Mở gói quà cô con gái út
một thẻ Gift-card mua cà phê
với hàng chữ nhỏ thật nắn nót
"To Sweet Dad, Happy Birthday!"

Mở gói quà của con trai lớn
một chiếc laptop còn mới tinh
ghé vào tai bố, hắn nói nhỏ:
"Dành cho ba để viết thơ tình!"

Hạnh phúc giản đơn là như thế
không cần kiếm ở chốn thiên đường
dẫu có nghèo hèn hay vất vả
quanh mình luôn có những người thương.

Mộng Tào Lao

Thời trẻ hay mơ mộng hão huyền
Được làm lãng tử, ngoạn non tiên
Thong dong ngày tháng cùng thơ phú
Sống cảnh vô ưu, chẳng nhọc, phiền

Đêm ngủ thường nằm thấy chiêm bao
Lạc loài đến tận xứ tiên nào
Chẳng cần lo nghĩ tiền, cơm, áo...
Bữa ăn toàn hải vị sơn hào

Ngày ngắm con thuyền giữa biển khơi
Ước gì được thong thả rong chơi
Trên con thuyền mộng, cùng trời đất
Xem thử mỹ nhân được mấy người?

Bốn bức tường vôi khó nhốt lòng
Ngồi trong lớp học nghĩ mông lung
Muốn làm cánh nhạn bay ngoài cửa
Quả đất nơi đâu chỗ tận cùng?

Nếu biết ngày nay mộng lại thành
Tha phương biệt xứ - kiếp thuyền nhân
Thì xưa còn bé – đừng mơ mộng
Đâu có bây giờ nhớ cố hương!

Quê Hương Ngày Trở Lại

Chín năm trở lại thăm quê cũ
Nửa vòng trái đất soãi cánh chim
Buồn vui tao ngộ dâng đầy ứ
Biết kể làm sao hết nỗi niềm

Quê hương đó một trời nắng hạ
Nóng như nung rám cả mặt người
Ôi, rất quen mà sao rất lạ
Vành môi khô héo hắt nụ cười

Biển thôi xanh màu xanh ngọc bích
Nước đen sì cống rãnh hồ tôm
Một quá khứ hóa thành trầm tích
Bầy dã tràng se cát buồn hơn

Những con đường bê tông hun hút
Không cỏ xanh, xa lạ dị thường
Những hàng rào thép đan mắt lưới
Biến xóm làng thành cá trơ xương

Mẹ già tuổi hạc dường đã lẫn
Nhìn đứa con xưa chẳng nhớ ra
Nước mắt vui mừng chừ đã cạn
Vì khóc đời con đã sắp lòa

Những người chị mái đầu bạc trắng
Thương em mình đất khách tha hương
Đã nếm trải bao điều cay đắng
Tim chai sần, mắt vẫn rưng rưng

Những đứa bạn xưa, tìm chẳng thấy
Kẻ chân trời, người góc bể mưu sinh
Ngôi trường cũ không còn nguyên vậy
Dẫu to đùng vẫn cứ buồn tênh

Ngày trở lại nhiều điều đã khác
Riêng yêu thương chẳng đổi thay gì
Vẫn thắm thiết vòng tay ôm chặt
Vẫn ngọt ngào lời mẹ từ bi!

Tôi Về

Tôi về qua phố phường năm cũ
Nhộn nhịp người, xe, những tiếng còi…
Nắng đổ trên đầu như đổ lửa
Dòng người đông nghịt cuốn chân trôi

Tôi về qua con sông ngầu đục
Mặt nước đìu hiu thum thủm mùi
Đàn trẻ nhà ai đang bắt ốc
Lưng trần đen nhẻm cột nhà thui

Tôi về ngang cánh đồng năm ấy
Lúa chẳng còn xanh thuở dậy thì
Lối dọc đường ngang thành phố xá
Nông phu mất ruộng bỏ làng đi

Tôi về ngang cánh rừng dương biển
Chỉ còn trơ trụi gốc cây khô
Dăm con bò ốm đang lười biếng
Gặm đám cỏ già vẻ ngẩn ngơ

Tôi về thao thức theo con sóng
Ngọn gió Nồm nam khẽ thở dài
Trăng của quê nhà, trăng tuổi mộng
Vô tình lấp lánh giọt buồn ai.

Viếng Mộ Cha

*Thành kính tưởng niệm 48 năm Người Cha
kính yêu quá cố (27.5.1971 - 27.5.2019 al.)*

Một đời Người sống thật thà, lương thiện
Không a dua theo giậu đổ bìm leo
Lòng khoáng đãng mông mênh như biển
Gặp gian nan vẫn giữ vững tay chèo

Bởi chiến tranh nên xa quê, lìa xứ
Nay Nha Trang, mai về lại Sa Huỳnh
Không bỏ biển dẫu biết rằng sinh tử
Đang chực chờ mỗi giây phút mưu sinh

Một túp lều cất bên bờ cát lở
Sóng ầm ì đe dọa cuốn trôi phăng
Người vất vả tháng ngày lo chống đỡ
Khiêng từng hòn đá nặng chắn triều dâng

Ôi! Cứ tưởng có niềm tin sắt đá
Không Quốc gia, chẳng Cộng sản : an lành
Là thường dân trong cái thời giặc giã
Rất dễ dàng súng đạn cướp đời xanh!

Khi cha mất con chưa tròn tám tuổi
Nước mắt rơi chua xót những đêm trường
Thời ly loạn tuổi thơ con chìm nổi
Cả bầu trời tang tóc cảnh thê lương

Kẻ bắn cha là một thằng lính ngụy
Vừa non gan, vừa bấn loạn tâm thần
Giữa phiên gác bỗng giật mình, mất trí
Xả súng vào từng bóng dáng ngư dân!

Con nay đã thứ tha tên thủ phạm
Hạn thù xưa như bọt biển tan bờ
Dẫu mất cha cuộc đời con u ám
Nỗi đau này khắc đậm cả tuổi thơ

Trước mộ cha con thành tâm khấn vái
Cầu cho Người siêu thoát chốn Tiêu Dao
Chuyện ngày xưa ngậm ngùi con nhớ lại
Thắp nén hương trong thương tiếc, nghẹn ngào.

Mất Cha

Năm hai năm trước ngày này
Cha tôi mất lúc đạn bay Sa Huỳnh

Nghe như trời sập thình lình
Cút côi đứa trẻ mới lên chín, mười

Gọi thầm hai tiếng Cha ơi!
Trái tim tan nát lệ rơi ngắn dài

Bể dâu mấy cuộc đổi thay
Nổi chìm phận mọn năm hai năm ròng

Con đi muôn dặm núi, sông
Vẫn không tìm được cội tùng bóng cha

Đời con nửa thế kỷ qua
Lênh đênh đâu cũng vẫn là mồ côi!

Gánh

Một đôi quang gánh trên vai
Mẹ tôi đi suốt đường dài trần gian

Gánh bao nhiêu nỗi cơ hàn
Của thời bé dại lầm than, nhọc nhằn

Gánh đắng cay lúc tuổi xuân
Gánh niềm bất hạnh, gian truân góa chồng

Gánh đàn con dại, thêm đông
Chiến tranh lìa xứ nhà không có nhà

Gánh bao mưa nắng xót xa
Bó rau hạt gạo quả cà nuôi con

Gánh luôn buồn bã, héo hon
Nửa đêm khuya khoắt Mẹ còn vá may

Còng lưng gánh gió heo may
Để con có được tháng ngày ấm êm.

Về Thôi Em

Thôn xóm cũ bây giờ sao vắng vẻ
Nhiều chàng trai, cô gái bỏ quê đi
Thời đại văn minh, làm người thực tế
Thích xa hoa, ưa giả dối, cầu kỳ

Buổi chợ quê toàn cụ già mua bán
Bóng liêu xiêu, khập khễnh tấm thân gầy
Không áo hoa nên nặng màu u ám
Không tiếng cười giòn, để được vui lây

Nhớ làm sao dáng thon mềm con gái
Giữa đồng xanh đứng tát nước gàu đôi
Dưới nắng vàng đưa tay liềm gặt hái
Nón che nghiêng chị gánh lúa đâu rồi?

Hơn mười năm bôn ba nơi phố thị
Khói bụi đô thành hồn đã thôi trong
Đêm xứ lạ có bao giờ em nghĩ
Ngọn đèn kia như mắt mẹ chờ mong

Về thôi em, lúa ngoài đồng trĩu hạt
Ta cùng nhau chung tay gặt nhé em
Dẫu quê hương ngọn gió Lào bỏng rát
Bầu trời cao trăng kéo cánh diều lên.

Quê Hương

Quê hương là cuống rún
mẹ đem chôn sau vườn
thấm sâu vào lòng đất
như suối nguồn yêu thương

Quê hương là lớp học
bập bẹ chữ i tờ
những bàn tay nắn nót
chép ca dao, vần thơ

Quê hương là bè bạn
thuở mười hai, mười ba
cùng tắm sông, hái ổi
chơi đá dế, chọi gà...

Quê hương là giọng nói
của cô bé cạnh nhà
tình yêu em chưa ngỏ
đã vội vàng chia xa

Ôi, quê hương còn đó
không ai cướp được đâu
xa xôi lòng còn nhớ
cho đến bạc mái đầu!

Mời Em Về Thăm Đất Quảng

Mời em một lần thăm quê anh
Bên dòng Trà Khúc đẹp trong lành
Với những guồng xa ngàn năm tuổi
Chuyển nước về tưới mát đồng xanh
Mời em ghé lại một đôi làn
Thăm quê hương "Chàng Trai Đất Việt"
Nơi chẳng thiếu anh thư, tuấn kiệt
Những nhà thơ và những gian thần!
Mời em về thăm biển quê anh
Dang tay đón mặt trời thức dậy
Xem con thuyền oằn mình rời bãi
Nhớ hồng hoang trầm tích Sa Huỳnh
Mời em nếm mạch nha, đường phổi
Ngọt lừ môi. Cay quế Sơn Hà
Cù Lao Ré nồng hương hành tỏi
Thử món don sông Vệ, sông Trà.
Cùng anh về thăm đất quê cha
Biển mặn, đồng chua, nơi rốn bão
Những con người suốt đời tần tảo
Dù nghèo, vẫn nở nụ cười hoa!

Mời em một lần thăm Quảng Ngãi
Quê ta!

Quê Hương Tìm Về

"Quê hương là gì hở Mẹ" (ĐTQ)
Cớ sao họ cấm ta về?
Lớp lớp người người bất kể
Đường xa, đói khát... hồi quê?

Quê hương hẳn là nơi chốn
Bình yên nhất quả địa cầu
Giống như lòng Mẹ nồng ấm
Cho con tựa lúc khổ đau

Quê hương là hầm trú ẩn
Mỗi khi giông bão trong đời
Quê hương là phao cứu nạn
Khi ta đuối nước ngoài khơi

Quê hương như là máu thịt
Lá lành lá rách đùm nhau
Giá gương nhiễu điều bao bọc
Tình thương như ngựa một tàu

"Quê hương là gì hở Mẹ"
Đường xa, đói khát vẫn về?
Thanh niên, cụ già, em bé...
Đi như bừng tỉnh cơn mê?

Nhớ Thăng Long

Nhớ Thăng Long nơi rồng thần vùng vẫy
Đất hùng thiêng Lý Thái Tổ định đô
Nước Đại Việt đã tự cường từ đấy
Truyền cháu con cùng giữ vững cơ đồ

Nhớ Thăng Long với Huyền Trân công chúa
Vâng lời cha tiến vào đất Đồ Bàn
Đem hạnh phúc của một đời con gái
Để đổi về từng tấc đất giang san

Nhớ Thăng Long làm giặc Minh khiếp sợ
Gã Vương Thông phải thỉnh tội, cầu hòa
Bình Ngô Cáo trời Nam thêm rạng rỡ
Lại một lần ta hát khải hoàn ca

Nhớ Thăng Long chúa Nguyễn Hoàng từ biệt
Vác gươm thiêng mở nước phía trời nam
Theo dấu chân, từng lớp người anh kiệt
Phá hoang sơn, diệt thú dữ dựng làng

Nhớ Thăng Long, vua Quang Trung Nguyễn Huệ
Hỏa tốc hành quân, khói súng nhuộm bào
Mùng Năm Tết đánh tan Tôn Sĩ Nghị
Chiến thắng còn vang dội đến ngàn sau

Ôi, nhớ lắm hồn Thăng Long, Đại Việt
Hơn ngàn năm chung đúc giống Tiên Rồng
Dẫu xa xôi vẫn thầm yêu tha thiết
Hẹn một ngày về lại đất Thăng Long.

Gửi Áng Mây Chiều

Muốn hỏi mây chiều bay đến đâu
Về xuôi hay ngược bến giang đầu?
Cho ta theo với tìm quê mẹ
Nơi đã xa rồi, xa rất lâu

Từ độ ly hương đếm tháng ngày
Thời gian như cát lọt qua tay
Mà người xa xứ chưa về được
Chẳng ngục tù chi vẫn đọa đày

Quê cũ còn ai ngóng đợi chờ,
Còn ai tha thiết gọi trong mơ
Một tên người cũ đầy yêu mến
Của thuở xa xôi tuổi hẹn hò?

Mây ở trên trời bay cứ bay
Tụ tan vẫn mặc thế gian này
Chỉ người ly biệt buồn thương cảm
Xót cuộc tình nào khóc gió mây.

Biển xưa

Tôi lại về nơi chốn biển xưa
Vòm xanh in đạm mấy tàu dừa
Đàn chim theo dấu tìm luồng cá
Rộn rịp mái chèo tiếng nước khua

Bờ cát vàng mơ trải dưới chân
Sóng xanh tung bọt trắng vô ngần
Tiếng đàn em bé cười trong vắt
Đuổi chú còng con cuống quýt chân

Dãi núi xa xa đứng lặng im
Mây chiều phơ phất lụa tiên mềm
Tôi mơ cổ tích làm hoàng tử
Công chúa Thủy tề lại chính em

Theo dấu hư vô về dĩ vãng
Khung trời thơ mộng của ngày qua
Ngày xanh bừng nở bông hoa nắng
Tôi cũng hồn nhiên như thuở xưa!

Quê Hương, Em và Ta

Viễn xứ tàn xuân còn lạnh lắm
Gió lùa xiêu vẹo dáng người đi
Mắt nhớ nhung ai nhiều u ám
Phương trời mờ ảo mộng thiên di.

Em gửi giùm anh thêm chút nắng
Xóa giùm hơi lạnh của tuyết sương
Đốt giùm ngọn lửa trong đêm vắng
Cho lòng bừng dậy vạn yêu thương.

Quê nhà phượng thắm đang mùa đỏ
Áo dài duyên dáng nét đan thanh
Dạo bước chân mềm trên phiến cỏ
Em có chạnh lòng nhớ đến anh?

Quê cũ đìu hiu một bóng người
Ngóng chờ viễn khách cuối trời sương
Tình yêu lặng lẽ nhưng nồng thắm
Như sợi nắng vàng ngọt sắc hương.

Vợ Tôi

Vợ tôi tính nết dịu hiền
nhưng không ủy mị than phiền vu vơ
vợ tôi không biết làm thơ
nhưng yêu cái đẹp, tôn thờ chân như

Ghét gian trá, thích nhân từ
công dung ngôn hạnh dường như vẹn toàn
không gương nga, chẳng trái xoan
mi thanh mục tú thập toàn mỹ nhân

Vợ tôi ăn mặc thanh tân
không xài điện thoại cả ngàn đô la
không ngồi lê, nói điêu ngoa
chồng con sau trước cửa nhà chăm lo

Xóm giềng quyến thuộc thân sơ
anh em cha mẹ chẳng hờ hững ai
tôi không đắm sắc mê tài
mà yêu cái nết đẹp hoài ngàn năm!

Thơ Tình

Em một phương trời tôi một phương
Chẳng chung lối mộng chẳng chung đường
Mà sao cứ mãi tên người gọi
Có chút gì như thể nhớ thương

Em sống vô tư giữa cuộc đời
Còn tôi phiêu bạt cánh bèo trôi
Bây giờ nếu chẳng nên chồng vợ
Đừng hẹn ngày sau khó tách rời!

Hoa đẹp thơm hương cũng có thì
Ái tình chỉ thắm lúc hồn si
Nếu mai *"lửa tắt bình khô rượu"*
Thì chuyện ái ân có nghĩa gì!

Xin hãy yêu tôi chỉ một lần
Và đừng nghi ngại chớ phân vân
Hãy yêu như chỉ yêu lần cuối
Cho trái đam mê ngọt tuyệt trần.

Bài Tụng Ca Phụ Nữ

Phụ nữ đâu chỉ là hoa
Còn là cả cây và trái
Là những bà mẹ vĩ đại
Là những kỳ nữ, anh thư

Adam thuở xưa may mắn
Giữa chốn địa đàng cô liêu
Có nàng Eva xinh đẹp
Trao cho trái táo mỹ miều

Những vị hoàng đế kiệt xuất
Các ông lãnh tụ thiên tài
Giê-su hay là Đức Phật
Phụ nữ đều sinh quý ngài

Phụ nữ không là hết thảy
Cũng là vùng trời vô biên
Phụ nữ không là đòn bẫy
Cũng làm thế giới chao nghiêng

Bài thơ ngày Thanksgiving
Tụng ca toàn thể phụ nữ
Dành tặng luôn mẹ và em
Những người suốt đời không quên!

Nha Trang Anh Về

Nha Trang ngày đó anh về
Nắng hiu hắt nắng, buồn lê thê buồn
Biển xanh lớp lớp sóng dồn
Thầm thì gió kể ngọn nguồn ngày xưa

Vầng trăng chửa tỉnh giấc mơ
Bàn tay vẫn nhớ những tờ thư trao
Kiếp này chẳng được bên nhau
Làm sao dốc cạn một câu chung tình?

Em là em của riêng anh
Hoa là hoa của nụ tình đầu tiên
Nợ nhau một mối lương duyên
Kiếp sau xin bến với thuyền đừng xa!

Mai Sau

Anh về qua ngõ cũ
Tìm lại dấu tích xưa
Vầng trăng thề ngày đó
Bây giờ rụng phương nao?

Năm năm dài xa cách
Năm năm em lệ trào
Trái tình yêu chân chất
Chín mọng mà chưa trao

Vườn nhà em vắng vẻ
Không lời oanh hót chào
Bé nhà ai gọi mẹ
Mà tim anh nhói đau

Bốn mươi năm rồi đó
Biết bao nhiêu ba đào?
Một vòng tay còn nhớ
Chẳng hỏi lòng tại sao?

Cầu duyên chia lối mộng
Hai cuộc đời hư hao
Lạy trời cho tái ngộ,
Trong luân hồi mai sau!

Nhớ Tiếng Chim Cu

Tháng mười giữa tiết mùa thu
Không còn nghe cúc cù cu gọi tình
Của đôi chim gáy xinh xinh
Cúc cù cu... mỗi bình minh ngày hè

Bốn mươi năm sống xa quê
Tiếng chim đất khách gọi về tuổi thơ
Cây cao bóng mát ngày xưa
Cúc cù cu... những buổi trưa oi nồng

Như ai rót mật vào lòng
Như ai vén mở mênh mông vòm trời
Tiếng chim tuổi ấu thơ tôi
Là giai điệu của một thời mộng mơ

Tháng năm mái tóc bạc phơ
Tiếng chim viễn xứ vẫn ngờ chim xưa.

Niềm Riêng

Từ em mộng gửi mây ngàn
Ngày tơ tưởng nhớ, đêm lan man sầu

Con đường thiên lý về đâu?
Trầm luân cát bụi, dãi dầu nắng mưa

Quê nhà bên chấn song thưa
Mỏi mòn chờ đợi mấy mùa xuân phai

Thương nhau nén tiếng thở dài
Gìn vàng giữ ngọc mặc ai mận đào

Chàng đi biển rộng non cao
Thiếp về gửi gắm tình vào gió mây.

Giấc Mộng Tình Yêu

Chỉ vì một sợi tơ vương
Có hôm thức suốt canh trường chờ nhau
Thuyền kia biết biển nông sâu
Mới yêu mà đã bạc đầu gọi tên!

Hiểu nhau từ thuở mới quen
Biển xôn xao sóng cho thuyền đắm say
Mênh mang con nước vơi đầy
Mông lung cõi mộng ngất ngây tâm hồn

Nhường nhau mỗi lúc giận hờn
Nào khi ấm lạnh vui buồn sẻ chia.
Chỉ nhìn một mảnh trăng khuya
Có hôm lệ đã đầm đìa hoen mi

Biển bao la nghĩ ngợi gì?
Mới vừa bão tố, chợt khi thâm trầm!
Biết bao mộng ước xa xăm
Thuyền mơ bến đỗ trăng rằm đầy khoang

(Đi tìm một giấc mơ hoang
Đâu là địa ngục, thiên đàng hỡi em?)
Về đây hóng gió bên thềm
Đâu còn lẻ bóng ngày đêm đợi chờ!

Là Tri Kỷ

Là tri kỷ đừng nên câu nệ
Chuyện ta mình nghịch ý sai lòng
Ai cũng có vui buồn khôn kể
Đừng cạn tàu ráo máng đếm đong

Là tri kỷ đừng nên bỡn cợt
Xem giao tình như tiếng cười khan
Lời hứa hẹn như lươn trơn tuột
Nay chân thành mai hóa dối gian

Là tri kỷ xin đừng buông thả
Sớm bên đông tối ở bên đoài
Xem cảm tình mỏng manh như lá
Trái tim người không thể chia hai

Là tri kỷ phải chăng thấu hiểu
Dù bọt bèo cũng nghĩa tâm linh
Gốc và ngọn không cần đối chiếu
Vì cả hai chung bóng, chung hình!

Mười Hai Cảnh Đẹp Quảng Ngãi

Ấn trời đóng ở trên sông
Uy linh hiển hiện khắp vùng nước non
Đầu rồng giỡn với sóng cồn
Bức tranh dã sử như còn huyền linh

Liên Trì trăng xuống tẩm mình
Ngàn sen thơm nức hương trinh đất trời
La Hà trận đá nơi nơi
Vẳng nghe chiêng trống một thời đâu đây

Bút thiên vẽ giữa tầng mây
Là thơ, là họa mê say lòng người
Ai lên Thạch Bích mà coi
Ráng chiều sắc đá sáng ngời ngọc châu

Thạch cơ ông lão buông câu
Đợi thời, chờ đấng vương hầu ghé thăm?
Ai xây cồn cát thành mâm
Đây miền An Hải ngọc trầm biển khơi

Kìa thôn Cổ Lũy mồ côi
Khói lam nhẹ tỏa bồi hồi chiều quê
Hà Nhai thuyền đợi ai về
Mênh mông sóng nước, bốn bề gió reo

Vu Sơn vách núi cheo leo
Nai kêu, vượn hú thác treo lưng trời
Vân Phong ngăn cách hai nơi
Rành rành Nam-Ngãi đất trời phân minh

Mười hai thắng cảnh quê mình
Xinh xinh như những bức tranh hoạ đồ.

Trăng Sa Huỳnh

Đêm lặng lẽ chìm vào cô tịch
Vầng trăng non chênh chếch trời cao
Nằm nghe sóng vỗ lao xao
Sa Huỳnh hỡi, trăng đêm nào khó quên?

Hai trái tim thề nguyền ân ái
Giọt sương đêm nặng mái đầu xanh
Lời yêu thương đó nồng nàn
Mặn như ngọn gió từ ngàn khơi xa

Đêm huyền diệu như là cổ tích
Ánh trăng cùng sóng bích hòa đàn
Lăng xăng mấy chú dã tràng
Hình như từ thuở hồng hoang vẫn đào

Đôi môi em ngọt ngào tình tứ
Đưa anh vào huyền sử tình thơ
Phải chăng từ đó đến giờ
Vẫn còn dấu vết trên bờ môi ai?

Triền cát trắng chạy dài thoai thoải
Êm như nhung vây lấy đôi ta
Lan man cứ tưởng đâu là
Anh Chử Đồng Tử, em là Tiên Dung.

Một khung cảnh vô cùng thơ mộng
Chị Hằng Nga cũng động lòng phàm
Trốn vào sau ngọn núi lam
Trả đêm cho những tình nhân mặn nồng

Cây Đa Đầu Làng

Làng tôi có cây đa cổ thụ
Cả xóm thường khấn vái cầu xin
Bọn trẻ con hầu như khiếp sợ
Chẳng bao giờ trèo bắt tổ chim

Dưới gốc cây khói nhang nghi ngút
Người ngang qua lặng lẽ, kiêng vì...
Chiếc lá rơi giật mình hoảng hốt
Vội cúi đầu lủi thủi bước đi

Những ông táo, bình vôi dưới gốc
Vun thành gò. thành đống từ lâu
Tàn lá rậm lũ chim sâu hót
Như vọng về từ cõi âm u

Bọn quỷ ma không ai thờ tự
Cũng kéo về trú ngụ, ăn theo
Lễ Cô Hồn mỗi năm đều có
Khói hương thơm, vàng mã thật nhiều

Rồi một hôm đùng đùng giông tố
Thân cây già bị đánh gãy đôi
Cả làng nước đến xem chợt ngộ
Mối mọt ăn rệu rã lâu rồi!

Những Đóa Hồng Đất Mẹ

Tôi đã gặp trên quê hương Quảng Ngãi
Những mẹ già, những người chị, người em
Trong dáng dấp, nụ cười tôi như thấy
Nết đảm đang, và vẻ đẹp dịu hiền

Ngọn Thiên Bút kẽ tô màu mắt biếc
Dòng Trà Giang tắm gội tóc nhung huyền
Điệu Ba Lý ngọt ngào mà tha thiết
Câu Bài Chòi sao quá đỗi hồn nhiên

Tiếng cười thơm mùi đường phèn, đường phổi
Làn da nâu đậm hương sắc mạch nha
Không chảnh chọe, không kiêu kỳ, phách lối
Mà đơn sơ, đằm thắm sống chan hòa

Tuy nhỏ nhắn như cây cau, cành liễu
Nhưng kiên cường trước mưa nắng gió sương
Với cha mẹ là người con chí hiếu
Với cháu con lo chu đáo trăm đường

Xin cảm ơn những đóa hồng đất mẹ
Cho tôi yêu thêm Quảng Ngãi nhiều lần
Nơi từng đã sản sinh bao thế hệ
Đổ máu đào để tô thắm giang san.

Dã Tràng Thôi Se Cat

Ba mươi năm nay trở về đất mẹ
Nỗi vui mừng như sóng vỗ tràn tim
Mùi biển mặn, gió đồng chua, cát bỏng
Nao nao lòng một khúc hát ru em

Mái nhà xưa đã rêu phong mấy lớp
Dáng mẹ già như dấu hỏi thời gian
Đứa trẻ thơ mặt mày trông lem luốc
Nép bên bà thỉnh thoảng liếc nhìn ngang

Ngôi trường cũ giờ bê tông cốt thép
Đứng dửng dưng không một chút thân quen
Bạn bè xưa nay bỏ quê biền biệt
Nhiều cô thầy đã cách mặt quên tên

Chiếc loa phường ba mươi năm còn đó
Vẫn điêu ngoa, xoen xoét dối lừa dân
Nào ơn đảng, ơn bác Hồ, cách mạng
Dân u mê để cán bộ hưởng phần

Những bãi biển của một thời thơ mộng
Nước trong veo, đàn cá lội tung tăng
Nay ô nhiễm đã không còn sự sống
Bầy dã tràng thôi se cát đêm trăng

Tây Bắc Hành

Anh sẽ đưa em về miền Tây Bắc
Nơi bạt ngàn rừng thẳm tiếp trời xanh
Nơi chim chóc chuyền cành kêu ríu rít
Hoa rừng thơm, bên suối mát ngọt lành.

Về Tây Bắc cùng em leo dốc núi
Chiều chợ Phiên màu thổ cẩm lượt là
Cô gái Dao miệng cười duyên bên suối
Đêm chợ tình sơn nữ đẹp như hoa.

Về Tây Bắc khi mùa xuân vừa tới
Ngắm hoa Ban nở trắng cả lưng đồi
Lửa bập bùng giữa rừng đêm mở hội
Điệu múa Xòe ai uốn lượn, lả lơi...

Về Tây Bắc ngắm trăng vàng, núi biếc
Nhớ chuyện xưa Quốc Mẫu, Mẹ Âu Cơ
Dắt con trẻ lên non cao lập nghiệp
Biến hoang sơn thành phố thị bây giờ.

Về Tây Bắc nơi rừng thương, núi nhớ
Rượu cần say như tình thuở ban đầu
Tuy xa lắm nhưng không hề cách trở
Như tấm lòng đôi lứa đã yêu sâu
Về Tây Bắc, về cùng anh, em nhé!

Sống đời thường với non, nước, mây, trời…
Như cái thuở Cha vừa quen với Mẹ
Men trầu cay hòa lấy vị nồng vôi!

Về Tây Bắc mình sống những ngày vui!

Anh sẽ đưa em về miền Tây Bắc
Nơi bạt ngàn rừng thẳm tiếp trời xanh
Nơi chim chóc chuyền cành kêu ríu rít
Hoa rừng thơm, bên suối mát ngọt lành.

Quê Hương Em Anh Về

Nơi ấy có bóng người yêu dấu
Núi rừng xanh sông đỏ đất bồi
Hoa Ban trắng bướm vàng về đậu
Rượu thơm nồng chưa nuốt đã trôi!

Quê em chỉ hai mùa mưa nắng
Ruộng bậc thang lúa vẫn đầy đồng
Cô sơn nữ mang gùi xinh xắn
Gã trai làng ngơ ngẩn hồn, trông!

Anh về giữa mùa sim trĩu trái
Buổi chợ phiên rộn rã đường làng
Váy thổ cẩm xòe hoa xinh vậy
Để lòng anh xao xuyến, hoang mang

Tiếng khèn môi du dương, ngọt lịm
Có phải em Bà Chúa Vườn Chè?
Anh ngỡ mình Trịnh Sâm mê muội
Lỡ yêu rồi chẳng ngại sơn khê!

Còn Thương Ruộng Lúa, Bờ Tre

Quê hương là khoảng trời xanh
Là đồng lúa chín, là tranh lợn gà
Từ ngày rời bỏ quê cha
Hằng mong trở lại mái nhà tuổi thơ

Nhớ cây đa, nhớ con đò
Nhớ rừng dương biếc, nhớ bờ tre xanh
Nhớ dòng sông nhỏ hiền lành
Nhớ làn khói quyện mái tranh xóm nghèo

Chao ôi! Nhớ biết bao nhiêu
Tiếng con chim gáy gù kêu bạn tình
Nhớ đêm trăng sáng sân đình
Gái trai nô nức, rập rình nhạc thơ

Xứ người phố rộng, nhà to
Nhưng lòng thấp thỏm, âu lo, muộn phiền...
Quê hương ai nỡ đành quên
Ví như cái họ cái tên của mình.

Quê Em Miền Tây Bắc

Thương quê em chốn đèo heo hút gió
Mái lá thưa không che nổi sao trời
Đêm thức giấc nai lạc bầy tác gọi
Nghe nao lòng như điệp khúc à ơi!

Thương em bé ngủ vùi trên lưng mẹ
Giữa trưa hè nắng đổ lửa trên nương
Nơi dốc núi kìa dăm ba đứa trẻ
Mặt buồn xo đi chân đất đến trường

Thương quê em mùa về giăng nước lũ
Đường hóa sông thành phố trắng mưa rừng
Những em bé vùng cao càng lam lũ
Mắt mẹ già những giọt lệ rưng rưng!

Thương quê em những đoàn tàu rất vội
Chở tài nguyên đem bán tháo nước người
Từng mét gỗ, từng xe gòong mỏ quặng
Còn thơm nồng những giọt máu đỏ tươi!

Thương quê em những tượng đài, dinh thự
Mọc hiên ngang trước đói khổ bần hàn
Những "dấu ấn" của một thời lịch sử
Rồi sẽ thành bia miệng của thế nhân!

Huế

Huế duyên dáng vẫn muôn đời êm ả
Xanh ngắt trời, và tím áo mộng mơ
Những bóng hồng nhẹ nhàng như chiếc lá
Đã khơi nguồn cho trăm vạn bài thơ

Đất Thần kinh như bông hoa diễm lệ
Giấu trong lòng những bí mật thâm cung
Và lăng tẩm đứng uy nghi, đường bệ
Vừa xa hoa, vừa đậm nét oai hùng

Cầu Tràng Tiền vẫn vươn mình kiêu hãnh
Nối đôi bờ quá khứ với tương lai
Chợ Đông Ba nón bài thơ em bán
Một lần mua nhưng trọn kiếp nhớ hoài

Những cô gái họ Công Tằng, Tôn nữ
Dòng trâm anh, đài các của ngày xua
Có bao giờ chạnh lòng thương quá khứ
Thuở huy hoàng đất nước hãy còn vua?

Huế lãng mạn như người tình Vĩ Dạ
Huế ngọt ngào như điệu hát sông Hương
Chỉ đến Huế một lần mà ai đã
Suốt một đời cứ trộm nhớ, thầm thương.

Công Chúa Huyền Trân Về Chiêm Quốc

Huyền Trân hỡi Trẫm nghiêng mình cầu khẩn
Rước nàng về làm hoàng hậu Chế Mân
Cả Chiêm quốc đang đợi chờ tiếp đón
Bậc mẫu nghi từ nước Việt tuyệt trần!

Dâng sính lễ cả hai châu Ô, Lý
Trẫm mong nàng đừng chối bỏ tình ta
Chiêm với Việt cùng giao hòa hoan hỉ
Kể từ đây chung một cõi sơn hà!

Này tháp cổ... này núi cao, biển rộng
Đang đón chào chiêm ngưỡng một dung nhan
Cả cây cỏ cũng tràn trề sức sống
Khi thuyền hoa vừa cập bến Đồ Bàn

Ôi ! Mỹ lệ và uy nghi, lộng lẫy
Nhạc tấu vang, nghi ngút khói hương trầm
Khắp thần dân cùng bá quan quỳ lạy
Chúc ta, nàng hưởng hạnh phúc trăm năm!

Cổ Tháp

Cổ Tháp u trầm dưới bóng trăng
Đâu rồi ngày tháng hội hoa đăng
Chiêm nương lộng lẫy dâng quỳnh tửu
Tấu khải hoàn ca, tiệc tẩy trần?

Rừng vẫn xanh màu xanh rất xưa
Mơ đàn voi trận Chế Bồng Nga
Rống lên tiếng uất rung trời đất
Vạn ánh đao quang lóe sáng lòa

Cổ Lũy, Đồ Bàn ngập máu xương
Những chàng trai dũng tử sa trường
Hồn không nơi ngụ về nương náu
Cổ Tháp điêu tàn lạnh khói hương

Chiêm quốc hỡi! Hôm nay non nước Việt
Cũng ngậm hờn trước hiểm họa bắc phương!

Về Phương Nam

Từ thuở bé đã nghe danh nam bộ
Ruộng đồng xanh thẳng cánh cò bay
Dòng Cửu Long phù sa như máu đỏ
Cá tôm nhiều thò tay bắt được ngay

Những rừng mắm, những rừng tràm, rừng đước
Như đoàn quân đi chinh phục phương nam
Những tráng sĩ của vài trăm năm trước
Đến bây giờ vẫn sừng sững hiên ngang

Tôi đã đọc trận Rạch Gầm – Xoài Mút
Người anh hùng áo vải phá quân Xiêm
Bên tai nghe tiếng chiêng khua, trống giục
Những con thuyền lao vun vút như tên

Viếng di tích Tả quân Lê Văn Duyệt
Một công thần khai quốc chịu hàm oan
Thân về trời, mộ phần đeo xiềng xích,
Vẫn khói hương trong tâm khảm người dân

Còn văng vẳng nghe giọng ngâm Đồ Chiểu
Thà mắt đui mà giữ lấy đạo nhà
Hơn những kẻ nghĩa quân thần chẳng hiểu
Đem thân làm tôi mọi Phú-lang-sa

Những danh sĩ từng một thời lừng lẫy
Thủ Khoa Huân, Phan Văn Trị, Tôn Thọ Tường
Khai trận chiến trên văn đàn ngày ấy
Khí anh hùng ngùn ngụt cõi văn chương

Về phương nam theo dấu chân người trước
Đêm nằm nghe khúc Dạ Cổ Hoài Lang
Chén rượu gạo thấm qua hồn thao thức
Sóng vỗ bờ cuồn cuộn Cửu Long Giang.

Họa "Tống Biệt Hành"

Chẳng đưa, người ấy cũng sang sông
Khoảng cách nào hơn khoảng cách lòng
Cũng muốn thương yêu bền chặt dạ
Nhưng đời bến đục khác bến trong!

Người đi khuất nẻo phương trời ấy
Ta: kẻ vong tình, vốn dửng dung
Không rượu tiễn đưa, không lệ nhỏ
Không bàn tay vẫy. Hẹn về: không!
(Con sáo bay đi rồi gặp lại?
Đừng uổng công chờ với đợi mong!)

Đã biết ly tan từ kiếp trước
Nhưng nợ ân tình phải trả nốt
Bao lần lành/vỡ chuyện phù du
Còn gì ngoài những vần thơ sót?

Đọc "Tống Biệt Hành" buổi sớm nay
Thương người và thương cả ta thay
Giữa mùa nắng hạ đường mưa ướt
Hai kẻ tạ từ tay phủi tay!

Xa nhau! Giờ đã xa nhau thật
Như chiếc lá vàng trong gió bay
Trăm nhớ ngàn thương là cát bụi
Nồng nàn ngày cũ hóa chua cay!

Tổ Quốc Tôi

Tổ quốc tôi như con thuyền ngược gió
Thấm gian nan từ thuở các vua Hùng
Bốn ngàn năm quân thù luôn dòm ngó
Vững tay chèo, càng phải vững kiếm cung

Tổ quốc tôi như con thuyền hãnh tiến
Xé màn đêm nô lệ vượt trùng dương
Lý, Trần, Lê và hai triều Nhà Nguyễn
Đã cùng xây nên đất nước thịnh cường

Tổ quốc tôi con thuyền đang mắc cạn
Bởi lọc lừa, bởi giả dối phi nhân
Tên đao phủ khoác màu cờ cách mạng
Kẻ bất lương bỗng chốc hóa thiên thần

Tổ quốc tôi như con thuyền chở khẳm
Trước và sau là sóng biển bạo cuồng
Muốn sinh tồn hãy vượt qua khiếp đảm
Xúm tay vào quẳng món nợ xiềng gông!

Tôi Đã Thấy

Tôi đã thấy đoàn người khốn khổ
Trừng mắt nhìn họng súng, dùi cui
Để bảo vệ ngọn rau, tất đất
Dù nguy nan vẫn quyết không lùi

Tôi đã thấy những người phụ nữ
Trước đòn thù mà vẫn hiên ngang
Không khóc lóc, van xin tha thứ
Dẫu quanh mình sài, báo, hổ, lang...

Tôi đã thấy những người trai trẻ
Dõng dạc hô Dân chủ muôn năm
Gã quan tòa bỗng thành nhỏ bé
Trước những người tù nhân lương tâm

Tôi đã thấy những ông mãnh tướng
Miệng thét la lúc có quyền uy
Khi thất thế khóc không biết ngượng
Ngao ngán cho bộ mặt trây lỳ

Tôi đã thấy bao điều trái ngược
Xung quanh mình những chuyện dở, hay
Tấn trò đời nay vinh mai nhục
Thân phận người ngọn cỏ gió bay!

Chim Lồng

Loài chim vốn thích tự do
Chao đôi cánh mộng nhởn nhơ giữa trời
Một hôm chúng bị bắt rồi
Nhốt vào lồng sắt bán nơi thị thành

Có con chim chết lặng thinh
Để về với cõi u minh đất trời
Có con thay đổi cuộc đời
Giữa lồng son hót những lời tụng ca

Không còn được ngắm trăng ngà
Không còn bay lượn sông xa núi gần
Tiếng chim đã hết vang ngân
Tình vờ sáo rỗng dư âm nhạt nhòa

Giọng chim dù cố thiết tha
Người nghe vẫn biết đó là lời suông
Những con chim nhốt trong lồng
Cả đời như đã đeo vòng kim cô

Mất đi cái thú tự do
Tháng ngày sống để diễn trò mua vui
Cánh chim bị cắt mất rồi
Lấy đâu soãi giữa vòm trời bao la?

Đoản Thi Chuột

Mười hai con giáp đứng đầu thiên hạ
Mặt láo liêng, mình béo núc, ranh ma
Từ nông thôn đến thành thị, xó nhà
Chúng đục khoét, giành ăn kêu chí chóe

Thứ ăn được chúng đều ăn, bất kể
Chốn rừng vàng, nơi biển bạc, đồng xanh
Chúng ăn chẳng từ của chị hoặc của anh
Người lao động, hay là dân trí thức

Chúng ăn ở mọi nơi, và mọi lúc
Từ trong chùa ra cống rãnh, bờ đê
Chúng quây quần lập thành hội, thành bè
Cùng quy tụ dưới lá cờ ăn cướp

Dân chỉ biết kêu than, làm chi được
Khi tổng miêu đập chuột sợ bể đồ?

Tạ Lỗi Quê Hương

Biển Đông giăng giăng trước mặt
Trường Sơn sừng sững sau lưng
Vòm trời quê hương xám ngắt
Tối tăm, giá lạnh chiều đông!

Hai mươi năm dài chinh chiến
Xương rơi máu chảy không ngừng
Hòa bình dòng người vượt biển
Làm mồi cá mập đại dương

Mười năm đói nghèo Hợp tác
Không mảnh vải lành che trôn
Vùng kinh tế mới xơ xác
Phố phường trơ trọi, vô hồn!

Hy vọng cái ngày mở cửa
Tự do, Dân chủ đón chào
Ai dè Liên Xô tan rã
Lại tròng cái ách của Mao

Trước kia búa liềm vô sản
Đổi mới nhiều trò tham ô
Tài nguyên gom vào túi đảng
Công nông tay trắng như cò!

Một vùng biên cương phía bắc
Nam Quan, Bản Giốc, rừng vàng...
Đem dâng hiến cho lũ giặc
Mong nhờ bảo hộ bình an!

Hoàng Sa, Trường Sa đảo biếc
Mặc cho giặc cướp lộng hành
Ra lệnh "Buông súng, đừng giết!"
Đồng chí bạn vàng, đàn anh!

Tùng xẻo từng mảnh, từng mảnh
Đất đai bán tháo cho Tàu
Nhân dân ai người bất mãn
Xà lim chúng tống ngay vào!

Quan chức một bầy bạc nhược
Tham lam vơ vét bạc vàng
Mua sẵn hộ tịch ngoại quốc
Về hưu là vù bay sang

Sĩ khí quốc dân hèn mạt
Có đâu như thời Đông A
Hợp quần cùng hô: *Sát Thát*
Quyết tâm giữ lấy sơn hà!

Đọc Quốc Sử, Nhớ Tiền Nhân

Còn ai viết hịch giữa đêm thâu?
Ta xin mài mực, đứng bên hầu
Chờ nghe đồng vọng lời Sát Thát
"Ba quân thế mạnh nuốt Sao Ngưu"

Còn ai bóp nát cả trái cam
Về thêu cờ nghĩa báo hoàng ân?
Cho ta làm lính theo dưới trướng
Vác ngọn cờ thiêng dẫu một lần

Còn ai mài kiếm báu đêm trăng
Trong làn sương lạnh giữa rừng hoang?
Cho ta làm kẻ chờ sai vặt
Thức suốt canh thâu cũng sẵn sàng

Còn ai dâng kế sách Bình Ngô
Đại Việt chung tay giữ cơ đồ?
Cho ta làm tiểu đồng dắt ngựa
Chờ nghe khúc hát Khải Hoàn ca.

Gửi Thi Sĩ Thanh Đang

Thi sĩ không tạc tượng,
Tâm chúa phật phụng thơ
Thi sĩ không cày ruộng,
Trồng hoa trái trong mơ

Nếu thơ là heo nọc
Gây giống lẽ sinh tồn
Thì chao ôi nhân loại
Hãy mang thơ đem chôn

Thơ cần chi giành giật
Ưu việt hơn muôn loài
Cũng không cần phân chất
Hay dùng kính lúp soi

Thơ – trái tim rung động –
Ngân lên tiếng lòng người
mỗi mạch nguồn cuộc sống
Ủ mầm thơ ca rồi!

Dẫu Là Một Chiếc Lá

Dẫu là một chiếc lá
Đâu *"chỉ việc là xanh"*
Hãy vi vu với gió
Cùng rễ nuôi cây cành

Triệu triệu lá bé nhỏ
Làm nên những cánh rừng.
Chống lũ quét, sạt lỡ
Gìn giữ núi đồi chung

Những hàng cây cổ thụ
Tán lá xanh um tùm
Cho bầy chim làm tổ
Bóng mát em đến trường

Dẫu chiếc lá bé nhỏ
Vẫn hữu dụng cho đời
Đừng nên mãi ru ngủ
Lá chỉ biết xanh thôi!

Thơ và Cuộc Sống

Thơ đâu chỉ những lời nồng cháy
hoặc ngọt ngào thi vị tình yêu
thơ của buổi suy tàn, lụn bại
cũng ố hoen lấm bụi ít nhiều

Thơ đâu chỉ ngọt bùi cay đắng
đời lưu vong thơ cũng lầm than
với năm rộng ngày dài đăng đẳng
thơ chưa quên khơi đống tro tàn

Thơ đâu chỉ “điệu ru nước mắt”
là than hồng nhóm lửa ngày sau
thơ đâu chỉ hoa thơm, trái ngọt
là mũi tên, hòn đạn tuyến đầu!

Đừng Tưởng

Đừng tưởng thiên hạ ngu ngơ hết
Mình ta thông thái nhất trần đời
Đừng tưởng sống lâu là không chết
Ai người cũng gặp tử thần thôi

Đừng tưởng ngày sau trong sử sách
Chẳng còn lưu vết tích thị phi
Nước dẫu trăm dòng không rửa sạch
Bia miệng nào ai có lạ gì

Đừng tưởng dương gian là cõi tạm
Thiên đường / địa ngục chỗ quay về
Con người nếu chết mà không tận
Sao sợ hồi chuông báo tử kia?

Đừng tưởng cuộc đời là huyễn mộng
Khóc cười yêu hận... thảy vô minh
Vạn vật nếu chẳng may ngừng sống
Chân như cũng là cõi vô hình!

Đêm Độc Ẩm

Đêm uống rượu thấy trời cao bỗng thấp
Ánh tinh hà vạn đóm lửa ma trơi
Rừng cây lặng bóng quân thù rình rập
Mảnh trăng non như lưỡi mác sáng ngời

Đêm uống rượu tưởng mình là tráng sĩ
Mài gươm thiêng đợi minh chúa cầu hiền
Thời tao loạn hẹn hò thêm nhụt chí
Lỗi ước thề thương phận gái thuyền quyên!

Đêm uống rượu tưởng mình là lính thú
Trấn biên quan cho đất Mẹ yên bình
Lắm gian khổ nhưng lòng luôn thầm nhủ
Giữ sơn hà cần phải biết hy sinh.

Đêm uống rượu mà tâm tư thác đổ
Nước non này khói lửa bốn ngàn năm
Máu hóa thành sông, núi cao là mộ
Hồn cha ông vẫn thao thức thăng trầm!

Đêm độc ẩm mình ta ngồi với gió
Rượu từng chung nốc cạn chẳng quên đời
Những thần tượng xưa nay đều sụp đổ
Tận đáy lòng còn một nỗi: đơn côi!

Uống Rượu

Còn phút giây này ta với bạn
Uống đi cho thỏa mộng bình sinh
Nào phải sa trường quân mạc tiếu
Tì bà chưa giục kẻ đăng trình!

Hãy uống cho vơi nỗi đoạn trường
Của đời những kẻ mất quê hương
Uống cho cơn khát người sau trước
Cho những hồn hoang lạc nẻo đường

Anh này thuở trước là lính thú
Tay ôm súng thép ngỡ ôm đàn
Bác kia ngày đó là mãnh tướng
Tiêu đời cũng bởi cái hồng nhan

Cạn chén gõ bồn ai bỗng hát
"Nam nhi vô tửu..." chẳng anh hùng
Thị thành mà tưởng Lương Sơn Bạc
Cả bọn không nhà, nước chẳng dung!

Kẻ khóc người cười tiệc cũng tan
Chỉ còn sương khói với mây ngàn
Bạn về chốn ấy miền cô tịch
Ta ở nơi này cõi dối gian!

Uống Rượu Tất Niên Bàn Chuyện Giang Hồ

Uống rượu tất niên cùng chúng bạn
Còn mơ luận kiếm chốn giang hồ
Những tay bợm nhậu làm sao ngán
Nói chuyện tầm phào, chuyện bá vơ

Ông nọ thăng thiên về cõi phật
Quan tài tiền tỉ thấy mà ham
Ngày sau thể xác tiêu thành đất
Mộ huyệt nhà sư hóa kho tàng

Có ngài thị trưởng kia xộ khám
Mới hay tại chức bệnh thần kinh
Nên được khoan hồng cho giảm án
Ừ, thì đời lúc nhục lúc vinh

Có kẻ danh vang lừng bốn biển
Thần y chữa bệnh tuyệt vô song
Liệt thì bẻ khớp, câm kéo lưỡi
Điếc tát vào tai... sợ khiếp hồn

Có cô dược sĩ tài như thánh
Phát minh bộ kít thử Cô-vi
Bắt tay Việt Á thằng ma mãnh
Làm khối dân đen nhập nhị tì

Có chị Xi-ô hay văng mạng
Đăng đàn réo gọi bọn bất lương
Kẻ yêu người ghét cũng đủ hạng
Kết quả - hồi sau mới tỏ tường

Có cái thiền am bên vực thẳm
Nghe đồn nổi tiếng khắp năm châu
Am chủ huê tình sung mãn lắm
Bảy mươi làm khối ả mang bầu

Mời bạn *dzô… dzô...* ta cạn chén
Uống đi tiễn biệt bác trâu cày
Đời còn lắm chuyện chưa bàn đến
Hổ đã xổng chuồng... mặc, cứ say!

Sống

Sống nhiệt huyết làm sao đời trống vắng
Sống cam đành sao hưởng thú tự do?
Sống lẫn lộn không rạch ròi đen trắng
Chẳng ngục tù cũng một kiếp co ro!

Nếu có thể đừng thương mây, khóc gió
Làm cây xanh cứ vươn thẳng tận trời
Không sợ hãi dù nắng mưa giông tố
Không lệ nhòa những chiếc lá thu rơi

Nếu có thể hãy tự mình đổi mới
Không bắt đầu thì mãi mãi là không
Tâm chẳng động diều nào bay phơi phới?
Được hay thua là ý niệm ở lòng!

Đời vốn dĩ muôn ngàn lần đáng sống
Dẫu thăng trầm cay đắng cuộc mưu sinh
Đừng oán trách và cũng đừng chửi đổng
Sạch hay dơ là trách nhiệm của mình!

Lòng Yêu Nước

"Giặc đến nhà đàn bà cũng đánh"*
Yêu nước đâu chỉ nói bằng mồm
Trung cộng lộng hành bãi Tư Chính
Quan lớn mãi bàn chuyện cái lon!

Bà Chủ tịch đi chầu phương Bắc
Miệng cười hớn hở nắm tay vua
Dân Nam đều biết nó là giặc
Chỉ bọn bất lương mới nịnh, hùa

Ngài Tổng-Chủ đăng đàn rao giảng
Cấm thần dân bày tỏ nhiệt tình
Hễ chống Tàu nghĩa là chống đảng
Chớ tham gia, tổ chức biểu tình!

Phát cờ đỏ cho dân đánh cá
Và hô hào bám lấy Biển Đông
Nhất định thắng! – không cần đánh trả
Dù giặc kia súng thép, đạn đồng!

Lòng yêu nước của dân tộc Việt
Đã bị ai bóp méo, bẻ cong
Ghép tội kẻ tâm đầy nhiệt huyết
Là lưu manh, phản động a tòng!

Hồn tiên tổ quặn đau, rên siết
Khi giống nòi cam phận cúi đầu
Chẳng có kẻ can trường, dũng liệt
Giang sơn này còn được bao lâu?

Khi Anh Chết Đừng Đưa Anh Ra Biển

Khi anh chết đừng đưa anh ra biển
Đàn cá voi chẳng hộ tống anh về
Biển Bắc Mỹ dẫu năm dài lạnh lắm,
Xác thân này cũng thối rữa em nghe!

Khi anh chết đừng đưa anh ra biển
Trung dương xanh đâu phải chốn quê nhà?
Một xác ướp lênh đênh trên bốn biển
Chẳng linh hồn và cũng chẳng thây ma!

Khi anh chết đừng đưa anh ra biển
Làm mồi cho cá mập khắp đại dương
Thân cát bụi chắc gì còn nguyên vẹn
Mà cầu mong tìm đến cõi thiên đường?

Khi anh chết đừng đưa anh ra biển
Cho bão giông xô đẩy tấp vào bờ
Em sẽ chẳng nhận ra nơi bãi vắng
Khi tình cờ bắt gặp bộ xương khô!

Bài Thơ Halloween

Rồi sẽ có một ngày anh chết
Hãy chôn anh nơi thảo nguyên xanh
Trên tấm bia đừng ghi gì hết
Anh vốn là một kẻ vô danh

Em đừng khóc những lần đến viếng
(Xác không hồn khó cảm yêu thương!)
Hồn anh đã chu du bốn biển
Mộng giang hồ phải trả cho xong

Nếu em muốn ôm cầm thuyền khác
Cũng đừng ngồi quạt cỏ vàng khô
Anh cần ngắm đất trời xanh ngát
Ma và người đều thích tự do

Ngàn năm thân thể thành tro bụi
Hồn vía còn say mộng cõi phàm.

Về Thủ Đô Ottawa

Về Ottawa một ngày tháng bảy
Chiều thủ đô rất đỗi yên bình
Người thủ đô hào hoa, thân ái
Cất lời chào kèm nụ cười xinh

Những hotel, lâu đài tráng lệ
Những tháp chuông vươn tít trời cao
Những công trình vài trăm năm lẻ
Nghiêng mình soi êm ả kênh đào

Dòng Ottawa hiền lành thiếu nữ
Cạnh bên Đồi Nghị Viện nghiêm trang
Chợ Byward chào mời song ngữ
Rất thân quen cũng rất ngỡ ngàng

Nơi công viên cỏ non xanh mướt
Kìa bóng hồng thả gót nhàn du
Chiếc váy cao chân dài óng nuột
Để bao chàng vớ vẩn tương tư

Đây chẳng phải thiên đường hạnh phúc
Vẫn còn kia những kẻ không nhà
Vẫn bương chải mưu sinh từng phút
Nhưng người người an lạc âu ca!

Thú Tự In Sách

Cái thú tự in sách
Theo cây nhà lá vườn
Không màu mè, kiểu cách
Ngô nghê mà dễ thương!

Ôi, thời gian chờ đợi
Giống như thuở ban đầu
Yêu người luôn mong mỏi
Đến lần hẹn gặp nhau

Những cái bìa sách mới
Dường như có linh hồn
Sắc màu như biết nói;
Ruột rà những đứa con

Từng trang xòe trước mặt
Mùi mực còn thơm hương
Từng dòng chữ thẳng tắp
Như hoa nở trong vườn

Không chuyên chở tri thức
Không chuyển tải thơ văn
Những cuốn sách đích thực
Là chính tôi hóa thân!

Mùi Hương Mái Tóc

Đêm vắng em trọc trằn càng thêm nhớ
Mùi tóc thơm là món thuốc an thần
Anh đã nghiện từ thời còn rất trẻ
Thuở chúng mình vừa tính chuyện trao thân

Tháng năm qua, tóc đổi thay dài ngắn
Cả sắc màu cũng chẳng được như xưa
Hết óng ả, mượt mềm, phơi gió nắng
Vẫn ủ hương bồ kết tự bao giò

Những sợi tóc như tơ lòng em đó
Quấn hồn anh chặt hơn những sợi thừng
Anh thua cuộc để có em làm vợ
Chẳng dại gì chạy trốn tấm tình chung

Những sợi tóc mảnh mai mà kỳ diệu
Mà ngọt ngào, mà quyến rũ lạ ghê
Anh chải, vuốt bao lần nên chợt hiểu
Tóc vợ hiền mầu nhiệm vạn bùa mê

Lúc vắng em, gối vẫn thơm mùi tóc
Áp mặt vào cảm nhận chút dư hương
Không yếu đuối mà rưng rưng muốn khóc
Em xa rồi biết có nhớ anh không?

Tôi Đi Tìm Thơ

Ngày xưa còn mài đũng quần trên ghế
Tập tò đem con chữ ghép thành thơ
Tuổi bé dại nhưng thích chơi yếm thế
Cũng chán đời, cũng than trách vẩn vơ

Đã trốn học lang thang tìm thi hứng
Nơi đồng hoang, nơi biển vắng ước ao
Nằm trên bãi tay gối đầu thức trắng
Mà nàng thơ mù mịt tuốt trời cao!

Rồi lớn lên nàng thơ càng trốn biệt
Bởi lo toan chuyện cơm áo, cửa nhà
Bốn mươi năm chưa cầm lại cây viết
Thơ bị tù chết ngất chẳng đường ra

Nay con cái đã tạm bề yên ổn
Không phong lưu nhưng cũng khá thư nhàn
Lên Facebook quen bạn bè khắp chốn
Có nhiều cô thật kiều mỵ dung nhan

Không tìm kiếm thơ bỗng dưng ập đến
Rất tự nhiên quen thuộc tự buổi đầu
Ừ, thơ rác, thơ củ mài, củ chuối
Miễn ấm lòng no bụng có sao đâu!

Vẫn Là Em

Không hẳn phụ nữ trẻ trung là đẹp nhất
Riêng anh càng thích lúc em già
Hàng mi cong dẫu không còn chớp chớp
Tia mắt nhìn càng trìu mến, sâu xa

Mái tóc có nhuốm màu sương tuyết
Không trơn mềm óng mượt thuở ngày xưa
Nhưng năm tháng đã hằn in dấu vết
Bàn tay anh chải, vuốt những ngày mưa

Nét môi ngoan đã phai màu nhợt nhạt
Vẫn nồng nàn, cuống quýt lúc môi hôn
Hàm răng trắng y nguyên đều tăm tắp
Khi riêng tư khoe cùng nụ cười giòn

Tuy vóc dáng có đẫy đà đôi chút
Thêm dịu dàng nét liễu yếu đào tơ
Giọng thôi trong mà nhu mì, cuốn hút
Thấm vào tim làm say đắm không ngờ

Em trăm tuổi vẫn mãi còn xinh đẹp
Vẫn là thơ, là nhạc của lòng anh
Vẫn là em của muôn đời, vạn kiếp
Khi mình yêu với cả tấm chân thành.

Những Mỹ Nhân Facebook

Em, người ảo hay là người thật
Sao dung nhàn kiều mị mặn mà?
Ta, một kẻ đầu trần chân đất
Cũng vô tình được ngắm Hằng Nga

Chẳng cần biết hình em photoshop
Hay dung nhan chỉnh sửa ngàn lần
Chỉ cảm giác trái tim tăng nhịp đập,
Và... như vừa uống hớp rượu ngàn năm

Em, đang ở nơi nào trên quả đất,
Nơi đồng quê hay ngõ phố bình thường?
Chẳng phải minh tinh, không là người mẫu,
Luôn yêu đời một nắng hai sương

Ta vinh dự được làm quen người đẹp
Kết bạn thân qua mạng ảo, tuổi tên hờ
Chưa gặp mặt mà dường say ma thuật
Suốt đêm ngày vò võ một vần thơ.

Răng Khểnh

Ngày nao khi mộng đời xanh
Hoa rơi hữu ý cho mình thương nhau

Hạ vàng trái chín chưa lâu
Sắc thu đã nhuộm úa màu tang thương

Người đi xót nỗi tha phương
Kẻ ôm gối chiếc cố hương quặn lòng

Bao mùa lá đổ bên song
Bóng con chim nhạn vẫn không trở về

Trần gian lỗi một câu thề
Sâu trong tấc dạ còn ghi lời nguyền

Mai này duyên tái sinh duyên
Tìm người răng khểnh phỉ nguyền tình xưa!

Cái hôn

Cái hôn thuở ấy xa xôi
Vẫn còn thơm ngát bờ môi người tình.

Cái hôn thuở ấy huyền linh
Cho sâu hóa bướm, cho tình dệt thơ.

Cái hôn thuở ấy dại khờ
Đam mê thể xác, ngẩn ngơ tâm hồn.

Cái hôn thuở ấy bồn chồn
Nửa đêm thức giấc vẫn còn bâng khuâng.

Cái hôn bảo vật nhân gian
Mùa yêu trai gái dịu dàng tặng nhau!

Chiêm Bao

Ngỡ ngàng
Mộng thật, đời hư
Vòng tay ân ái
Ngọt lừ
Chiêm bao

Má hồng
Áo lụa, môi đào
Em từ cổ tích
Lạc vào mơ tôi!

Nửa đêm
Trăng rụng xuống đồi
Mặn nồng ảo giác
Nói cười liêu trai

Dẫu là
Cát bụi hình hài
Sóng lòng
Từ đó
Vỗ hoài nghìn thu!

Đi Bộ

Mùa xuân mỗi sáng ta đi bộ
Nghe tiếng chim gù chợt thấy vui
Lá cỏ bên đường xanh mới nhú
Anh đào rực rỡ sắc màu tươi

Mùa hè mỗi sáng ta đi bộ
Ngang chỗ công viên ở cạnh nhà
Bắt gặp sóc nâu và thỏ trắng
Đùa với nắng vàng, giỡn với hoa

Mùa thu mỗi sáng ta đi bộ
Trên cao đàn vịt xoải cánh bay
Chợt thấm nỗi buồn đời viễn xứ
Sắc vàng, săc đỏ cũng chua cay

Mùa đông mỗi sáng ta đi bộ
Tuyết trắng như màu tóc trắng rơi
Cũng buồn như kẻ vương tình phụ
Một kiếp tha hương lạc cuối trời!

Cứ Mặc Gió Bay Đi

Kiếm gãy, bút cùn, cờ không gió
Tráng sĩ rung đùi nhẩm đọc thơ
Một chút phong trần ngạo khí đó
Rồi thôi, giã biệt chốn giang hồ

Những kẻ độc hành mau mỏi gối
Về đâu cũng lặng lẽ như nhau
Đôi khi dâu bể con thuyền ngược
Kiếm chỗ an bình ở chốn nao?

Trần ai một cõi không chân tướng
Cố giữ làm chi một nụ cười?
Đã trót quen chân làm lữ khách
Sá gì mưa nắng hoặc buồn vui?

Nghe nói người xưa bị bẻ bút
Lấy dao khắc đá những chi chi
Ta nay trót lỡ sinh nhầm lúc
Thì đời cứ mặc gió bay đi!

Buông

Thời trẻ sính cường chẳng chịu thua
Cãi nhau đấm đá vốn quen đùa
Trời cao chỉ bé như vành nón
Đại hải xem bằng vũng nước mưa

Thời trẻ đã từng sống dọc ngang
Xông pha chiến trận cũng coi xoàng
Đầu rơi máu chảy không run sợ
Đạn lạc tên bay chuyện quá thường

Rồi một ngày kia tuổi xế chiều
Giữa nơi đất khách sống cô liêu
Tướng quân chợt thấy lòng ngao ngán
Ôi, cuộc trần ai quá hẩm hiu

Từ ấy tương quân tự nhủ lòng
'Dĩ hòa vi quý' thế là xong
Đời không tranh đấu không vinh nhục
Được mất chỉ còn một chữ: Buông!

Khúc Ca Bỏ Rượu

Xin giã biệt những chung mỹ tửu
Rượu bồ đào, rượu đế, rượu sâm banh...
Bốn mươi năm đã kết giao bằng hữu
Nay chia ly day dứt mãi, không đành!

Chẳng dám lên Lương Sơn thế thiên hành đạo
Chỉ mượn chút hào khí rượu vào lời ra
Chẳng như Kiều Phong Tụ hiền trang đoạn nghĩa
Đập bỏ chung là lời bác sĩ dặn thôi à!

Đời như con sông, nông sâu có khúc
Thời trẻ trâu ai chê rượu chê trà?
Khi có tuổi rượu ngon thành chất độc
Lá gan mình không chung thủy cùng ta!

Từ cái thuở biết cầm chung uống rượu
Đời thăng hoa luôn say xỉn sớm trưa
Cũng lắm phen đập chai cười thế sự
Dốc hồ trường ca khúc hận tình xưa

Hãy uống cạn bầu *Nước mắt quê hương*
Thấm tình lúa gạo
Hãy dốc ngược chai Cognac
Thơm lừng da thịt gái Tây phương.

Hồ trường! Hồ trường!
Mời cụ Tản Đà
Mời ông Nguyễn Bá Trác
Mời các ngài Lưu Linh. Lý Bạch...
Mời các chú, các bác...
Cạn chung tống biệt!

Mục Lục

Tranducpho
2024

TUYỂN TẬP

thơ

TRẦN ĐỨC PHỔ

Trót lỡ dại nên quen mùi xướng họa
Không phun châu, không nhả ngọc như ai
Không hoa mỹ, không tỉa cành, xén lá...
Thơ nông dân chứ nào phải thiên tài

Chân thiện mỹ vốn không cần mưu tính
Rút ruột tằm đâu chấp nhất được thua
Lời mộc mạc nhưng cũng đầy bản lĩnh
Không ngã nghiêng như sậy ngã theo mùa

Đường thơ dạo cũng du dương nhã nhạc
Cũng ngọt ngào, tha thiết giống tình ca
Nhưng có lúc bỗng quay cuồng bão táp
Đời với thơ đâu mãi mãi thuận hòa

Đường thơ vẫn nặng lòng cùng trăng gió
Vẫn không màng khách giá áo túi cơm
Sẽ có lúc non cao duyên kỳ ngộ
Gặp bên đường rực rỡ đóa hoa thơm!

